

Lluita per l'abolició del deute extern
**Es pot posar fi al deute
extern en deu anys?**

A FONS PÀGINES 1 a 3

Takis Fotopoulos
**Democràcia Inclusiva
i síntesi llibertària**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N178

7 d'abril de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Els desnonaments afectaran 350.000 famílies a finals de 2010

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

Els bancs i les caixes s'estan enriquint gràcies a unes lleis que els permeten apoderar-se dels habitatges a bon preu i continuar reclamant el deute hipotecari

VICENT GALLART

El veïnat del Cabanyal resisteix l'acció de la policia municipal i les màquines excavadores comencen a enderrocar una casa catalogada com a patrimoni modernista

Rita Barberà ataca el patrimoni del Cabanyal

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

El 6 d'abril es va viure una forta tensió al barri valencià del Ca-

banyal, on la policia municipal, sota les ordres de Rita Barberà, va executar el desallotjament de dues cases. Aviat s'hi van concentrar desenes de

veïns i veïnes per impedir-ho. L'alcalde de València va voler deixar clar que ignorarà la catalogació de patrimoni cultural rubricada pel Minis-

teri de Cultura de l'Estat espanyol. Ara, però, un jutjat del contenciós-administratiu ha ordenat la paralització dels enderrocs durant deu dies.

La pedrera Berta podria convertir-se en un abocador gràcies a una sentència del Suprem

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

La pedrera Berta, propietat de FCC i explotada fins fa pocs mesos per l'exdirectiu del Barça Joan Franquesa, es troba situada sobre un dels aqüífers més importants de Collserola.

Amnistia Internacional denuncia la venda d'eines policials per la tortura

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

Amnistia Internacional ha alertat que dues empreses de l'Estat espanyol comercialitzen sense cap límit instruments electrificants i paralitzants prohibits per la llei.

Nous atacs contra les comunitats zapatistes

RODA EL MÓN · PÀGINA 16

Les darreres setmanes, han augmentat les agressions, l'asset-

jament i els desallotjaments a diverses comunitats zapatistes on el govern mexicà preveu la construcció d'un complex turístic.

Cinquè aniversari del CSA La Maranya

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

El centre social autogestionat La Maranya de Lleida cele-

brarà el seu cinquè aniversari, el divendres 16 i el dissabte 17 d'abril, envoltat d'un munt de col·lectius afins de la Lleida rebel.

, estirant del fil

ESTAT ESPANYOL • AFECTATS PER LA HIPOTECA PROPOSA AVANÇAR CAP A LA DACIÓ EN PAGAMENT PER LIMITAR ABUSOS BANCARIS

Els bancs s'enriqueixen amb un frau hipotecari que enfonsa 350.000 famílies

La banca recupera els pisos a preu de saldo i continua exigint el deute pendent a les hipotecades

David Fernández
estirantdel@setmanaridirecta.info

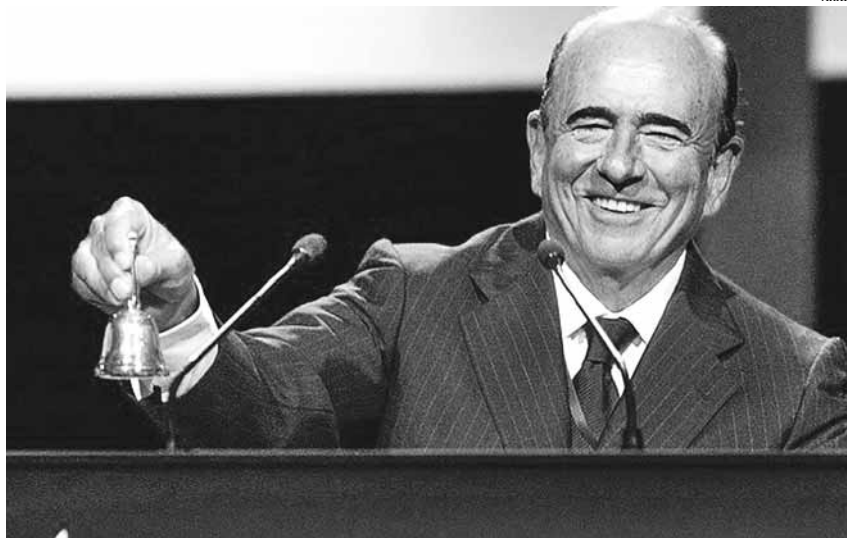
Van guanyar sota la bombolla financera. No han perdut pas res durant la crisi. Sense deixar de perdre, van rebre ajuts públics de 150.000 milions d'euros del govern de Rodríguez Zapatero. I a més, en plena crisi, continuen guanyant impunement i extorquint fins al final les famílies ofegades per la hipoteca. En aquest darrer cas, guanyen doblement: perquè es fan amb l'habitatge embargat -que passa a la seva propietat- i perquè recuperen el deute pendent, que es continua cobrant a les famílies endeutades o bé als avaladors -que en l'actual drama social del desnonament, sovint afecta pares, mares o amistats.

Entre el 2008 i el 2010, 350.000 famílies rebran una ordre d'execució hipotecària que acabarà en desnonament

Sota un marc jurídic legal que els empara i protegeix, els bancs i les caixes ja s'han abocat a la via de la subhasta per afrontar el creixement dels deutes impagables -que els propis bancs van alimentar el seu dia- que afecten milers de famílies. La radiografia de la sagnia del deute hipotecari afectarà 180.000 famílies aquest any. Des de l'1 de gener de 2007 fins el 30 de desembre de 2009, segons les dades del Consell General del Poder Judicial (CGPJ), ja s'havien signat més de 173.000 execucions hipotecàries: 25.943 el 2007, 58.688 el 2008 i 114.958 durant el 2009. En total, entre 2008 i 2010, una previsió de més de 353.646 expedients d'execució hipotecària que finalment acabaran en desnonament, que no triga més d'un any a arribar des de la incoació de l'expedient. Només el tercer trimestre de 2009 es van signar 19.324 expedients d'execució hipotecària, el 40% d'ells (7.716) als Països Catalans.

Subhasta, negoci rodó

Queden lluny els anys en què els subhastadors de Barcelona -reunits entre els bars Trole i Scorpio- estaven liderats per una màfia comandada per l'ultradretà Alberto Royuela, que controlava impunement cada subhasta. A l'escalaf de la crisi, ara són les immobi-

Emilio Botín toca la campana i somriu durant la junta general d'accionistes del Banco Santander

liàries dels bancs les que compareixen a la venda pública d'immobles embargats per impagament i se'ls acaben adjudicant a preu de saldo. Un article de la llei hipotecària, fet a la mida dels interessos de la banca, els permet adquirir l'immoble al 50% del preu de subhasta pública si aquesta queda deserta, situació que és dona en el 80% dels casos. El full de ruta del nou filó especulatiu és senzill: el banc desnona la família, subhasta el pis per un preu inferior al del deute, recupera el pis -l'objecte del préstec- i continua extorquint la família desnonada, que acumula un deute amb l'entitat financera per tota la vida, que s'executa per la via de l'embargament parcial de la nòmina.

Segons l'informe anual *Subastas 2009*, l'any passat es van subhastar 14.000 habitatges a tot l'Estat espanyol, amb una taxació mitjana de 280.000 euros com a preu inicial. El 80% de les subhastes van quedar desertes, amb la qual cosa el banc, fruit de privilegis legals, va accedir a la seva adquisició a un preu de liquidació del 50% del valor. Posteriorment, aquests pisos engreixen la cartera d'immobles que venen els bancs a les fires immobiliàries, però a preu de mercat. El banc recupera la integritat de la garantia per la qual va concedir el préstec però, a més, prossegueix executant el deute pendent contra la família ofegada per la hipoteca. El director de l'informe esmentat, Jaime Álvarez, constata que les previsions anuncien que aquesta dinàmica creixerà durant el 2010 -sobretot en aquells territoris on més creixerà l'atur- i que el 3,92% del total

d'hipoteques que han acabat en subhasta s'aproximarà al 5% de les hipoteques impagades.

Cartografia d'una sagnia

Segons dades oficials de les pròpies entitats financeres, la banca recupera el 100% de la hipoteca en el 90% dels casos, tot i que la taxa d'impagaments s'ha triplicat durant els darrers dos anys. Si el desembre de 2008 se situava al 2,41%, l'any 2009 va cloure amb un taxa de morositat del 4,07%. Santander i BBVA, les dues grans banques privades espanyoles, afirmen que, des de 2001, han recuperat fins el 90% dels

En el 90% dels casos d'hipoteques impagades, la banca recupera el pis i, a sobre, continua cobrant el deute

préstecs per hipoteques impagades. Tot plegat, en un mercat creditici en què empreses i llars deuen 18 bilions d'euros a les caixes i els bancs. En un 60% dels casos, la garantia que opera és un actiu immobiliari i 698.000 milions d'euros són hipoteques de particulars. A més, les pèrdues temporals per hipoteques impagades s'estimen en 2.700 milions d'euros, tot i que la banca s'ha dotat de 52.000 milions d'euros en provisions per fer front da-

vant les futures morositats reduint l'aparença del seus beneficis. En aquest sentit, el 25 de març, el president de la totpotent Associació Espanyola de Banca (AEB), Miguel Martín, va anunciar que els beneficis nets de la banca durant el 2009 havien arribat als 14.943 milions d'euros, un 8,9% menys que el 2009. Martín va anunciar, també, que enguany augmentaria la restricció creditícia, que augmentarien les provisions i que posaria "tota la carn a l'ast". La via de la subhasta judicial sembla donar-li la raó en allò referent a espremer fins el final els milers de famílies endeutades, empoïbrides i ofegades per la hipoteca. En una lògica classista desigual amb rang legal, si un banc fa fallida, només se l'obliga a tornar una part dels dipòsits dels estalviadors -i l'Estat només garanteix 100.000 euros per persona i entitat-, però si falla la persona, està obligada a tornar fins el darrer cèntim, a perdre la casa i a continuar pagant.

La gent hipotecada s'organitza

Davant aquesta realitat, el dia 30 de març, mitjançant una roda de premsa al Col·legi d'Advocats de Barcelona, la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca va presentar una proposta per modificar aquesta realitat i regular per llei la dació com a pagament, per fer front a la usura bancària i el frau hipotecari que implica recuperar el pis i continuar cobrant el deute.

La plataforma -amb el suport de la FAVB, l'Observatori DESC, l'ODG o l'Associació d'Usuaris de Bancs i Caixes de Catalunya (ADICAE)- proposa que la recuperació per part del banc de l'im-

moble hipotecat "comporti, automàticament, la cancel·lació de tot deute". L'anomalia jurídica espanyola contrasta amb altres models europeus i, sobretot, amb el model nord-americà, pàtria de les hipoteques *subprime*, on el simple retorn de les claus de l'habitatge hipotecat implica la cancel·lació de tot deute.

Els afectats recorden, també, que "aquesta realitat jurídica vergonyant, abusiva i extorquidora s'emmarca en una situació d'assistència permanent de l'Estat al sector bancari, en les polítiques públiques de contenció a l'alça del preu de l'habitatge i en altres sortides falses com la moratòria de dos anys -amb aval de l'Institut de Crèdit Oficial (ICO)- per reduir la quota de la hipoteca al 50% durant 24 mesos". En el fons, aquella política no era més que un refinançament amb interessos de demora afegits -"pa per avui i fam per demà", tal com va assenyalar V de Vivenda el 2008- que operava com a garantia pels bancs ja que, en cas d'impagament, aquelles quotes eren assumides per les arques públiques. Les dades fetes públiques aquesta setmana sobre l'ajut al lloguer de joves, que rep el nom de *renda d'emancipació*, mereixerien una

90 milions d'euros en recursos públics al lloguer jove aniran a parar directament a propietaris i rendistes privats

valoració similar: a Catalunya, 36.000 joves es beneficiaran d'una renda de 210 euros mensuals, tot i que s'havien presentat 56.000 sol·licituds. En qualsevol cas, 90 milions d'euros en recursos públics al lloguer jove que aniran a parar directament a propietaris i rendistes privats.

A més de guanyar amb el desnonament de famílies empobrides, cal afegir que els bancs i les caixes continuaran obtenint beneficis astronòmics amb les quotes mensuals abonades pel 95% de famílies que continuen destinant el 40% de la renda a pagar la hipoteca. Una hipoteca que, en la majoria de casos, ha estat contractada durant un cicle especulatiu àlgid i amb un preu de l'habitatge sobrevalorat. Una sobrevaloració del 55%, segons les dades ofertes per *The Economist* aquest mateix gener, que situava l'Estat espanyol com el país més desfasat en l'especulació i la usura sobre el dret humà fonamental de l'habitatge.

> El sociòleg Carles Riera, en un seminari de la Xarxa d'Economia Solidària, fa dos anys, alertava que mai abans en la història contemporània no hi havia hagut una transferència de renda tan elevada de les classes populars cap als propietaris a través del delme del dret de l'habitatge, que representa entre el 40% i el 50% de la despesa mensual de la llar. En un país on els bancs manen, els bancs guanyen fins i tot quan, aparentment, hi perden. Del negoci immobiliari al negoci hipotecari, les sangoneres de la misèria aliena han fet de la càrrega hipotecària que suporten milers de famílies l'estafa immobiliària que els continua enriquint. Sense miraments, tot el poder per la banca, amb suport governamental explícit. A l'altra cara de la balança, 350.000 famílies que seran desnonades abans que clogui el 2010.

, estirant del fil

CALAFELL • BANCAJA PRETÉN ACONSEGUIR UN VALOR ECONÒMIC MOLT SUPERIOR AL QUE VA PRESTAR

Una dona es troba sense pis, amb un deute milionari i amb la casa dels pares com aval

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

L'actual legislació permet situacions com la d'Estefania, actual veïna de Calafell que va adquirir el seu habitatge ara fa cinc anys mitjançant una hipoteca per un valor de 265.000 euros. El préstec el va negociar amb l'entitat Bancaja, que aleshores no li va posar grans problemes ni condicionaments. La situació laboral que per aquelles dates es vivia no li va fer témer per la possibilitat de no poder pagar les mensualitats. Ara, però, tot ha canviat. El marit de l'Estefania treballava a la construcció i es va quedar a l'atur l'any 2009. Després de molt buscar només ha aconseguit trobar una feina per tres mesos dins d'un pla ocupacional, amb una retribució propera als 1000 euros. Ella segueix a l'atur i ocupant-se de les seves filles. Amb aquestes condicions, abonar els rebuts mensuals hipotecaris els és del tot impossible.

Bancaja ha decidit tirar pel dret i portar el cas a la via judicial. No només vol quedar-se amb la casa per un preu molt inferior al que valia ara fa cinc anys, sinó que la resta del valor de la hipoteca es convertirà en un deute de més de 100.000 euros que arrosse-

Estefania va contractar una hipoteca a Bancaja i ara afronta un deute asfixiant després de perdre la seva vivenda

garan per sempre mentre no es modifiqui la llei. Qualsevol bé material, compte corrent o nòmina els serà embargat per tal de satisfer aquest

deute. El panorama s'agreuja encara més si tenim en compte que els pares de l'Estefania van posar el seu pis com a bé material que avalava el préstec

per un valor de 50.000 euros. Si Bancaja continuï amb la seva actitud actual podria desnonar els pares per aconseguir aquests diners.

SABADELL • UNA PARELLA DE CA N'ORIACH ÉS EXPULSADA A LA FORÇA DE CASA SEVA PER LA POLICIA

Caja Madrid denuncia l'impagament d'una hipoteca i una família es queda al carrer

Pau Llonch Méndez
sabadell@setmanaridirecta.info

A les deu del matí del 31 de març, dues dotacions dels Mossos d'Esquadra, acompanyades d'un funcionari del Jutjat de Primera Instància número 5 de Sabadell, van arribar al número 6 de la plaça Navacerrada per executar l'ordre de desnonament a Ester J. i Rafael O. arran d'una denúncia de Caja Madrid per impagament del crèdit hipotecari. El dijous 1 d'abril van tenir dues hores escasses per treure les seves pertinences de l'immoble. La Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH), que va anar a donar suport a la parella, el dia abans havia fet públic que, des de l'any 2008, fins a 350.000 persones de tot l'Estat -segons dades del CGPJ- han perdut o perdran el seu habitatge.

Desnonament 'express'

Quatre mossos d'esquadra van treure Rafael O. en pijama i a la força de casa seva mentre la seva parella va intentar treure, en 20 minuts escassos, una maleta amb roba i els objec-

Un agent de la policia catalana inicia el desnonament de la parella de Sabadell

tes indispensables. Amb la tensió del moment, fins i tot va oblidar les claus del seu cotxe, que romandrà tancat fins que -el dijous vinent- la parella pugui tornar a accedir a allò que fins ara havia estat casa seva per recuperar algunes coses. Ada Colau, membre de la PAH, va explicar el perquè de les presses en

aquest tipus de desnonaments a la DIRECTA: "He parlat amb la funcionària judicial i m'ha dit que, si no tenien lloc on anar, no era problema seu, que parlessin amb els Serveis Socials de l'Ajuntament, que ella tenia una pila de desnonaments per executar i no podia perdre tot el matí amb aquest". Per altra banda,

els agents van obligar el càmera de Vilaweb Sabadell a esborrar el vídeo dels instants del desnonament, amb l'argument que es vulnerava la intimitat del desnonat, tot i que va ser la mateixa parella qui, a través de la PAH, va informar la premsa dels fets.

Un cop van marxar els policies, una treballadora social dels Serveis Socials de l'Ajuntament va assistir a la plaça, on la parella esperava amb un parell de maletes a petició de Colau, que va explicar la situació amb pèls i senyals. "La parella, aconsellada per la PAH, feia més d'un mes que havia assistit als Serveis Socials per demanar que aquests fessin un escrit als jutjats per sol·licitar un recés en l'execució del desnonament, ja que Ester J. tenia perspectives d'obtenir una feina aviat fruit de l'aprovació d'unes oposicions aquests darrers dies". Tot i que Colau afirma que aquest procediment "s'ha donat força vegades a Barcelona", els Serveis Socials de Sabadell es van negar a fer-ho i es van limitar a redactar un informe social de la situació de la parella.

Ada Colau, PLATAFORMA AFFECTATS PER LES HIPOTEQUES (PAH)

"No descartem accions més contundents"

La situació de totes aquestes famílies és tan desesperada que no descartem accions més contundents si tot plegat no millora. Hem de tenir en compte que hi ha desenes de milers d'habitatges buits mentre es segueixen executant els desnonaments. Els únics que han pagat els plats trencats de la crisi han estat l'esglaó més dèbil. La banca segueix guanyant.

Jaume Asens, ADVOCAT DE LA COMISSIÓ DE DEFENSA DELS DRETS DE LA PERSONA

"La reforma legal és l'única sortida viable"

Amb l'actual legislació no hi ha marge de maniobra. Els afectats no tenen ni tan sols dret a audiència pública, només poden queixar-se davant d'errors de càlcul. Es mantenen totes les garanties per les entitats financeres i la més absoluta indefensió per a les persones que acabaran perdent l'habitatge i els diners.

Gerardo Pisarello, PROFESSOR DE DRET CONSTITUCIONAL DE LA UB

"La banca ha estat fulminant"

A diferència dels bancs, que davant l'esclat de la crisi han apel·lat sense miraments al socors públic, les famílies endeutades han complert els compromisos adquirits mentre han disposat d'una ocupació i els interessos els ho han permès. I, quan han deixat de fer-ho, la resposta de les entitats creditícies ha estat fulminant: o el pagament, o el desnonament; o la borsa, o la vida.

, impressions

Francesc Camps · Assistent a la presentació del llibre 'Okupació a Catalunya: 1984-2009'

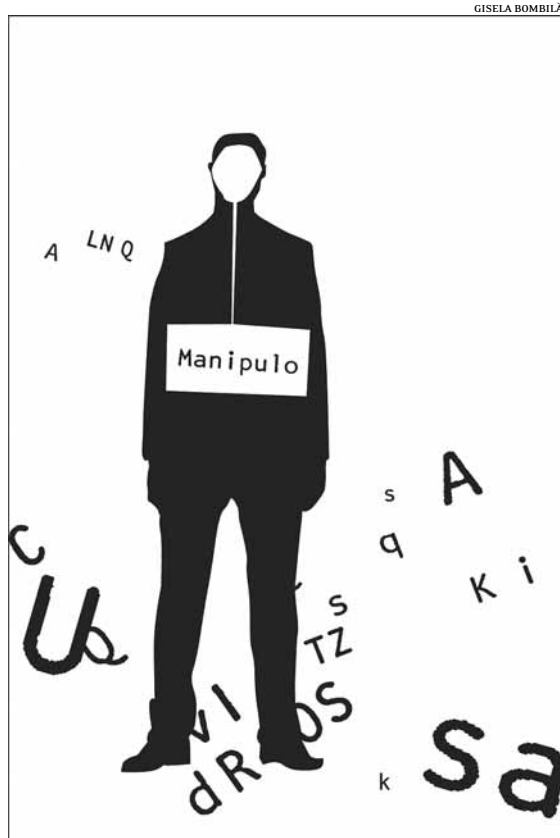
opinio@setmanaridirecta.info

Desinformació a Catalunya: 1984-2009

El 19 de març es presentà el llibre *Okupació a Catalunya: 1984-2009* signat per Francisco de Paula al CSA Can Vies i editat per ell mateix. Diverses persones de barris i pobles diferents decidírem assistir a la presentació d'aquest llibre davant les sorpreses que ens havia deparat la seva lectura.

Una vegada l'autor havia acabat la seva exposició, es va donar una situació prou infreqüent: la major part de les assistents a l'acte començaren a qüestionar informacions, afirmacions o omissions que es donen o es fan a les pàgines del llibre, derivant tot plegat en un qüestionament total sobre les fonts i la fidelitat a la realitat. Aquesta situació es perllongà durant més d'una hora, i el que més sobtà de tot plegat fou que, en aquest context, l'autor es permeté el luxe de mantenir un cinisme i una frivolitat gèlida. Quan la xerrada va arribar al seu final, les persones que assistírem acordàrem escriure unes línies en forma d'avís per a navegants davant d'aquest llibre i el personatge que el signa.

La primera d'aquestes advertències ens acosta al mètode: al pròleg, l'autor es postula com a historiador, malgrat que en el llibre no podem trobar ni fonts fiables ni, per tant, informacions contrastades. Considerem que amb aquest mètode, en Franc au en una mena de projecció del que pensa al voltant dels fets sobre la realitat dels mateixos fets, error fonamental. Inquirint sobre les fonts en que fonamentava les seves afirmacions, tot foren evasives: *nosés*, un fanzine, una *octaveta*, un comentari..., per no parlar d'altres tòpics dignes de mitjans de comunicació de masses. Junt amb d'altres llibres que l'autor considera que s'haurien de

GISELA BOMBILÀ

cremar, el seu rigor potser els hauria d'acompanyar.

Per altra banda, la posició del discurs del llibre és la d'algú que es postula com a militant participatiu o molt coneixedor dels fets dels que es parla, vista la rotunditat i lleugeresa

amb la que parla sobre ells. Preguntat sobre les informacions concretes o les entrevistes necessàries per a que aquestes siguin contrastades, les respostes també foren vagues. Moltes conclouen amb l'autor reconeixent que ni havia participat en els

fets ni havia parlat amb qui sí ho havia fet abans de pontificar, fet que trobem poc menys que lamentable. No ens hauria d'estranyar llegir algunes de les coses que es diuen per part de les plomes de l'enemic, però no d'algú que s'assegura de dir que parla des de *dins*. Avís important: al llibre es donen noms, fotos, llocs, i tot es fa sense el permís o el consentiment i verificació per part de les persones, tot i la coneixença directa que l'autor té amb algunes d'elles i malgrat que algunes de les informacions es troben descontextualitzades al servei de la seva ploma-apisonadora. Al comentar-li, la seva resposta basculà entre dues justificacions: que no cal permís per escriure el llibre o que per escriure'l bé hagués calgut que parlés amb 300 persones. Aquestes respostes no ens mereixen

L'autor del llibre es postula com a historiador, malgrat que no hi podem trobar fonts fiables ni informacions contrastades

ni comentaris; parlen per si soles, i ho fan de la seva inconsciència.

Nombroses intervencions anaren en la direcció de qüestionar el títol de l'obra, que voluntàriament busca l'altisonància i l'aparença de treball historiogràfic exhaustiu. Pel que es pot llegir, *Okupacions a Catalunya* és poc més que un repàs esbiaixat, fragmentat i totalment subjectiu de

la part de la pel·lícula que ha viscut o que li han explicat a l'autor: del que ha *sentit*, del que li *sona*, que ha llegit *por ahí*. En cap cas estem davant d'una història de l'okupació, millor dit, de les okupacions. La reflexió sobre el paper de la responsabilitat de l'autor respecte a la seva obra i la desinformació que allà es practica no obrí escletxa en la seva posició.

Finalment, cal dir que vam quedar molt indignades amb l'actitud que va mantenir l'autor al llarg l'acte. L'extrem delirant el vam tenir quan De Paula, tot i ser qüestionat per protagonistes d'algunes de les històries de les que parla, en cap moment es mostrà capaç o predisposat a admetre els seus errors. Sent confrontat a casos concrets com la RAK (segons l'autor un grup independentista radical de KNY), l'Hamsa (tant per les seves postures davant el Districte de Sants o per la gestió del seu desallotjament), o el desenvolupament de la Plataforma Antifeixista i els 12-0, l'autor es mantingué ferm en la irrealitat: confont fets amb la seva interpretació, negant les evidències. La frivolitat amb la que De Paula tractà el suïcidi de Jorge Bolancel i les afirmacions que hi fa al seu voltant motivaren directament gests de repulsa. Les assistents ens vam quedar absolutament perplexes en veure la defensa que feia l'autor de la seva obra quan era acusada de manipulació directa i deliberada quan no de pura desinformació. Vam acordar escriure aquestes línies per a totes aquelles persones que pensin a llegir-se aquest llibre o que vulguin fer-ne difusió. És irresponsable, presumptuós, mancat del rigor esperable i infidel a la realitat, ple de tòpics i farcit d'ignorància.

Quim Gibert · Psicòleg i coautor d'"Elogi de la transgressió"

opinio@setmanaridirecta.info

Fer-ne virtut

Jordi Sierra i Fabra era un bordegàs quec que, amb només vuit anys, va patir un accident que el va deixar immobilitzat durant setmanes. Va quedar amb tot el cos embenat tret de la mà de dreta. Però amb aquesta mà podia sostenir un llibre i passar els fulls amb els dits. Havent-se fet un tip de llegir novel·letes, va donar-se que de gran voldria ser escriptor. Malgrat que ni a casa ni a l'escola li auguraven cap mena de futur en el món de les lletres, de seguida es va embranchar a escriure perquè "em va donar molt de plaer, força i confiança. Vaig arrancar i no vaig parar (...) i vaig descobrir que quan escrivia, no quequejava!". Aquest barceloní de 60 anys, que ha venut més de vuit milions d'exemplars entre

els 326 títols que ha publicat, diu que només creu en les seves mans i en el seu cervell. Allò que el va immobilitzar en el fons el va mobilitzar vocacionalment i, al seu torn, el va alliberar d'un tic. I avui mitjançant la Fundació Sierra i Fabra ajuda joves escriptors i disposa d'un taller a Medellín (Colòmbia) de lectura i escriptura juvenil.

Del mal també en farà virtut Viktor E. Frankl. El psiquiatre vienès deixarà escrita la seva experiència en el llibre *L'home a la recerca de sentit* i, posteriorment, serà el fundador de la logoteràpia, una via per refer vides esquinçades en xarxes fermes, coherents i responsables.

Frankl va ser un dels milers de deportats pel nazisme a un camp de

El llegat gràfic del camp de concentració va ser possible gràcies a una xarxa clandestina. La manca de llibertat sol estimular l'enginy i la capacitat d'acció

concentració. En una ocasió, les cames li van fer figa traginant material pesant. En donar-se'n de seguida el guardià se li apropiava, va tenir el pressentiment que allò era el seu final. Sortosament, va treure forces de flaqueja i es va alçar. Per Jordi Grané i Anna Forés, assagistes, Frankl va trobar un perquè i això el va mantenir viu: "El ressort que el va esperar a seguir va ser la seva imatge futura de conferenciant explicant al món les barbaritats dels camps d'extermini". Grané i Forés recalquen que "el sentit retorna a la persona immersa en situacions tràgiques a obrir-se als aspectes positius de l'existència". I és que foren molts

els deportats a camps de concentració nazis que es van proposar, en cas de sortir-ne vius, explicar a la resta de la Humanitat els horrors d'aquell infern. Amb l'objecte de disposar de proves fefaents, un grup de presoners de Mauthausen van aconseguir sostreure material fotogràfic, que periòdicament els nazis recopilaven a fi i efecte de tenir el recinte sota control. Josep San Martín, delegat a l'Aragó de l'Amical de Mauthausen, explica que aquest llegat gràfic fou possible teixint una xarxa clandestina que va permetre "treure els negatius del camp i conservar-los". La manca de llibertat sol estimular l'enginy i la capacitat d'acció.

Jordi Martí Font · Membre del sindicat CGT

opinio@setmanaridirecta.info

Amb Camus contra els totalitarismes

Quan van matar Déu, ell encara no era a casa, però els assassins en nom de la Història ja el van tenir davant amb la barricada encesa del seu pensament, raonant sense el dogma de la Raó damunt l'altar per oferir-li sacrificis humans, d'altres subjectes de la comunitat humana. Perquè la Raó i la Història com a dogmes que substitueixen Déu també han de ser combatudes, sense cap mena de dubte, com qualsevol altre dogma d'ahir, d'avui o demà. Cal combatre-les sense deixar de ser humans, sense perdre la noció dels altres que, malgrat no siguin com nosaltres, comparteixen precisament la nostra humanitat.

Ens diuen alguns dels intèrprets de Marx o Bakunin (i dels seus primers, segons i tercers interpretadors) que cal utilitzar la violència amb total normaltat i per imposar les nostres idees "bones" fins i tot contra altres persones per tal de guanyar la història. Per cert, per tal que aquestes bajanades tinguin predicament, cal dir-les en veu alta i amb posat seriós.

Ja em dispensaran els capellans de qualsevol dogma, però jo penso que no, que la revolta que neix en la negació no pot construir-se damunt d'un nou dogma que utilitzi la negació dels homes i les dones –i el seu assassinat– en nom de la Revolució. És per això i per molt més que *L'home revoltat* d'Albert Camus ha estat sempre un dels meus llibres de referència. No així el seu autor. De Camus en conec poca cosa més que la biografia general i aquest llibre, més que res per tal manca de temps material per assumir-lo ara mateix, però tot el que penso i faig dintre dels moviments socials i dintre de l'anarcosindicalisme en particular neix del que diu aquest llibre.

En tinc una edició de l'editorial Vergara de 1966, traduït per Joan Fuster i rescatat d'una humitat arrossegada durant anys que ha deixat rastres a la coberta i a moltes de les seves pàgines. La mala olor de florit ja ha desaparegut, per sort.

És Revolució el canvi social que necessita l'assassinat d'altres homes i dones?

Què hi diu Camus? Doncs massa per resumir-ho aquí fil per randa però prou per treure'n ensenyaments concrets. Tal com diuen que ja va apuntar a *El mite de Sísif*, el Camus de *L'home*

revoltat diu que la vida dels humans és absurda i que l'assassinat d'altres humans encara ho és més. Ara bé, com hem de fer la Revolució sense violència, direu? Jo preguntaria tot el contrari: és Revolució el canvi social que necessita l'assassinat d'altres homes i dones? La revolta és la nostra afirmació, la nostra vida, des que diem no. I el "no" no és a la vida sinó a la mort. Diu Camus: "Què és un home revoltat? Un home que diu que no. Però si nega, no renuncia: és també un home que diu sí des del seu primer moviment. Un esclau, que ha rebut ordres tota la seva vida, jutja de sobte inacceptable un nou manament".

L'home revoltat fa un recorregut interpretatiu per la història de les revolucions, per la història dels canvis socials totals. Entre aquestes, inclou la seva definició del feixisme, que ha estat molt discutida i jo crec que l'encerta totalment. Hi diu que "el feixisme

és el menyspreu, en efecte. Inversament, tota forma de menyspreu, si intervé en política, prepara o instaura el feixisme". Fins i tot si es declara antifeixista, hi afegiria jo tot i que ja s'entén.

Els totalitaris, es diguin socialistes, anarquistes o independentistes (i no vull dir que tots ho siguin tot i que queda clar que n'hi ha uns quants) "obliden el present pel futur, la presa dels éssers pel fum del poder, la misèria dels ravalers per una ciutat radiant, la justícia quotidiana per una vana terra promesa". És per això que són totalitaris, perquè el seu cel justifica l'assassinat a la terra, la negació dels altres homes i dones, la desaparició de l'ètica de l'espècie.

Amb Camus, afirmo que "el revoltat refusa així la divinitat per a compartir les lluites i el destí comuns. Elegirem Ítaca, el pensament audaç i frugal, l'acció lúcida, la generositat de l'home que sap". Per això el lleigeix i el relleigeix, per viure, no per matar.

. EL CIGALÓ

"Amb la cooperativa es pot trencar amb la jerarquia característica del món de la cuina"

Xavi Vendrana té 23 anys i és veí de Sants. Enguany ha iniciat un projecte de cooperativa de càterin i menús, Mel de Romer. Participant del CSA Can Vies, ha treballat al Terra d'Escudella, posant en pràctica els coneixements d'uns estudis de cuina que va adquirir, curiosament, a una escola del mateix nom.

Manu Simarro

Per què vas optar per una cooperativa?

En acabar els estudis vaig pensar en treballar al restaurant d'algun hotel gran. El fet que no trobés feina i les ganes de provar un altre model van fer que em decantés per aquesta opció. A Mel de Romer puc col·laborar amb quatre persones de tu a tu. A més, m'ha permès participar de l'Espai Obert i descobrir que va més enllà d'un punt de trobada de qui va a buscar-hi els *contrainfos* els dimarts. **Quina valoració fas dels temps que porteu en marxa?**

Molt positiva. L'Espai Obert s'ha portat molt bé amb nosaltres aju-

dant-nos en tot. La gent del barri ha cregut en la història i ens ha donat el seu suport. He après a treballar en assemblea sense ningú que estigui per sobre de l'altre. Tot i així hem tingut les nostres disputes.

Què opines del treball cooperatiu i horitzontal?

És una jugada dir-ho, però amb la verticalitat guanyes velocitat. L'horitzontalitat fa el procés una mica més llarg, t'omple més perquè sents que la teva veu es té en compte i veus que has format part de veritat del resultat final. Amb el temps, s'assumeixen uns rols en els que cadascú obté un pes dins el col·lectiu, cosa que ajuda agilitzar la manera de decidir.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Juan Ramón Jiménez, 22. 08902. L'Hospitalet de Llobregat. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Solidaritat amb els 23 de l'aeroport

Blanca Cota, Martorell

El juliol de 2006, per unes hores, el cel del Delta de Llobregat va restar en silenci. Durant uns preuats moments de glòria el trànsit aeri es va aturar per l'acció digna i valenta de desenes de treballadors de l'aeroport que van ocupar la pista. Una gesta memorable que va omplir d'orgull una classe treballadora massa domesticada. Un exemple viscut que sí és possible aturar el frenètic flux d'executius i mercaderies que condemna el planeta a una fregidora climàtica. Les esteles de querosè cremat van desaparèixer aquell dia donant pas a un cel blau magnífic.

Avui m'assabento que l'Audiència de Barcelona ha condemnat a dos anys de presó a 23 treballadors de l'Iberia per la invasió de les pistes d'atterratge. Senyories de l'Audiència, no és més delictiu haver pavimentat per sempre el Delta del Llobregat, incloent llacunes d'un Parc Natural? I la tortura sonora pels habitants de Viladecans, per no parlar dels impactes que genera la descàrrega permanent de turistes sobre el territori? Al Prat, menys avions i més carxofes. Una altre col·lapse aeri és possible.

Carta oberta

Jaume Soler, Terrassa

He esperat fins ara a fer cap declaració pública, i més enllà de l'obligada primera intervenció dos dies després de la detenció juntament amb nombrosos col·lectius i persones individuals que em van mostrar el seu suport. He esperat fins ara, deia, per tal de poder d'alguna manera respectar els terminis i termes del procés judicial i no aparèixer com una persona que vol fer del seu cas un espectacle per a guanyar notorietat, donar peu a crítiques per defensar-se sense fonament o fins i tot de forma gratuïta, saltant-se procediments, etc.

Qui em coneix sap que sóc una persona reservada i a qui li agrada passar desapercbut en allò personal. Però, després de més de cinc mesos dels fets, i tres de la meua detenció i posterior posada en llibertat, entenc que és moment de pronunciar-me. I entenc que és així perquè el procés està essent més que lamentable i preocupant en molts aspectes. El principal, pel fet que encara no disposi en el meu poder de l'expedient judicial en la seva totalitat i, per tant, encara no sàpiga ben bé de què se m'acusa, en base a què i qui ho fa. I qui coneix com és el funcionament de la justícia en aquest país sabrà que aquesta tardança és força inusual i del tot inacceptable, fent que jo no sàpiga de què m'haig de defensar, ni com fer-ho. És a dir, estic indefens davant les acusacions que m'han arribat.

Un altre fet molt greu és que després que passessin dos mesos des del moment dels fets per a detenir-me, quan se suposa que els fets estaven "més que clars", i així es va permetre de presentar-ho a la premsa, que hauria justificat la meua detenció, detenció alhora justificada en base a un suposat risc de fugida, l'expedient encara no estigui tancat i hagi hagut d'aguantar tres mesos, i encara continua, anant a signar cada 15 dies als jutjats: per si no n'hi havia prou amb l'estigma social d'aquesta culpabilitat infligida abans de judici, i sense disposar de tot l'expedient, se'm tracta i castiga com a culpable sense encara haver presentat cap prova per a fonamentar-ho.

He intentat respectar el procés judicial en marxa, en el qual tinc poca confiança, i esperar tot aquest temps del tot desmesurat. Però ja n'hi ha prou: jo mantinc que no hi era, que era al Garraf, on visc des de fa any, igualment com mantinc que continué duent a terme activitat política i contribuint amb aquesta, amb tota la modèstia, a la consecució de la independència i a una ciutat, país i món més justos.

. EDITORIAL

Greuge comparatiu

La presidenta del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, Maria Eugènia Alegret, va declarar, durant el mes de febrer, que considerava absolutament lògic que se suspengués l'ingrés a presó dels mossos d'esquadra condemnats per tortures i maltractaments. El raonament d'Alegret apuntava la possibilitat que finalment se'ls concedís l'indult i, per tant, que estiguessin injustament a la presó fins que no arribés aquesta decisió. Montserrat Tura, consellera de Justícia, es manifestava en la mateixa línia ara fa dues setmanes. La postura de les dues màximes responsables de l'exercici de la justícia a Catalunya és, com a mínim, sorprenent. Durant el dia a dia de les execucions penals, mai s'han enviat directrius amb aquest nou criteri tan permissiu i garantista que vetlla pel dret de la presumpció d'innocència fins el final. Tot plegat encara és més greu si es compara amb la postura que ha

tingut el jutjat d'execucions penals 12 de Barcelona (que hauria d'actuar d'acord amb els criteris marcats per Alegret) en relació al jove condemnat pel *cas kubotan*. En aquest cas no s'ha respectat en absolut la presumpció d'innocència i s'ha exigit l'ingrés immediat a la presó del noi condemnat a tres anys de presó (pena inferior a la rebuda per la majoria de mossos sentenciats per tortura). I tot i que també s'ha presentat una petició d'indult, no s'ha dictat cap suspensió. Tura i Alegret haurien d'aclarir els criteris, o elles mateixes estaran fent real la frase que la justícia té un doble raser. Per alguns, no s'aplica o es mira cap a un altre costat (pels amics) i, per d'altres, s'aplica amb escreix o amb agreujants (els enemics). A partir d'aquí, la impunitat i la guerra bruta estan servides. La història que els actuals polítics progressistes asseguren que no volen repetir ja ens ha donat moltes lliçons al respecte.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Com peix a l'aigua

Xavier Blasco Piñol
directa@setmanaridirecta.info

S'ha acabat la televisió analògica, "la tele de sempre". Doncs, mira, aprofitarem i farem una prova: estar-nos sense televisió una temporada, a veure què tal. Ens hem acostumat a tenir l'aparell encès en alguns moments del dia: el telenotícies, alguna sèrie i algun programa d'humor, però més enllà d'això... Un cop van apagar el senyal de la torre de Collserola, vaig passar a mirar-me uns peixets que tinc en una peixera: patia perquè n'hi havia un que surava i queia al fons sense bellugar-se. De cop, feia alguns espasmes. Després d'una setmana, en què els espasmes van donar lloc a una navegació en forma de tirabuixons, el vam llençar al vater.

Tornant a la televisió, el control de les audiències que tindran les

operadores o alguns reguladors és una cosa que empenya. Aquell aparell que diuen que hi havia en algunes cases i que no es podia dir que es tenia, amb el qual tota la família participava de manera altruista perquè Sofres conegués l'interès dels espectadors en matèria televisiva, ha donat pas a un control digital del menú audiovisual de tothom a través de la TDT. Aïl, que a banda de xarxes socials que enllacen informacions hi haurà una altra mena d'*amics* que ens aconsellaran què ens pot interessar.

L'esma que hem dedicat a estar ultraconnectats sembla que no tingui aturador, per bé que hi ha propostes per mirar de calmar la fera. Una d'aquestes és la iniciativa *¡Quema tu móvil!*, que vol ser un toc d'alerta sobre la dependència i el control social a què estem sotmesos a través de la telefonia mòbil sense caure en cap mena de cant primitivista ni res per l'estil.

I és que les eines de què disposem ara tenen coses *guais*, però els escàners dels aeroports que et fan aparèixer nuet; la telefonia mòbil que t'elimina una part de la privacitat fent-te localitzable; la TDT que permet a l'altri conèixer part de la teva intimitat; l'exhibicionisme narcisista a les xarxes socials... em fa pensar en allò que deia Manuel Delgado a propòsit de les persones immigrades i les *minories* al catàleg d'una exposició, fa anys, titulada *Mirades Impúdiques*: "Per elles, no hi ha democràcia ni llibertats civils, ja que són víctimes d'allò que defineix per antonomàsia tot règim autoritari: la indistinció entre públic i privat".

En fi, que el peixet que va acabar al vater després d'una temporada essent observat i manipulat i patint perquè uns humans no li practiquen l'eutanàsia a causa d'un sentiment de culpa d'arrels religioses potser ara és més lliure. O mort.

. COM S'HA FET

Després d'una setmaneta de vacances, ja tornem a ser aquí i comencem aquest mes d'abril, que sembla que serà tan plujós com la resta de l'hivern i durant el qual celebrarem el quart aniversari de la DIRECTA. Sí, farem quatre anys i tu encara no t'hi has subscrit? Quatre anys de sortir cada setmana als carrers a copsar les aromes de l'ambient rebel, però també el tuf de les clavegueres de l'Estat. Quatre anys durant els quals el projecte no ha parat de créixer. Però encara no n'hi ha prou, no en tenim prou. Cal arribar a tots els racons per denunciar les injustícies i per donar veu a la gent que no en té. De moment, ens veiem la setmana que ve. Salut!

Fe d'errades:

A la DIRECTA 177, pàgina 18, el documental *Un país dempeus* s'atribueix exclusivament a Jordi Oriola però, en realitat, el mateix Oriola i Mariela Acjia en són coautors.

. EL RACÓ IL-LUSTRAT

PACO ARJONA

Qui Som

REDACCIÓ

Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana
Així està el pati | Jesú Rodríguez
Quaderns d'Il·lucra | quadernsillucra-@setmanaridirecta.info
Roda el món | Laia Gordi
Observatori dels mitjans | Manuel Torres Mendoza
Expressions | Roger Palà i Estel Barbé Serra
Agenda directa | Alfonso López Rojo
La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert García
IL-LUSTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ

Roger Costa Puyal
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc i el gitano
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Lèlia Becana
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Radas núm. 27,

08004 Barcelona

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il.lustraciadirecta@gmail.com

subscripcions@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

● **RECONeixEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

● **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

● **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, així està el pati

Primera pedra del Roser amb
esbrancada i mossos | PÀG. 8

Entitats i elèctriques parlen
de la línia de la MAT | PÀG. 9

7.000 al·legacions contra el
cementiri nuclear | PÀG. 9

Diverses empreses venen
armes per torturar | PÀG. 10

BARCELONA · UN TESTIMONI DECLARA AL JUTJAT QUE ELS DINERS DEL CLUB RIVIERA ANAVEN A PARAR A L'EMPRESA ROB

Un promotor que sortejava pisos amb la loteria és investigat pel 'cas Riviera'

L'empresari de la construcció Alejandro Robas Cobo dirigeix la promotora de Badalona Grupo de Empresas Rob i el selecte Club de Golf de Montjuïc, entre d'altres firmes

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Elisabeth Castelló, la jutgessa titular del jutjat d'instrucció 33 de Barcelona, ha ordenat investigar qui hi ha darrere del Grupo de Empresas Rob de Badalona. Aquesta decisió arriba després que un testimoni declarés que els diners que sortien del Club Riviera de Castelldefels anaven a parar a la seu d'aquesta empresa. Aquesta nova línia d'investigació s'emmarca dins d'una operació contra una xarxa d'extorsió vinculada a la prostitució que, fins ara, ha portat a la presó alguns comandaments policials importants, entre els quals destaca l'antic cap del Grup 6è de la Brigada d'Informació de la Policia Nacional espanyola a Catalunya, conegut amb el sobrenom de *Jordi*. La magistrada també ha ordenat l'allargament de la clausura cautelar dels clubs Riviera i Saratoga durant sis mesos més.

La magistrada ha ordenat l'allargament de la clausura dels clubs Riviera i Saratoga durant sis mesos més

Segons es desprèn de les dades del registre mercantil, un conegut empresari barceloní s'amaga darrere d'aquesta promotora immobiliària. Es tracta d'Alejandro Robas Cobo, que consta com a administrador únic d'aquesta societat dedicada a la promoció immobiliària, però també figura com a directiu del selecte Club

de Golf Montjuïc, ubicat a l'emblemàtica muntanya de Barcelona.

Robas Cobo es va fer famós a finals de 2008 per endegar una iniciativa peculiar: sortejar un pis entre les persones que adquirissin butlletes de loteria al preu de 50 euros. El negoci li sortia rodó, ja que els pisos no se sortejaven fins que no se superaven les 7.000 butlletes venudes i, per tant, s'havien recaptat més de 350.000 euros, un valor molt superior al preu de mercat de l'habitatge en joc. La taxació d'alguns dels habitatges no superava els 240.000 euros. Aquesta promoció, a més, es va fer coincidir amb la febre compradora de la rifa de Nadal, sota el pretext literal de "quina millor loteria que et toqui un pis".

Funcionaris extorsionadors de l'Ajuntament de Barcelona

La trama corrupta, que cada cop té més ramificacions i de la qual queden pendents una quarantena de noves diligències, també involucra funcionaris de l'Ajuntament de Barcelona. Un d'ells és l'inspector del districte de l'Eixample, Manuel Martínez Martínez, a qui s'acusa d'amenaçar diversos locals amb inspeccions i tancaments si aquests no abonaven uns diners que anaven a parar a la seva butxaca, segons la tesi que defensa la fiscalia anticorrupció. Altres treballadors municipals que treballaven a l'ajuntament des de fa més d'una dècada i que havien estat a les ordres d'Assumpta Escarp, Joan Clos o Xavier Casas també estan sota sospita delictiva.

Martín Puyal, àlies 'Jordi'

Una de les peces clau que va destapar la fosca trama que envoltava els prostíbuls de Castelldefels va ser la denúncia que va presentar contra José Javier Martín Puyal un dels empresaris implicats. Martín Puyal

Instal·lacions del Club de Golf de Montjuïc, propietat del promotor Alejandro Robas

va decidir estirar de la manta i explicar part del que sabia al voltant del cas. El que fins aleshores es coneixia entre els activistes dels moviments socials catalans amb el sobrenom de

Jordi va passar a tenir nom i cognoms. El seu currículum inclou denúncies per haver torturat durant detencions i dins dels calabossos i dependències policials. Fins ara, ell

sempre havia aconseguit evitar les condemnes, no així algun dels seus subordinats. Cal destacar el cas d'un jove de Cornellà de Llobregat que va patir una lesió al timpa per l'agressió de diversos policies l'any 2004. Un agent va ser condemnat per aquells fets, però l'inspector que comandava l'operatiu era el conegut *Jordi* i en va resultar absolt.

Xavier Vilaró i la pilota de goma

Un altre responsable policial destacat va ser relacionat, l'any 2008, amb els clubs d'altern de Castelldefels. Segons va informar aleshores l'emissora RAC1, el cap de la Guàrdia Urbana de Barcelona, Xavier Vilaró, hauria estat a un d'aquests locals la nit que l'equip d'Espanya va guanyar l'Eurocopa i s'hauria vist involucrat en una baralla que li hauria comportat ferides i l'extirpació de la melsa. Aquesta informació va ser desmentida per la pròpia emissora posteriorment, després d'una reunió tensa que va comptar amb la presència de la regidora de Via Pública de l'Ajuntament de Barcelona Assumpta Escarp i un alt directiu de la ràdio del Grup Godó.

La versió oficial dels fets sempre va mantenir que les ferides de Vilaró provenien de l'impacte d'una pilota de goma llançada pels Mossos d'Esquadra, tot i que un informe detallat de la Divisió d'Assumptes Interns de la policia catalana ho descartava i apuntava la possibilitat que Xavier Vilaró estigués faltant a la veritat.

Cal recordar, a més a més, que hi ha dos mitjans de comunicació, Vila-web i *El Mundo*, que es troben a l'espera d'un judici instat per Xavier Vilaró i l'Ajuntament de Barcelona arran de les informacions que van difondre, que qüestionaven la veracitat i la credibilitat de la versió oficial dels fets.

, així està el pati

CATALUNYA • CAPITAL

Fòrum Catalunya Central, una nova eina de pressió de l'empresariat

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

Ni partits polítics ni mitjans de comunicació no han entrat a la primera trobada del Fòrum de la Catalunya Central. Les úniques dades i imatges que es coneixen han estat difoses per altres mitjans a partir dels organitzadors o de l'empresa coordinadora, JG Esdeveniments i Màrqueting. Unes 160 persones de l'àmbit econòmic de la Catalunya Central es van reunir, el 25 de març a Manresa, per assistir a aquest primer debat, centrat en les infraestructures. El ponent de la conferència va ser el manresà Andreu Esquius, que va exposar la situació de les xarxes de comunicació de la Catalunya Central des de l'òptica econòmica. En aquest sentit, cal destacar la visió positiva que va fer de l'Eix Diagonal i del futur aeroport d'Igualada. Esquius va expressar que cal una "massa crítica" per fer valer les posicions de l'empresariat a l'hora "d'aprofitar les oportunitats" que generi el nou Pla d'Infraestructures 2026. Per altra banda, el debat va obtenir un punt en comú a l'hora d'expressar que hi ha una "manca de lideratge polític" que ha "d'ésser substituït" per un lideratge sorgit de les bases empresarials, o altrament qualificades de "socials" per les empreses i associacions assistents.

El fòrum compta amb l'impuls de Caixa Manresa i de PIMEC

El nou 'think-tank' comarcal

Caixa Manresa, Cambra de Comerç de Manresa, Associació de Joves Empresarials de la Catalunya Central, PIMEC, Rotary Club Manresa, Gremi de Constructors d'Obres de Manresa o Dones Emprendedores i Innovadores de Manresa han estat les impulsores d'aquest espai de coordinació entre l'empresariat bagenc i el d'altres comarques del voltant. Sota el nom de Fòrum de la Catalunya Central, s'ha creat una eina empresarial que té com a objectiu crear "interrelacions" amb les organitzacions i desenvolupar un discurs unitari que aglutini gran part de l'empresariat. Així de clar s'expressa el portaveu del Fòrum, Felix Salido, en unes declaracions difoses a la web de Joves Empresarials: "És un primer escenari per poder dir realment què pensem i no allò que queda bé". Aquest, el d'expressar-se amb tota llibertat, és un dels motius pel qual s'estableix que les reunions del Fòrum es facin a porta tancada, sense la presència de cap mitjà de comunicació. Els actes del Fòrum pretenen "generar opinió" al territori sobre aquelles qüestions que afectin l'àmbit empresarial. En aquest sentit, el Fòrum té previst fer tres debats anuals, en format sopar, on es tractaran diversos temes com les infraestructures, la formació o la innovació.

VALÈNCIA • EL MINISTERI DE CULTURA CATALOGA ELS EDIFICIS COM A PATRIMONI DEL MODERNISME

La policia de Rita Barberà desallotja dues cases del Cabanyal i el veïnat s'hi oposa

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Les excavadores i la policia municipal enviada per Rita Barberà van desallotjar un parell de cases del barri del Cabanyal de València el dia 6 d'abril al matí. Les finques estaven ubicades al carrer Sant Pere 29 i al carrer Vidal de Canyelles 15. Amb els plànols actuals de les afectacions, els habitatges no es troben dins la zona protegida, però sí que estan catalogats com a patrimoni del modernisme. L'ordre del Ministeri de Cultura del govern espanyol, per tant, incloïa aquestes finques i n'impedia la destrucció. El consistori valencià, en mans del PP, va fer cas omís d'aquesta circumstància i va tirar pel dret. Desenes de persones

Les màquines excavadores comencen a enderrocar la façana modernista de la casa del carrer Vidal de Canyelles 15

del barri i diferents activistes socials encapçalats per membres de Salvem El Cabanyal es van concentrar a l'indret des de les set del matí, alertades per unes notificacions que s'havien repartit el dia anterior on es demanava que el veïnat no aparqués els seus vehicles a la zona. Des les 30 per-

La policia espanyola assetja les persones que es van manifestar contra l'enderroc de dues cases del barri del Cabanyal

sones concentrades a primera hora del matí, es va passar a més d'un centenar quan els cordons de la policia municipal ja estaven preparats per executar les ordres de Barberà i obrir pas a les excavadores. El primer desallotjament el van executar la policia espanyola i la policia municipal a instàncies d'un jutjat de la capital del Túria. El segon desallotjament va incloure forts cops i empentes per part dels agents, que van arrossegar i intimidar els activistes i el veïnat. Entre la gent concentrada que s'oposava al desallotjament, hi havia diversos diputats i regidors del PSPV, el

L'Ajuntament de València pot recórrer l'ordre del jutjat que va fer aturar l'enderroc

Bloc i EUPV. Finalment, després d'uns minuts de molta tensió, les màquines van començar l'enderroc de la façana modernista del carrer Vidal de Canyelles 15.

A aquella hora, l'advocat de Salvem El Cabanyal ja havia presentat un recurs cautelari davant del jutjat contenciós-administratiu per aturar l'operatiu. Cap a la una del migdia, va arribar l'ordre d'aturar les màquines durant un període de deu dies, però amb la possibilitat que l'Ajuntament de València hi presenti un recurs d'apel·lació. La tensió, per tant, continuarà al barri, amb el pols afegit entre el govern espanyol del PSOE i el govern municipal del PP. Enmig de tot plegat, un barri en lluita per defensar el seu patrimoni i els seus habitatges.

LLEIDA • L'ALCALDE POSA LA PRIMERA PEDRA DE L'EDIFICI ENMIG DE LA REPRESSIÓ DELS MOSSOS

La policia catalana apallissa les manifestants que s'oposen al parador del Roser

Laura Lascorz
terresponent@setmanaridirecta.info

El paer en cap (alcalde) de Lleida Àngel Ros i la seva corporació van donar la benvinguda al secretari d'Estat de Turisme Joan Mesquida el dimarts 30 de març a les 12 del migdia. El motiu era la col·locació de la primera pedra a l'emblemàtic edifici històric conegut com El Roser, que a partir de d'aquest mes d'abril serà un altre dels molts Paradors Nacionals que hi ha arreu de l'Estat espanyol. Una trentena de persones es van intentar concentrar davant l'edifici històricament destinat a usos culturals i populars per protestar contra la celebració d'aquest acte. Un gran cordó policíac de Mossos d'Esquadra i de Guàrdia Urbana, que triplava el nombre de manifestants, les va encapsular i els va impedir l'ac-

Els agents dels Mossos agredeixen una persona contrària al parador

cés al carrer Cavallers, on es troba l'edifici.

Els mossos van tornar a fer un ús desmesurat de la seva força -tenint en compte la seva superioritat numèrica- per segona vegada en menys de dues setmanes -la darrera, la setmana passada, durant la presència del rei espanyol a la ciutat- i van causar ferides lleus a un manifestant, a qui també van trencar les ulleres. No obstant això, la protesta va ser pacífica fins al final. S'hi van cridar consignes i es van mostrar banderes i pancartes contra la conversió d'aquest edifici emblemàtic en Parador Nacional.

Hi ha testimonis que afirmen que van sentir com els Mossos "amenaven verbalment aquest mateix jove i un altre noi" amb frases com: "Tranquil, que ja t'enganxarem a la pròxima". L'11 de setembre de 2008, un altre jove -llavors membre de l'As-

semblea de Joves de Lleida- va ser amenaçat durant una protesta similar contra la mateixa conversió de l'edifici. En aquest cas, el jove va ser intimidat i finalment detingut per l'agent Juan de Dios, conegut pels seus exabruptes i sortides de to com a agent de l'autoritat.

Mentre passava tot això, al capdell del carrer on es troba situat l'edifici del Roser, a una fotografia i redactora de la DIRECTA se li va denegar l'entrada a l'acte oficial que s'estava duent a terme dins l'edifici sense cap motiu aparent. És per això que el setmanari de comunicació DIRECTA ha interposat una queixa al Col·legi de Periodistes. A més, la corresponsalia del setmanari a les Terres de Ponent es mostra preocupada per l'augment de virulència que mostra la policia catalana, també contra les periodistes, als territoris que cobreix.

, així està el pati

GIRONA · PARLEM AMB COL·LECTIUS CONTRARIS I ACTORS PARTIDARIS DE LA LÍNIA ELÈCTRICA

La policia catalana desallotja el campament que s'oposava a la construcció de la MAT

Un operatiu de 180 mossos d'esquadra va desallotjar, el 24 de març, l'acampada de resistència a la MAT instal·lada durant cinc mesos als terrenys on s'ha d'ubicar la torre 114 de la línia de Molt Alta Tensió. Agents arribats de Girona i Barcelona i comandats des de la comissaria de Santa Coloma de Farners van ordenar l'enderroc de totes les cabanes ubicades dalt de les obres. Dues grans grues van executar l'acció, després de recórrer cinc quilòmetres d'un tortuós camí de muntanya. Tres equips d'escaladors del Grup Especial d'Intervenció i un vehicle de la Divisió d'Informació completaven el dispositiu, que obeeia a la demanda judicial presentada per Red Eléctrica de España. Tot i que van bloquejar i tallar els camins d'accés a tota la zona, una trentena de persones solidàries s'hi van acostar a través del bosc. Després de destrossar un bidó de ciment amb un jove encadenat i de despenjar els activistes que es trobaven dalt dels arbres, l'operació es va donar per finalitzada. A la tarda, la gent contrària a la MAT va fer un tall de trànsit als accessos de l'aeroport i, al vespre, prop de 150 persones es van manifestar a la ciutat de Girona.

Quan han passat deu dies del desallotjament de l'acampada, entrevistem diferents representants d'entitats contràries a la infraestructura elèctrica i portaveus de Red Eléctrica de España. Les opinions són totalment contraposades

- 1- La MAT és una infraestructura necessària i que suposa un cost pel territori proporcionat a les necessitats energètiques actuals?
- 2- Què penses de les campanyes i accions contra la MAT com l'ocupació dels boscos?
- 3- Aproves el desallotjament per part dels Mossos d'Esquadra de les activistes anti-MAT dels boscos?

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

IVAN ALTIMIRA MEMBRE DE L'ASSOCIACIÓ CULTURAL TERUTERU

1- Considero que és una infraestructura absolutament innecessària i critico la poca transferència d'informació a l'hora de vendre la idea de la necessitat de la línia. Considero que té un valor nul pel territori i el més important és que, amb tot plegat, es defuig el debat de fons, que és el del consum energètic. D'altra banda, penso que amb la excusa del progrés i el desenvolupament la implementació de grans infraestructures no pot legitimar la devastació del territori.

2- Tota forma de lluita contra una causa injusta i una imposició és legítima. És una manera de lluitar molt creativa i valoro molt positivament aquesta acció de les activistes dels boscos perquè dur a terme una acció així, tan dura i dilatada en el temps, denota un fort compromís social.

3- Un altre acte d'impunitat política i empresarial d'aquest país.

GABINET DE PREMSA DE RED ELÉCTRICA DE ESPAÑA

1- Sí, es tracta d'una infraestructura necessària per reforçar l'alimentació elèctrica de la província de Girona, que aportarà més seguretat al subministrament i una major estabilitat a la xarxa i que contribuirà a fer que Girona tingui els mateixos estàndards de qualitat que la resta d'Espanya. Arran del tram soterrat, la seva despesa serà superior a la de la línia aèria, però el fet que la línia sigui imprescindible fa que s'assumeixi l'augment de cost.

2- Respectem totes les opinions, una altra cosa és la manera com s'expressen.

3- Es trobaven en una propietat privada i estaven paralitzant unes tasques aprovades, així és com ho deuriem entendre els Mossos quan van dur a terme el desallotjament.

PASQUAL AGUILAR MEMBRE DE LA PLATAFORMA NO A LA MAT

1- La MAT és necessària pel lobby elèctric. També és imprescindible per perpetuar l'actual model energètic. Soluciona les necessitats de les grans empreses, però no pas les de la població. La realitat és que, si es construeix la interconnexió, el sistema elèctric de les comarques afectades estarà totalment sobredimensionat i el territori profundament degradat.

2- Sembla molt interessant que, a banda de les accions de la plataforma No a la MAT, que ja han buscat força vies d'oposició, hagi sorgit una lluita que s'estructuri a través d'una crítica radical contra el model econòmic actual i des del punt de vista de l'ecologisme revolucionari.

3- Evidentment, és una llàstima que s'hagi perdut un punt de resistència de la lluita contra la MAT. Qualsevol desallotjament d'un espai alliberat de la lògica del mercat és una mala notícia.

PORTAVEU DEL CASAL POPULAR EL TRABUC

1- No. Té un cost massa elevat per les necessitats del territori. Creiem que el creixement econòmic global actual és insostenible. Entenem que, actualment, la manera de progressar s'ha de basar en l'estalvi

Desallotjament del campament contra la MAT situat a Sant Hilari Sacalm

Tall de trànsit contra la MAT i el desallotjament del campament efectuat a la rotonda situada a tocar de l'aeroport de Girona

energètic, la descentralització de l'energia i la utilització de fonts d'energia renovables. El progrés vist de la manera capitalista és egoista i suposa una agressió irreversible pel territori.

2- Totes les campanyes i accions que s'han fet des de la plataforma No a la MAT han estat un bon referent de lluita en defensa del territori. S'ha informat i conscienciat la població sobre què representa aquesta infraestructura, ja que les institucions no han informat de les seves necessitats ni de les repercussions que tindrà. L'ocupació dels boscos ha estat una altra forma de resistència, d'acció directa i de valentia. Ha estat una acció pio-

nera a la península, però no a altres països del món, com per exemple Bèlgica, Escòcia, Austràlia o els Estats Units... S'han remogut consciències i segurament servirà d'exemple per mobilitzacions futures. Des del Casal i molta gent del poble hem donat suport a les activistes.

3- No, perquè en aquesta democràcia, primer, t'imposen el que interessa a les grans multinacionals; no s'escolta ni es parla amb el poble i, després, envien les forces d'ordre i et treuen a la força. En el cas d'aquesta ocupació, de resistència pacífica, el desplegament va ser del tot desproporcionat, 200 mossos per desallotjar nou persones. Increïble!

BARCELONA · REPRESSIÓ Expulsen diversos joves del Camp Nou per denunciar la mort de Jon Anza

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

Durant el partit del Barça contra l'O-sasuna que es va disputar al Camp Nou el 24 de març, un grup de joves va mostrar diverses banderoles des de la graderia, com es fa habitualment als partits de futbol. Entre elles, hi havia dues estelades, una banderola contra el cementiri nuclear i una última que reclamava la veritat sobre la mort del basc Jon Anza. Concretament, hi posava: *JON ANZA, QUÈ LI HEU FET?* prou terrorisme d'estat!, acompanyat de la silueta de la seva cara. Als 20 minuts d'iniciar-se el partit, van arribar prop de deu vigilants de seguretat i van obligar els joves a despenjar les banderoles i a acompanyar-los. En arribar als passadissos d'accés a la grada, els esperaven una vintena d'agents de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra, que van revisar els seus objectes personals, els van identificar i els van comunicar que estaven expulsats del camp. Segons han relatat els joves a la DIRECTA, els van retenir durant "més d'una hora" i "els registres van anar acompanyats de provocacions i intimidacions de tot tipus". Finalment, els Mossos van posar una denúncia als joves per "portar una pancarta que exalta la violència", segons deia textualment l'acta policial. La policia es va negar a entregar una còpia al denunciat, tot i que aquest l'havia firmada.

TARRAGONA · MEDI 7.000 al·legacions contra el cementiri nuclear a Ascó

Andreu Curto
terresebre@setmanaridirecta.info

La Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya (CANC) va entregar, el 29 de març, 7.000 al·legacions contràries a la candidatura d'Ascó per acollir el Magatzem Temporal Centralitzat de residus radioactius (MTC) a la subdelegació del govern espanyol a Tarragona. Els promotors de la recollida han manifestat l'èxit que representa recollir aquest volum d'al·legacions "en tan sols dos dies" i en un territori "tan poc poblat com són les Terres de l'Ebre". Per la seva banda, la Generalitat i diversos ajuntaments han presentat les seves al·legacions tècniques contra el projecte d'instal·lar l'MTC a Ascó. A més, la CANC ha fet públic que, el 28 de març, a Vinebre, situat a només 500 metres d'Ascó, es va fer un referèndum per saber l'opinió del poble respecte l'MTC. El resultat va ser del 88,6% dels vots contraris a la instal·lació del MTC a Ascó. Les entitats i persones que encapçalen la lluita antinuclear creuen que "tot plegat suposa un cop molt fort a la candidatura asconenca" i que "desacreditada les declaracions de l'alcalde d'Ascó", que diu que té el suport de la gent del territori.

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL · LA MANCA DE CONTROL I LES LLACUNES LEGALS FACILITEN EL NEGOCI CENTRAT EN LES MANILLES D'ELECTROXOC

Almenys dues empreses espanyoles comercien amb instruments de tortura

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

Hi ha empreses espanyoles que comercien amb instruments de tortura com les manilles paralizants d'electroxoc, tot aprofitant diverses llacunes legals, com senyala l'informe *De les paraules als fets* publicat per Amnistia Internacional i l'Omega Research Foundation, una entitat especialitzada en la investigació del mercat de materials policials i de seguretat. El 2006 es van introduir controls europeus sobre el comerç d'instruments de tortura, després d'anys de campanya de les organitzacions de Drets Humans. "Va ser una norma jurídica històrica, però tres anys després de la seva entrada en vigor, diversos estats europeus no han aplicat de forma adequada el reglament", lamenta Nicolas Beger, director de l'Oficina d'Amnistia Internacional davant la UE. Només set dels 27 estats membres de la UE han fet públiques les seves autoritzacions a l'exportació d'equips policials i de seguretat, tal com obliga el reglament. Un d'ells és l'Estat espanyol.

Entrada de la botiga Nidec situada al carrer Zamora del barri del Poblenou

Nidec i el Grup TDS venen manilles d'electroxoc de fins a 50.000 volts, l'únic ús de les quals és infligir tortures

Les firmes espanyoles de la tortura

Almenys dues empreses que operen a l'Estat es veuen involucrades en el negoci de la tortura. Les dues primeres, Nidec i el Grup TDS, tenen a la venda manilles d'electroxoc de fins a 50.000 volts fabricades als EUA, l'únic ús de les quals, tal com indica l'informe, és infligir tortures i maltractes. Aquest material és molt similar als cinturons paralizants elèctrics, la importació i exportació dels quals està prohibida a la UE.

Una tercera empresa citada a l'informe és Larrañaga y Elorza, fabricant d'una gama variada de dispositius de retenció de diferents dimensions sota el nom comercial d'Alcyon. Tot i que l'empresa ha indicat que ja no fabrica material de retenció per la cama sencera, l'ús del qual també és evident,

almenys hi ha dues empreses -Centurió de Venezuela i Assegai Trading Company de Sud-àfrica- que continuen oferint aquests i altres materials de la marca Alcyon, com grills pels turmells i cadenes per la cintura.

Aquest tipus de comerç mostra la manca de compromís del l'Estat espanyol per combatre la tortura. Michael Crowley, investigador de l'Omega Research Foundation, reclama que "s'han d'imposar controls realment efectius i assegurar-se que aquests productes no es converteixen en part del conjunt d'instruments del torturador". Pel que fa a l'interior de l'Estat, el regidor d'IU a Gijón, Jesús Montes, senyala que "no és casualitat que la Generalitat catalana hagi recomanat extreure les mesures" per evitar les tortures als detinguts i reclami al govern de l'Estat que s'investigui cada cas i s'empaperi els responsables".

Un mort a Almeria l'any 2005

El debat sobre els instruments elèctrics no és nou. Com informàvem a la DIRECTA del 3 d'octubre de 2007, les porres elèctriques emprades per la policia han provocat danys severes a diversos països. Recordem el cas de Juan Martínez Galdeano, mort sota custòdia de la Guàrdia Civil l'agost de 2005 a Almeria després de patir diver-

ses descàrregues d'un voltatge similar al de les manilles d'electroxoc. L'autòpsia feia referència a l'ús d'una arma immobilitzadora com a "factor concurrent" en la seva mort.

Recomanacions als estats de la UE

Amnistia Internacional i l'Omega Research Foundation conclouen el seu informe amb una sèrie de recomanacions als estats membres de la UE, com ara informar la Comissió Europea sobre les sancions establertes al comerç del material controlat pel reglament. També demanen que s'identifiquin les empreses o persones encarregades de la fabricació, distribució, venda o publicitat d'aquests productes.

Una altra recomanació és intercanviar informació entre els diferents estats per evitar l'anomenat *undercutting*, que consisteix que un Estat atorga una llicència d'exportació després que un altre Estat l'hagi denegat. Els estats, a més, haurien de proporcionar anualment les dades sobre el nombre de sol·licituds rebudes, els productes i els països que les demanen, a més del nom dels destinataris.

També cal controlar, recorden els autors de l'informe, els intermediaris europeus que gestionen les transferències entre tercers països, fins i tot si l'intermediari es troba fora del

territori de la Unió Europea. D'altra banda, Amnistia i l'Omega Research recorden que, l'any 2005, Hongria va declarar que volia introduir cinturons paralizants elèctrics a les seves presons i comissaries i que aquests estris van ser prohibits mesos després, motiu pel qual demanen que es comprovi si s'han subministrat a Hongria aquests cinturons o peces de recanvi, assistència tècnica o formació al respecte.

> Complicitat en les exportacions europees

L'informe d'Amnistia i l'Omega Research mostra que, malgrat els controls vigents des de l'any 2006, estats com Alemanya i la República Txeca "han autoritzat exportacions d'armes i dispositius de subjecció a un mínim de nou països, on Amnistia Internacional ha documentat que s'han usat en actes de tortura", tal com denuncia Brian Wood, director de l'equip de treball sobre transferències militars, de seguretat i policials d'aquesta ONG. Tot i que el reglament aprovat pel Consell Europeu l'any 2006 va introduir controls vinculants sense precedents, tres anys després, es troba lluny d'aplicar-se en la seva totalitat. En aquest sentit, cinc estats membres de la UE han declarat no tenir coneixement que es fabriqui o s'exporti material controlat pel reglament de l'any 2006. Malgrat tot, l'informe senyala que, a tres d'aquests països (Finlàndia, Itàlia i Bèlgica), hi ha empreses que han manifestat als mitjans de comunicació o a les seves pàgines web que subministren articles d'aquest tipus com manilles pel dit polze o manilles de subjecció a la paret.

Altres materials que s'han de controlar

Per tal de tancar algunes de les llacunes legals, l'informe proposa ampliar la llista de materials sotmesos a controls i, sobretot, incloure un *calaix de sastre* per evitar les limitacions dels controls basats en llistes. En aquest sentit, algunes iniciatives demanen que es prohibeixi el comerç de qualsevol producte quan sigui raonable preveure que el seu ús pràctic serà infligir tortura o maltractament. Els materials per controlar serien les porres amb pues, els dispositius de subjecció al terra o a la paret, les manilles per turmells o per dits, les manilles d'electroxoc i altres dispositius per aplicar descàrregues elèctriques, independentment del seu voltatge, ja que actualment s'eximeix de

Altres objectes per controlar serien les porres amb pues i els dispositius de subjecció al terra o a la paret

control qualsevol aparell de menys de 10.000 volts. L'informe també especifica que la definició de "manilles normals" s'ha de basar en el seu perímetre intern i no sols en la longitud de la cadena. Finalment, també es demana la prohibició al trànsit d'aquests productes per territori europeu, que fins ara era permès.

A CADA POBLE, A CADA CIUTAT
VOTEM PER L'AUTODETERMINACIÓ
Sant Pere de Ribes 25 d'abril

Entitat Cultural i Esportiva www.entitatger.cat
C/ Del Pi, 25 08810 Ribes, Garraf (Països Catalans)

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
rètols
webs ...

Fundació Tam-Tam · 93 218 92 39
tamtam@iber.net.com

Cooperatives de Treball
de Catalunya

Som a Sants,
al servei
de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativest treball.coop

pobleviu.cat

El portal
dels moviments
socials del Camp

www.pobleviu.cat

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 - coop57@coop57.coop

, així està el pati

PAPIOL - SANT CUGAT · ELS RESIDUS ORGÀNICS PODRIEN CONTAMINAR L'AQUÍFER QUE HI HA A SOTA LA MINA AMB METÀ O LIXIVIATS

El Suprem permet que la pedrera Berta s'ompli amb els residus dels ecoparcs

Xavi Martí
redacció@setmanaridirecta.info

El Tribunal Suprem, amb una sentència del 22 de desembre de 2009, ha obert la porta perquè la pedrera Berta -actualment gestionada per Fomento de Construcciones y Contratas (FCC) i situada a Collserola, a tocar de l'AP-7 entre el Papiol i Sant Cugat- pugui ser emplenada amb bales de plàstic plenes dels residus municipals de les plantes metropolitanas de reciclatge d'escombraries (ecoparcs). L'Entitat Metropolitana de Residus ja feia molts anys que tenia la intenció de portar els residus de l'ecoparc de la Zona Franca a la Berta, però una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) dictada el 2005 va frustrar aquest pla.

Joan Franquesa diu que és un "precedent" que obre el camí a la utilització dels residus a les mines

L'any 2001, la Generalitat va modificar les Normes Urbanístiques del Pla d'Ordenació del Parc de Collserola per facilitar la restauració de la pedrera Berta amb les bales. Fins aquesta data, el reompliment de la pedrera només es podia fer amb granit o sorra vegetal. L'actuació de la Generalitat va ser qüestionada per l'Ajuntament del Papiol - governat, encara ara, per Junts pel Papiol-, que va interposar un contenciós al TSJC el 2005. Però la sentència del tribunal català no va agradar a l'empresa Jaume Franquesa SA -que en aquells moments era la propietària de la pedrera- i aquesta va presentar un recurs al Suprem. Davant la sentència del desembre, Joan Franquesa, nét del fundador de la pedrera Berta, diu que

La pedrera Berta té 190 metres de fondària i una capacitat de 9,5 milions de metres cúbics

es tracta d'un "precedent" que obre el camí a la utilització dels residus urbans als espais d'extracció minera i que està convençut que aquest ús és compatible amb les necessitats de l'administració de trobar "forats per deixar residus".

Un aquífer en perill

L'Ajuntament del Papiol i la Federació d'Ecologistes de Catalunya s'oposen al reompliment amb bales de residus perquè, a sota de la pedrera Berta, hi ha "un dels aquífers més importants de Collserola". Els ecologistes i l'alcalde

del Papiol, Albert Vilà, indiquen que "la pedrera compta amb un terreny granític molt permeable que té fissures" i, per tant, "els residus orgànics de les bales, convertits en líquids, podrien filtrar-se a l'aquífer i contaminar-lo amb metà o lixiviat". Des del CEPA, a més, es diu que "no hi ha estudis fiables sobre el comportament a llarg termini dels residus que es volen amuntegar a la Berta" i que "les bales contenen paper, fibres, plàstics, metalls, vidre i residus orgànics".

El Departament de Medi Ambient defensa la innocuïtat de les bales dels

ecoparcs i diu que no contenen residus amb líquids: "Les bales tenen un contingut biodegradable inferior al 7% i la generació de gas o lixiviat és inapreciable". FCC, per la seva part, diu que encara no sap què farà amb la pedrera Berta, però recorda que ja tenen la concessió per fer servir residus inerts. L'Ajuntament de Sant Cugat (CiU), on Joan Franquesa va ser regidor d'Urbanisme, sembla que no s'oposa a la decisió del Suprem i manifesta que "la sentència obre la porta perquè s'incorporin residus no només a la pedrera Berta, sinó també a moltes altres zones de Collserola". Les manifestacions del govern de Sant Cugat corroboren les sospites i els temors de la Federació d'Ecologistes de Catalunya, que ha declarat que "gràcies a aquesta nova sentència, es podrien omplir amb residus el gran nombre de pedreres que hi ha l'àrea metropolitana". A més, fonts de l'Entitat Metropolitana de Residus han admès que "l'àrea de Barcelona necessita un espai per dipositar residus" i que qualsevol deci-

sió sobre la seva ubicació depèn de Medi Ambient. En aquest sentit, cal destacar que, ara, les deixalles de l'àrea de Barcelona van a parar al dipòsit Elena de la Cerdanya, que estarà ple a finals de 2010.

Acte informatiu sense Sant Cugat

La Federació d'Associacions de Veïns de Sant Cugat, l'Associació de Veïns de Valldorix Sud, el CEPA i la Plataforma Cívica per la Defensa de Collserola han organitzat un debat titulat *La pedrera Berta, un macroabocador al Parc Natural de Collserola?* el dia 7 d'abril, al Club Muntanyenc de Sant Cugat. A l'acte contrari a la conversió de la pedrera en un abocador, es parlarà dels riscos que comportaria dipositar bales dels ecoparcs a Collserola. El CEPA ha indicat a la DIRECTA que l'alcalde del Papiol hi serà present, però que no passarà el mateix amb les autoritats de Sant Cugat, que "volen que, a l'acte, hi assisteixin representants de l'Entitat Metropolitana de Residus".

El poder de Joan Franquesa i de FCC

La sentència del Suprem pot solucionar el greu problema amb què es troba la Generalitat: on es poden dipositar els residus metropolitanos? També s'ha convertit en una decisió vital per FCC, que gestiona l'ecoparc de Montcada i que, segons els ecologistes, "controlarà el de Vacarisses".

Els ecologistes i l'Ajuntament del Papiol també s'enfronten amb el poder que exerceix Joan Franquesa i Cabanas, advocat urbanista i empresari de la construcció. Des de l'any 2003, Franquesa regenta -juntament amb Anna Feliu- l'empresa Feliu Franquesa Serveis Immobiliaris. El santcugatenc també és vicepresident de l'empresa Àrids Catalunya, que fabrica sorra, morter,

formigó i ciment i que compta amb explotacions a Bigues i Riells i Banyeres del Penedès. Franquesa també és el convidat permanent a la junta del Gremi d'Àrids de Catalunya, que aplega 380 centres d'explotació -que suposen el 98% de la producció total d'àrids a Catalunya. El gremi fabrica 65 milions de tones anuals d'aquests productes i les seves empreses representen el 4,9% de la indústria catalana.

També cal dir que Franquesa va ser regidor d'Urbanisme de Sant Cugat (1991-1996) i membre de la junta del Barça a l'àrea de gestió de patrimoni i urbanisme entre el 2005 i el novembre de 2009, quan va presentar la dimissió. Arran de "l'auditoria de seguretat" encarre-

gada pel club, es va poder saber que Franquesa estava imputat, juntament amb l'exalcalde de Sant Cugat (Joan Aymerich) i sis persones també vinculades al consistori, per les presumptes irregularitats comeses al permetre la instal·lació al municipi de l'empresa Boehringer. Però l'informe dels detectius també va destapar una altra dada: quan Franquesa era regidor a Sant Cugat, "aconsegueix que autoritzin una de les seves empreses a convertir un pou miner en un abocador d'escombraries que després es ven a FCC amb una plusvàlua important". També se'l pot veure al Youtube, al costat de Jordi Pujol, durant l'acte de presentació de la biografia de l'expresident.

> Aigües termals i Camp Nou

La pedrera Berta, fundada el 1922, és única al món perquè conté un tipus de fluorita molt apreciada. També està situada sobre un aquífer amb aigües termals a 60 graus i cal destacar que, el 1977, 2.100 comptadors domèstics de Valldorix bevien d'aquesta aigua. Al llibre *Les sagues de Sant Cugat*, de Daniel Romani, es diu que la pedra de la Berta, avui dia, es troba a la Sagrada Família, als fonaments del Camp Nou o als carrers de Sant Cugat i Barcelona en forma de llambordes.

, així està el pati

SANT FRUITÓS · ERO

Denso Barcelona vol retallar plantilla tot i tenir beneficis

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

L'empresa Denso Barcelona, dedicada a la fabricació de components per automòbil i situada a Sant Fruitós de Bages, va presentar un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO), el 17 de febrer, que afecta 85 persones d'una plantilla de 674. Durant aquest temps, el Comitè d'Empresa s'ha oposat als acomiadaments i ha convocat diverses jornades de vaga i altres mobilitzacions com els tallers de l'Eix Transversal a l'alçada de Sant Fruitós. Després de diverses negociacions, el 26 de març, el Comitè d'Empresa i la direcció de Denso Barcelona van arribar a un preacord que redueix a 40 el nombre d'acomiadaments i preveu un pla de baixes incentivades per 40 treballadors més. Tot i així, no es descarta que l'empresa també pugui utilitzar l'ERO temporal. Aquest preacord serà votat per tota la plantilla a mitjan abril.

Beneficis i augment de producció

Segons un comunicat del Comitè d'Empresa de Denso Barcelona, les causes que argumenta l'empresa per justificar els acomiadaments són atribuïdes a "l'organització, a causa del desequilibri" entre els llocs de treball directes i indirectes, "a la no pujada de vendes" i a "l'augment del tipus de canvi del Yen". Cal recordar que aquesta multinacional japonesa, tot i que ha reduït beneficis en relació a anys anteriors, ha tancat els sis primers mesos de l'any fiscal

Denso ha tancat els sis primers mesos de l'any fiscal amb uns beneficis de 37,7 milions d'euros

2009-2010 amb uns beneficis de 37,7 milions d'euros i, mitjançant la "reducció de costos", preveu tancar tot l'exercici amb un benefici net de 148 milions d'euros, segons declaracions del propi president de Denso a diversos mitjans de comunicació especialitzats. A més, Denso ha augmentat la seva gamma de productes i preveu augmentar la demanda aquest any 2010.

Tot i tenir aquests objectius empresarials, Denso manté l'ERO i sembla no escoltar les propostes alternatives plantejades pel Comitè d'Empresa. Aquest comitè (CCOO i UGT) proposa, segons el seu mateix comunicat, un "ERO temporal que afecti el total de la plantilla", tal com ja es va establir l'any passat.

El comitè critica que, de l'expedient temporal de 60 dies plantejat l'any passat, només es van fer efectius catorze dies i, a més, es van fer hores extres i contractacions per empreses de treball temporal i personal indirecte. Tot i així, de moment, el comitè ha acceptat la reducció de l'ERO amb l'acomiadament de 40 persones.

MOLINS DE REI · L'EMPRESA NORD-AMERICANA VOL TRASLLADAR LA FABRICACIÓ AL REGNE UNIT

Exide Technologies presenta un ERO per acomiadar 23 de les 71 treballadores

Xavi Martí
baixllobregat@setmanaridirecta.info

L'empresa Exide Technologies -antiga Tudor- va presentar un expedient d'extinció de contractes a començaments de març per acomiadar 23 de les 71 treballadores que té la plantilla de la fàbrica del polígon El Pla de Molins de Rei. La plantilla va convocar una jornada de vaga el 24 de març per protestar contra l'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) i va fer una marxa que va arribar fins a l'ajuntament, on es va reunir amb l'alcalde. El 30 de març, el Comitè d'Empresa i Exide van arribar a un preacord, que va ser ratificat per la plantilla l'endemà en una assemblea. L'acord entre els sindicats i la

Les afectades cobraran 40 dies per any i una persona serà traslladada a la planta de Saragossa

direcció de la firma ha reduït el nombre de persones acomiadades a divuit i les treballadores cobraran 40 dies per any treballat. Quatre persones seran recol·locades als departaments de postvenda i comercial de Molins de Rei i el treballador restant anirà a la planta d'Exide de Saragossa.

La planta de Molins produeix carregadors de bateries i la intenció de l'empresa és endur-se la fabrica-

La nau de Molins recull diverses pancartes i pintades que denuncien la intenció de tancar la planta i els acomiadaments

ció d'aquest producte al Regne Unit. Si l'ERO prospera, a la nau, només hi restaria una comercial i un equip d'oficina format per una plantilla d'entre 40 i 50 persones. Exide justifica els acomiadaments amb l'argument que els carregadors que fabrica a Catalunya "es deixaran de produir pròximament". Davant d'això, el Comitè d'Empresa manifesta que la fàbrica de Molins "té capacitat per adaptar-se" i assumir "la producció de productes nous".

Ni el primer ERO ni la primera vaga Les treballadores d'Exide Technologies manifesten que l'empresa, a

principis de 2009, ja va presentar alguns ERO temporals a d'altres fàbriques del grup a l'Estat espanyol. També indiquen que la firma nord-americana va rebre "una ajuda del govern de més de set milions d'euros", que és una empresa "amb beneficis i sense pèrdues" i que Exide "vol fer acomiadaments per augmentar els seus beneficis".

Les 1.500 treballadores que té Exide a l'Estat espanyol (repartides entre les plantes de Manzanares, Azuqueca de Henares, Saragossa, Molins de Rei i San Esteban de Gormaz) ja van fer una jornada de vaga l'estiu de 2008, en el marc de la nego-

ciació del tercer conveni col·lectiu i per protestar contra una política empresarial basada en els salaris restringits. L'any 1996, Exide Technologies va absorbir el grup Tudor i totes les seves filials i va instaurar una política de reestructuració amb tancaments de fàbriques i amb la suspensió de pagaments als EUA. La contenció de costos de producció i salaris va fer que Exide, l'any 2007, passés de tenir unes pèrdues de 105 milions de dòlars a tenir uns guanys de 32 milions. L'any 2008, una gran part de les treballadores d'Exide cobrava uns salaris situats en els 6.500 euros bruts anuals.

VALLÈS OCCIDENTAL · LA MANIFESTACIÓ SORTIRÀ DE SABADELL I PASSARÀ PER BARBERÀ I BADIA DEL VALLÈS

Una mobilització de la CGT a la comarca escalfarà motors per una vaga general

Pau Llonch Méndez
sabadell@setmanaridirecta.info

Escalfant motors per una futura vaga general... El Vallès ha estat la comarca escollida per la CGT de Catalunya per aquesta primera gran mobilització contra la crisi. La convocatòria serà el dissabte 10 d'abril, sota el lema *Contra l'atur, la precarietat i l'exclusió social: lluita i mobilització*.

La marxa, que partirà de la plaça de la Creu de Barberà, al sud de Sabadell, a dos quarts d'onze del matí i recorrerà també els municipis de Barberà i Badia del Vallès, vol denunciar "les retallades socials, el pactisme dels grans sindicats i l'enderrement de l'edat de jubilació als 67 anys", així com l'extensió del període de cotització a la Seguretat Social necessari per poder cobrar una indemnització i, en definitiva, "la

El sindicat ha fet públiques diverses propostes que podrien ajudar a resoldre la situació actual en benefici dels treballadors

incapacitat del govern i els grans sindicats per apostar per mesures transformadores, favorables al treballadors, per superar la crisi", segons ha fet públic el sindicat a la convocatòria de la protesta.

Amb l'ull posat a la vaga general i amb la imminent aprovació d'un

"pacte social" contra la crisi entre l'Estat, la patronal i CCOO i UGT, la CGT considera que el 10 d'abril ha de ser un dia important per demostrar "el nostre rebuig a les conseqüències d'una crisi" que, segons aquest sindicat, no és més que "una crisi general del capitalisme i no només una crisi financera originada pels crèdits especuladors i l'especulació". En aquest sentit, consideren que també ens trobem immersos en una crisi del model productiu, energètica i ecològica derivades d'un model econòmic "consumista i depredador de recursos naturals i de persones" i que també "origina una situació alimentària crítica a escala mundial".

Propostes per "sortir del pou"

El sindicat ha fet públiques diverses propostes que, segons el seu punt de vista, podrien ajudar a resoldre la situació actual en benefici dels tre-

balladors. En aquest sentit, els convocants fan referència a la necessitat de repartir el treball i fer-ho amb una jornada de 35 hores i eliminant les hores extres. Per garantir la recuperació del poder adquisitiu perdut, proposen un salari mínim de 1.200 euros i una renda bàsica per les persones sense feina. També posen èmfasi en el desenvolupament de polítiques industrials pròpies i en l'equiparació de drets per tota la classe treballadora, amb la derogació de la llei d'estrangeria.

Manuel Quesada, responsable d'acció social de la CGT a Sabadell, ha deixat clar que l'objectiu estratègic de la vaga general no s'assoleix "només des de l'àmbit sindical", motiu pel qual la mobilització del dia 10 d'abril vol ser un pas més del sindicat en la influència amb les lluites dels moviments socials vallesans i del país.

Es pot posar fi al deute extern en deu anys?

Per moltes activistes d'aquest país, el 12 de març de 2000 va estar marcat per dos esdeveniments. Les eleccions generals, en les quals el Partit Popular va assolir la majoria absoluta, i la Consulta Social per l'Abolició del Deute Extern, que es va celebrar paral·lelament i en què van participar més d'un milió de persones. Els anys posteriors van estar marcats per algunes de les mobilitzacions més importants que hem viscut a l'Estat espanyol. Al llarg d'aquesta dècada, moltes de les persones que van participar en aquella mobilització del 12 de març de 2000 han continuat lluitant contra el deute extern i per la justícia global. Però, què s'ha aconseguit després de tots aquests anys? Què queda per fer?

Iolanda Fresnillo
afons@setmanaridirecta.info

Aquell març de l'any 2000 i, especialment, els mesos i les setmanes que el van precedir, prop de 20.000 persones d'arreu de l'Estat es van coordinar al voltant de la Xarxa Ciutadana per l'Abolició del Deute Extern per organitzar una consulta social que suposaria una mobilització sense precedents a l'Estat espanyol i en l'àmbit internacional. Malgrat la prohibició de la consulta per part de la Junta Electoral i la repressió patida en algunes localitats, un total d'1.087.792 persones van votar i el 98% ho van fer a favor de la cancel·lació total del deute extern. Més de 1.400 col·lectius es van implicar en la Consulta Social, que es va dur a terme a gairebé 500 localitats de tot l'Estat espanyol. Aquell va ser un exercici de democràcia en majúscules. Una acció de desobediència civil massiva. Un exemple d'autogestió per part d'un moviment horitzontal i radicalment democràtic de persones i xarxes que es va anar estenent com una taca d'oli.

Més de 1.400 col·lectius es van implicar en la Consulta Social per l'Abolició del Deute Extern de l'any 2000, que es va dur a terme a gairebé 500 localitats d'arreu de l'Estat

Aquella consulta es va inspirar en la Consulta Ciutadana convocada per l'EZLN amb motiu de la Cinquena Declaració de la Selva Lacandona que va tenir lloc el 19 de març de 1999 i en la

qual van participar tres milions de persones. Un mes abans, el febrer de 1999, s'havien organitzat les Jornades de Debat sobre el Deute Extern a Barcelona, de les quals en sorgiria la Plataforma per l'Abolició del Deute Extern Usurer (ADEU). Paral·lelament, arreu del món, el moviment internacional per la cancel·lació del deute es va anar estenent a través de campanyes com Jubileu 2000 o xarxes com Jubileu Sud.

El juny de 1999, coincidint amb les eleccions municipals, la Comissió 0'7 de Lleida van organitzar una Consulta Popular per l'Abolició del Deute Extern que va comptar amb la participació de prop de 8.400 persones. Un precedent premonitori del que seria la Consulta del Deute organitzada prop d'un any més tard arreu de l'Estat. La Plataforma ADEU, juntament amb la Plataforma 0'7, que anys abans havien protagonitzat les acampades massives pel 0'7 arreu de l'Estat, van ser la base sobre la qual es va constituir la Xarxa Ciutadana per l'Abolició del Deute Extern (XCADe) i que va servir per organitzar aquella consulta del 12 de març de 2000 en poc més de sis mesos.

Ecllosió altermundista

Eren els anys de l'explosió antiglobalització. Pocs mesos després de la batalla de Seattle, la consulta va ser el primer esglai d'un cicle de mobilitzacions que es va mantenir a cop de cimera durant prop de quatre anys. Després de la consulta, es va crear el Moviment de Resistència Global (MRG) i van esclatar les mobilitzacions contra el Banc Mundial i l'FMI a Praga. A principis de 2001, el mateix Banc Mundial va anunciar una reunió a Barcelona, que va haver de cancel·lar poc després arran de l'enorme oposició social i la mobilització que va suscitar. La Campanya Contra el Banc Mundial, que va manllevar l'històric adjectiu de Rosa de Foc, va aglutinar desenes de milers de

MIRALLS

Takis Fotopoulos

"La democràcia inclusiva és una nova síntesi llibertària"

pàg. 4 i 5

BON VIURE

Universitats Lliures, alliberant coneixement

pàg. 7

persones a Barcelona durant el juny de 2001 per protestar contra la globalització neoliberal. I posteriorment a les mobilitzacions de Barcelona, reprimides durament per les forces policials, es va produir la mobilització de Gènova contra el G-8, també recordada per la dura repressió policial i la mort de Carlo Giuliani, assassinat per un carabiniere. El primer semestre de 2002, durant l'anterior presidència espanyola de la Unió Europea, la Campanya Contra l'Europa del Capital també va convocar manifestacions massives a Barcelona, Madrid i Sevilla. El segon semestre de 2002 va estar marcat per l'amenaça de la guerra, concretada amb l'inici de la invasió de l'Afganistan i contestada amb més de mig milió de persones al carrer durant el Fòrum Social Europeu de Florència. Pocs mesos després, el 15 de febrer de 2003, milions de persones es van manifestar arreu del món contra la imminència invasió de l'Iraq i, a l'Estat espanyol, es van viure mobilitzacions importantíssimes.

Aquells anys es van caracteritzar per moltes altres mobilitzacions a escala local i internacional. El naixement i la consolidació dels fòrums socials mundials, amb les seves reproduccions en l'àmbit europeu i local. Allà on es reunís el G-8, l'OMC, el Banc Mundial, l'FMI o la Unió Europea, s'organitzava la resposta popular en contra del model econòmic i polític que representen i imposen aquestes institucions.

Durant aquells anys, els moviments de deute es van integrar en aquesta marca global altermundista, que buscava –i encara busca– construir aquell altre món que creiem possible.

Deute antic, mètodes nous

Malgrat la persistència de les campanyes per l'abolició del deute extern i les promeses i els "plans d'alleugeriment" arrencats a governs creditors i a les institucions financeres internacionals (IFI), el problema del deute extern no està solucionat. A desgrat dels pagaments que, any rere any, fan els pobles del Sud, el deute continua creixent, aprofundint la pobresa d'aquests pobles i perpetuant la violació dels drets humans en aquests països. En efecte, entre 1970 i 2008, el deute del conjunt dels països empobrits s'ha multiplicat per 52, tot i que els països del Sud han pagat 106 cops el que devien el 1970.

-

Gràcies a la pressió de la societat civil, l'any 2006 es va aconseguir una llei estatal de gestió del deute extern, insuficient però necessària

-

Avui, el deute extern està més d'actualitat que mai. En el marc de l'actual crisi econòmica, tal com va passar amb la recessió dels 70, els països del Nord, les institucions financeres com el Banc Mundial o l'FMI, o altres d'economies emergents com la Xina o el Brasil han obert l'aixeta del crèdit als països empobrits amb l'objectiu d'impedir que la demanda mundial caigui, d'obrir nous mercats a les empreses transnacionals en recessió i d'exportar els excedents que no es consumeixen als mercats del Nord. S'ofereixen nous préstecs com si fossin "ajuda" per fer front a antics deutes, a la mitigació del canvi climàtic, a la crisi financera o fins i tot per pal·liar desas-

Acció de la XCADE al març de 2000 per difondre la Consulta Social per l'Abolició del Deute Extern a Plaça Catalunya (Barcelona).

-
Arxiu

tres naturals com el terratrèmol d'Haití del mes de gener passat. Darrere d'aquest diner *fàcil*, massa sovint hi trobem lletra petita que diu que els recursos s'han de gastar en empreses del país donant, o que es desemborsaran a canvi de determinades condicionalitats que, finalment, afavoreixen els interessos del *donant* més que del país receptor. Així, els governs i les elits del Sud acumulen nous crèdits i, per tant, nous deutes per finançar i mantenir el negoci dels creditors. D'aquesta manera, sortir del cicle de l'endeutament acaba resultant impossible pels països empobrits.

Tanmateix, el més greu per molts països és el fet que el pagament del deute suposa la impossibilitat d'invertir i de dur a terme polítiques adequades en serveis bàsics essencials per la població com la sobirania alimentària, la potabilització de l'aigua, la salut, l'habitatge, l'educació i l'equipament d'infraestructures. D'altra banda, el pagament del deute ha incentivat l'explotació indiscriminada dels recursos naturals, ja que la seva exportació és una de les poques maneres que tenen aquests països d'aconseguir prou divises per pagar el servei del deute. Aquest fet, lògicament, ha afectat i està afectant greument la sostenibilitat ambiental del planeta. Els diners que es destinen al pagament del deute podrien facilitar la posada en marxa de models de desenvolupament alternatius, decidits des de la sobirania dels pobles del Sud i definits en funció de les seves necessitats, que no suposessin una sobreexplotació dels recursos de la mare terra.

Llums i ombres

L'exemple del deute és un de tants en què, tot i les respostes aportades per la societat civil i els petits avenços assolits, la

problemàtica continua afectant el benestar i la supervivència de milions de persones. A l'Estat espanyol, gràcies a la pressió de la societat civil, l'any 2006 es va aconseguir una llei de gestió del deute extern –insuficient, però necessària– i enguany el Parlament espanyol està discutint l'esperada reforma dels crèdits FAD. Aquesta reforma, en cas de ser aprovada tal com pretén el govern espanyol, implicaria augmentar el percentatge de crèdit en el marc de l'Ajuda Oficial al Desenvolupament (AOD), cosa que també incrementaria el deute extern dels països del Sud. Igualment, suposarà continuar amb un mecanisme de suport a la internacionalització de l'empresa espanyola, ara anomenat FIEM, però també en forma de crèdit pels països del Sud, que comptabilitzaria com a Ajuda Oficial al Desenvolupament i que, sense els mecanismes de control i avaluació necessaris, permetria destinar recursos públics de la cooperació a projectes o empreses vinculats a la violació de drets humans, corrupció o impactes ambientals. La Campanya Qui deu a Qui? està duent a terme una campanya de pressió punyent sobre els grups parlamentaris perquè bloquegin les intencions del govern (www.quiendebeaqui.org).

En l'àmbit internacional –i en una direcció molt més progressista que la del govern espanyol–, el govern de l'Equador ha engegat un procés d'Auditoria Integral del seu deute públic amb la participació d'experts i de membres de la societat civil equatoriana i internacional. Aquesta auditoria ha portat l'Equador a declarar part del seu deute com a "il·legítim" i a iniciar passos per deixar de pagar-lo. De la mateixa manera, els governs o cambres

En aquests moments de crisi global, cal recuperar aquell esperit de fa deu anys, fugir de derrotismes i buscar noves formes

parlamentàries del Brasil, Bolívia, el Paraguai, les Filipines i Zimbabwe han fet passos endavant per posar en marxa noves auditories del deute.

Des d'alguns organismes internacionals i governs del Nord també s'avança cap al reconeixement dels deutes il·legítims. Així, l'octubre de 2006, el govern de Noruega va decidir cancel·lar de manera unilateral i sense condicions els deutes il·legítims que havia generat la campanya d'exportació de vaixells noruecs a finals dels 70. D'altra banda, l'expert independent de les Nacions Unides en deute extern, Cephas Lumina, també va recomanar a tots el governs que auditeassin tots els deutes pendents en el marc de l'informe que va elevar a la darrera Assemblea General de les Nacions Unides. Finalment, la UNCTAD ha iniciat un projecte per promoure el finançament responsable, "incloent criteris de desenvolupament per determinar la legitimitat del deute sobirà".

Aquests èxits o avenços, impossibles sense la pressió de la societat civil, no han impedit que la major part dels països del Sud continuïn destinant parts importants dels seus recursos al pagament del deute. I cal tenir en compte que, al problema del deute extern, s'hi afegeixen molts d'altres fronts de lluita pels moviments per la justícia global. Són mecanismes d'anticoooperació que s'originen al Nord global i interfereixen de forma negativa sobre els pobles del Sud. La violació de drets humans per part d'empreses transnacionals o els impactes del nostre model de producció i consum en serien bons ex-

xemples. Són mecanismes que estan entrelligats i que cal afrontar de forma integral, com s'ha proposat el moviment contra el deute extern des de fa temps.

Renovar-se o...

Sembla obvi que en deu anys no es pot canviar el món. Tot i la desacceleració de les mobilitzacions socials que hem viscut durant els darrers anys, s'ha avançant en la lluita per posar fi a problemes com el deute extern i en el camí cap a una justícia global. Els petits èxits aconseguits no són suficients i cal sumar més gent i més forces per continuar avançant cap a aquest altre món que creiem possible. Per això, és necessari continuar reinventant-se, trobar noves fórmules de mobilitzar i de difondre les denúncies i les propostes. Aquella consulta social no només va convèncer per la urgència d'actuar davant el deute extern, sinó per la novetat que suposava com a forma d'organització i d'acció. En aquell moment, els membres de la campanya no es van deixar portar per la inèrcia i es van atrevir a innovar i viure noves fórmules, sovint prestades de moviments com el zapatista o de mobilitzacions com la de Seattle. En aquests moments de crisi global, cal recuperar aquell esperit, fugir de derrotismes i buscar noves formes. Ara mateix, hi ha alguns reptes com la presidència espanyola de la UE o la convocatòria de la Cimera dels Pobles Enlazando Alternativas, que tindrà lloc a Madrid del 14 al 18 de maig d'enguany. Serà un bon moment per retrobar-se i actuar de forma unitària, innovadora i punyent.

Ja no ens mobilitzem com abans

Aquells primers anys del segle XXI vam viure un cicle mobilitzador que ens va omplir d'energia i esperances. Un cicle mobilitzador que ens va fer creure que res no podria aturar la marea d'alternativisme i que aquell altre món possible era només qüestió d'insistir. Va ser un cicle mobilitzador que, d'alguna manera, es va anar apagant amb les mobilitzacions contra la guerra de l'Iraq. Excepte en ocasions puntuals, com la darrera Cimera contra el Canvi Climàtic a Copenhaguen, des de 2004 i fins avui, les propostes dels moviments i organitzacions socials no obtenen la resposta d'antany.

Davant la realitat de crisi global, no només financera, sinó també ambiental, social i econòmica, milers d'organitzacions i milions de persones d'arreu del món continuem treballant per avançar cap a propostes de models econòmics, polítics i socials alternatius, però moltes ja no tenim aquella visió esperançadora.

Propostes com la Sobirania Alimentària, l'eliminació dels paradisos fiscals o l'establiment de mesures de justiciabilitat davant les violacions dels drets humans per part d'empreses transnacionals demostren que, des dels moviments socials, continuem tenint respostes. "Què estem fent malament?", ens demanem quan veiem que aquestes respostes no arriben a la gent. Per què no aconseguim mobilitzar per posar en marxa les alternatives que sí que tenim, en aquests moments d'evident pèrdua de legitimitat del model econòmic capitalista?

El 12 de març de 2010, es va organitzar una taula rodona a Sant Cugat del Vallès que, sota el títol *Ja han passat 10 anys? On hem arribat i què ens queda per fer*, pretenia conversar sobre què queda d'aquells anys de mobilitzacions importants i quins reptes hem d'afrontar en el futur immediat. Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau i professor d'economia a la Universitat Autònoma de Barcelona; Gabriela Serra, membre d'Entrepobles, i Àngel Calle, membre de ¿Quién debe a Quién? i RCADE Córdoba i professor de la Universitat de Córdoba, ens van aportar algunes idees que ens poden ajudar a respondre aquests perquès.

Una de les qüestions que els moviments socials haurien de poder respondre és quins indicadors s'utilitzen per avaluar la salut de les lluites. D'alguna manera, la societat capitalista ha aconseguit imposar-nos una visió altament crematística del món, on la quantitat de gent que aconsegueix treure al carrer en un moment determinat és més important que les transformacions reals que aconsegueix. Per tant, és necessari que avaluem la situació actual no només pel nombre de persones que vénen a les assemblees o a les manifestacions. L'Arcadi Oliveres ens recordava que la lluita ha de consistir en un exercici de coherència i constància i en un mirar a la realitat com si tinguéssim unes ulleres bifocals, vinculant sempre els problemes locals amb les problemàtiques globals. La Gabriela Serra ens convidava a descolonitzar el concepte d'eficiència i eficàcia, entesos com a productivitat i quantitat. També ens recordava que, per elaborar les nostres estratègies, hem de saber distingir quan volem mostrar dissensió, quan estem resistint i quan estem incidint i transformant perquè, en cada un dels casos, les accions hauran de ser pensades de forma diferent. L'Àngel Calle ens va encomiar a polititzar de nou les necessitats bàsiques, a no perdre de vista que el més bàsic també és important.

Una de les qüestions que els moviments socials haurien de poder respondre és quins indicadors s'utilitzen per avaluar la salut de les lluites

Marxa per l'abolició del Deute Extern davant les portes de la Borsa de Barcelona
-
Arxiu

Takis Fotopoulos:

“La democràcia inclusiva és una no

El filòsof i economista grec Takis Fotopoulos és un dels impulsors de la democràcia inclusiva, una síntesi de la tradició democràtica clàssica, el socialisme llibertari i les aportacions dels moviments socials. Els propers 10 i 11 d'abril serà a Barcelona per explicar aquest projecte de transició cap a una economia crítica amb el model de creixement actual. Des de Londres, ciutat on viu actualment, contesta per correu electrònic algunes qüestions sobre la democràcia inclusiva que ben segur que animaran el ric debat sobre les alternatives al capitalisme.

Jordi Garcia i Laia Vidal
entrevista@setmanaridirecta.info

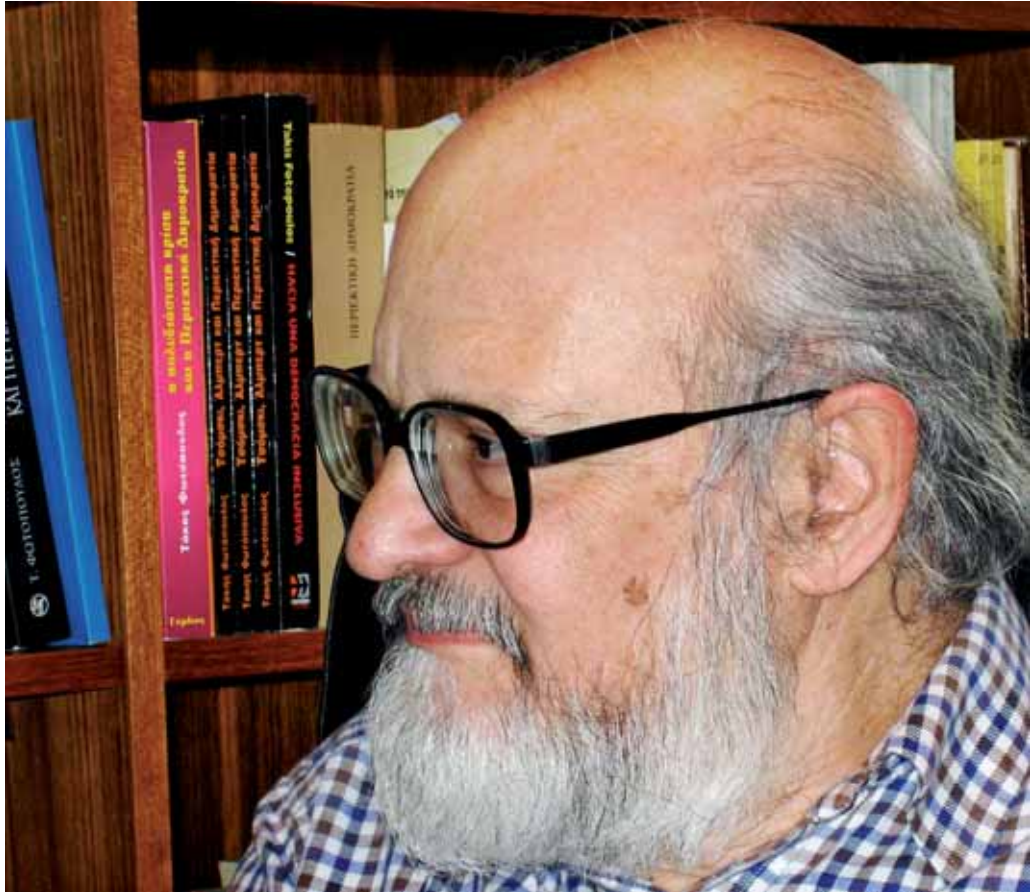
Per què necessitem canviar el sistema actual d'organització social?

Per dues raons principals que, de fet, estan relacionades entre si. En primer lloc, perquè aquest sistema, per la seva pròpia naturalesa, no pot assegurar l'autonomia individual i col·lectiva, ja que les dinàmiques de les seves principals institucions polítiques i econòmiques (l'economia de mercat capitalista i la democràcia representativa) condueixen inevitablement a una enorme i creixent concentració de poder econòmic i polític, respectivament.

En segon lloc, perquè cadascun dels aspectes de l'actual crisi multidimensional, és a dir, la crisi econòmica, política, social i –per descomptat– ecològica, és atribuïble a la concentració de poder en tots els àmbits. Com a resultat d'aquesta concentració, les persones han quedat institucionalment incapacitades per controlar no només el producte del seu treball com a productors directes, sinó també per exercir directament el poder polític com a ciutadans. En altres paraules, de fet, l'economia de mercat i la democràcia representativa han institucionalitzat la distribució desigual del poder polític i econòmic entre els ciutadans, que és la causa principal de la crisi econòmica i també de la crisi universal

“L'economia de creixement ja ha creat una societat de creixement, les principals característiques de la qual són el consumisme, la privacitat, l'alienació i la subseqüent desintegració dels llaços socials”

del que avui es fa passar per política. A més, l'economia de creixement (conseqüència de les dinàmiques de l'economia de mercat) ja ha creat una societat de creixement, les principals característiques de la qual són el consumisme, la privacitat, l'alienació i la subseqüent desintegració dels llaços socials. La societat del creixement, al seu torn, condueix inexorablement a una no-societat, és a dir, la substitució de la societat per famílies i individus atomitzats –un pas crucial cap a la barbàrie. Per últim, tot i que no és menys important, hi ha una clara relació entre el desenvolupament de la crisi ecològica i l'emergència paral·lela de l'economia de creixement que, al seu torn, ha estat determinada per les dinàmiques de l'economia de mercat i, en particular, per la concentra-

ció d'ingressos i riquesa entre països i dins d'alguns països, la concentració urbana, la cultura del cotxe, etc.

Negues que la democràcia representativa sigui una modalitat de democràcia. Llavors, quin és el significat de democràcia?

De fet, la democràcia representativa és una idea sense cap precedent històric. Va ser literalment inventada durant l'últim quart del segle XVIII pels pares fundadors de la constitució americana, que van considerar que era completament inacceptable l'exercici directe del poder que implica el significat clàssic atenès de sobirania del *demos* (malgrat que, per descomptat, la democràcia atenesa era parcial arran de la definició restringida de ciutadania que s'utilitzava aleshores). Ostensiblement, la raó d'això era que se suposava que la democràcia directa institucionalitzaria el poder de la multitud i la tirania de la majoria però, en realitat, l'objectiu real dels pares fundadors era la dissolució del poder popular, de manera que les proclames de la democràcia representativa sobre la distribució igualitària del poder polític poguessin fer-se compatibles amb la dinàmica de l'economia de mercat, que ja estava conduint a la concentració de poder econòmic en mans de l'elit. Aquesta compatibilitat va ser, per descomptat, una demanda constant dels filòsofs liberals des dels temps d'Adam Smith, que es va esforçar a remarcar que la tasca principal del govern era la defensa dels rics contra els pobres! Així, per al projecte de la democràcia inclusiva, el significat clàssic de democràcia és només un punt de partida en el sentit que la democràcia directa (és a dir, la democràcia política, la distribució igualitària del poder polític entre els ciutadans) hauria de complementar-se amb la democràcia econòmica, que significa la distribució igualitària del poder econòmic mitjançant la propietat i el control comunitaris dels recursos de producció i distribució per part del *demos* (el conjunt dels ciutadans d'una àrea geogràfica determinada), i amb la democràcia en l'àmbit social, que significa la distribució igualitària del poder social

al centre de treball, al centre educatiu, etc. (és a dir, l'autogestió). Per últim, també s'hauria de complementar amb la democràcia ecològica, que es defineix com el marc institucional que apunta a l'eliminació de qualsevol intent humà de dominar el món natural, en altres paraules, el sistema que té per objectiu reintegrar els éssers humans a la natura. Per tant, la democràcia inclusiva significa l'abolició de les relacions i estructures de poder, ja que tals estructures i relacions no poden existir en el marc de la distribució igualitària de totes les formes de poder.

“Paradoxalment, el moviment anarquista –que al cap i a la fi va veure corroborades les seves prediccions sobre el destí del socialisme estatista, que es va col·lapsar en les seves dues versions (el socialisme real i la socialdemocràcia)– en aquest moment es troba en un declivi crític”

Per què anomenes democràcia inclusiva i no anarquisme aquesta proposta de nova organització social?

Perquè el projecte de la democràcia inclusiva es tracta d'una nova síntesi llibertària que té com a base les lliçons que ens ensenya l'experiència històrica de les revolucions i insurreccions fracassades dels darrers 150 anys, aproximadament. De fet, és una síntesi de les dues tradicions històriques dins de l'àmplia tradició llibertària (o autònoma), és a dir, la tradició democràtica clàssica i la del

ova síntesi llibertària”

socialisme llibertari, que és la part de l'anarquisme a la qual la democràcia inclusiva és més propera, així com als corrents antisistèmics dins dels nous moviments socials que han emergit des del Maig del 68 (el moviment d'alliberament de les dones, el moviment ecologista, etc.). Paradoxalment, el moviment anarquista, que al cap i a la fi va veure corroborades les seves prediccions sobre el destí del socialisme estatista que es va col·lapsar en les seves dues versions (el socialisme real i la socialdemocràcia), en aquest moment es troba en un declivi crític, que va començar després de la seva darrera aparició històrica important durant la guerra civil espanyola. En el període de postguerra, si exclouem els esdeveniments del Maig del 68 –quan van emergir certs corrents que considero indicatius de l'aparició d'un nou moviment democràtic, notablement influenciat per idees llibertàries, però de cap manera

–
“La democràcia econòmica, com a component bàsic de la democràcia inclusiva, pressuposa una economia sense Estat, sense diner i sense mercat, que impedeix l'acumulació privada de riquesa i la institucionalització de privilegis per part d'alguns sectors de la societat”
 –

constituïnt només una altra expressió del moviment anarquista–, el moviment anarquista ha estat fraccionat i marginat. D'altra banda, últimament, parts importants d'aquest moviment s'han convertit en moviments postmoderns que només lluiten pels drets dels immigrants, etc. en lloc de fer-ho pel derrocament de tot el sistema, o s'han transformat en diverses formes d'irracionalisme (primitivisme, ecologia profunda etc.), anarquisme d'estil de vida (l'acció directa per si mateixa) o, finalment, en anarquisme individualista. No és estrany que Murray Bookchin, que va intentar renovar l'anarquisme més que cap altre pensador de la segona meitat del segle XX i va reconèixer les tendències anteriors en l'anarquisme modern, durant els seus darrers anys s'hi desvinculés

cada cop més i condemnés inequívocament l'anarquisme individualista, l'anarquisme d'estil de vida, el postmodernisme i l'irracionalisme –les principals tendències actuals– fins que finalment va trencar completament la seva prolongada vinculació amb el moviment.

Podries explicar en què consisteix la proposta de substituir els diners per certificats personals?

La democràcia econòmica, com a component bàsic de la democràcia inclusiva, pressuposa una economia sense Estat, sense diner i sense mercat que impedeix l'acumulació privada de riquesa i la institucionalització de privilegis per alguns sectors de la societat –sense haver de dependre d'un mític estat de postescassetat i abundància, o haver de sacrificar la llibertat d'elecció. Aquesta és la raó per la qual les tres condicions prèvies que s'han de satisfer perquè la democràcia econòmica sigui factible són l'autodependència democràtica (és a dir, una autodependència centrada en el *demos*, no autarquia); la propietat democràtica dels recursos productius, que implica que els mitjans de producció i distribució són posseïts i controlats col·lectivament pel *demos* (és a dir, el cos de ciutadans directament), i l'assignació confederal de recursos. En aquest marc institucional, les persones defineixen col·lectivament quines de les seves necessitats consideren bàsiques (que han de ser satisfetes igualitàriament d'acord amb el principi “de cadascú segons les seves capacitats, a cadascú segons les seves necessitats”), i quines no-bàsiques (que se satisfaran mitjançant el treball voluntari d'aquells ciutadans disposats a oferir treball addicional amb aquest propòsit).

En què es diferenciarien aquests certificats o vals del diner?

Per assegurar la llibertat d'elecció, cada ciutadà tria individualment com satisfarà les seves necessitats (bàsiques o no bàsiques) i quines necessitats no-bàsiques desitja satisfer mitjançant la utilització de vals, que són personals i conseqüentment no poden ser transferits o utilitzats –com el diner– com un mitjà general d'intercanvi i reserva de riquesa. D'aquesta manera, l'acumulació personal de riquesa i la concentració de poder econòmic és impossible. Alternativament, es podrien distribuir targetes de crèdit democràtiques a cada ciutadà, que també són personals i tenen un límit de crèdit determinat pel dret de cada ciutadà a béns i serveis bàsics (tal com es determina per la planificació democràtica confederal) o pel dret a béns i serveis no-bàsics (tal com es determina mitjançant un mercat artificial per als béns i serveis no-bàsics).

La cruïlla dels models postcapitalistes

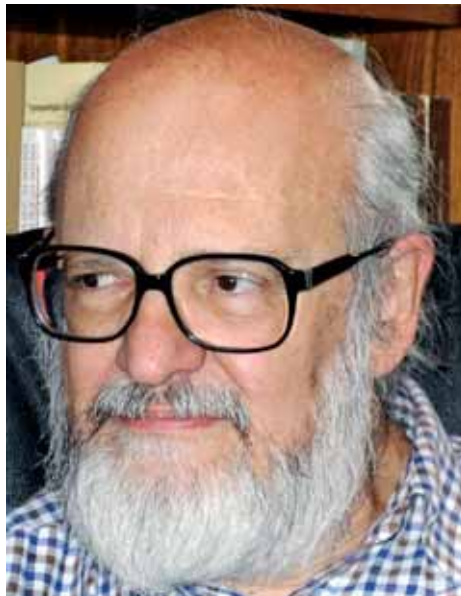
Què opines d'altres models postcapitalistes, concretament sobre la democràcia econòmica del nord-americà David Schweickart?

En primer lloc, no estic d'acord que el model de democràcia econòmica de David Schweickart tingui res a veure amb el postcapitalisme. El seu model manté l'Estat, el mercat i el diner però, tot i així, ell el caracteritza com a postcapitalista perquè fa servir una definició molt restringida de capitalisme en termes de la propietat dels mitjans de producció. Les estructures i les relacions de poder i les elits polítiques i econòmiques estan totalment absents del seu sistema, com si el poder fos només econòmic i consistís només a posseir els mitjans de producció –cosa que és una visió molt simplista de l'actual complex d'estructures i relacions de poder que generen les principals institucions de la modernitat (l'economia de mercat i la democràcia representativa). En segon lloc –i, en això, la democràcia econòmica de Schweickart comparteix una característica amb l'economia participativa de Michael Albert–, el seu model és només el producte d'una visió intel·lec-

tual de la societat futura basada en la seva experiència personal o, alternativament (en el cas de la Parecon), d'una visió basada en els valors morals que es poden extreure de les lluites socials del passat o del present. Per tant, en aquest sentit, cap dels dos no són projectes polítics en el sentit estricte de la paraula. Un projecte polític hauria d'estar integrat dins una de les tradicions històriques de l'esquerra i hauria d'extreure els principis organitzatius de la societat futura d'una anàlisi sistemàtica de la societat actual i de les seves tendències, i una estratègia i unes tàctiques conseqüents que ens conduïssin d'aquí cap allà. Altrament, estem parlant d'una idea o només d'una utopia en el sentit negatiu de la paraula.

Pots detallar una mica la relació entre la democràcia inclusiva i l'economia participativa (Parecon) de Michel Albert?

En primer lloc, no és un model clarament sense Estat, ja que no només no exclou per complet la representació, sinó que preveu que els delegats dels consells superiors no estigui obligats a votar tal com pot voler el consell que els envia.

Aquesta disposició conduiria inevitablement a una situació en què els membres de cada consell superior concentren més poder que els que es troben a nivells inferiors i culminarien al consell més elevat de tots, que –amb caràcter general– tindria el paper d'una espècie de Comitè Central sobre legislació. En segon lloc, la Parecon –a diferència de la democràcia inclusiva, que és completament descentralitzada– és un sistema centralitzat, en el qual la llibertat d'elecció individual és realment inexistente a conseqüència de la seva dependència exclusiva en la planificació i del fet que no diferencia entre necessitats bàsiques i no-bàsiques. En tercer lloc, no cobreix les necessitats bàsiques de tota la ciutadania segons el principi “de cadascú segons la seva capacitat i a cadascú segons la seva necessitat”, sinó que, en canvi, les deixa a uns pocs béns declarats públics i a la compassió. A banda, existeixen altres diferències importants en relació a l'objectiu del creixement econòmic i les seves implicacions ecològiques, la definició d'eficiència, la factibilitat i la desitjabilitat dels complexos laborals, etc.

Suport Garraf: connexió solidària

En l'aparent normalitat amb què acceptem les coses, des de fa temps, alguns col·lectius han traçat la frontera del que no és admissible. Un dels moviments més compromesos a denunciar-ho és la Coordinadora Antirepressiva del Garraf, la resposta solidària davant els abusos perpetrats contra els drets fonamentals.

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

Vilanova i la Geltrú és l'epicentre d'una comarca a mig camí entre dues metròpolis. A la seva falda, una platja llarga ens convida a resseguir la línia de mar mentre, rambla amunt, gaudim de la mescla entre la vella història i la nova fesomia urbana.

Si en alguns llocs es plasma la bellesa dels casals, en d'altres predominen els inputs de la societat actual. Els edificis de l'antiga noblesa conviuen amb les cicatrius de *low cost* que allotgen activitats industrials i dissenys de famílies provinents de la immigració que, tant Barcelona com Tarragona, expulsen cap a la perifèria.

D'aquesta manera, la capital del Garraf intenta casar concepcions allunyades sobre el terreny pantanós del capitalisme salvatge, on s'atien els recels i l'explotació vers els més desvalguts. Això es tradueix en conflictes de tota índole, les víctimes dels quals són els treballadors i les veus que plantegen un model de convivència basat en criteris de justícia i d'inclusió social.

Així és la lluita de la Coordinadora Antirepressiva del Garraf, el principal altaveu contra els abusos de poder que afecten el veïnat d'aquesta zona del país, també anomenada Penedès marítim o Marina del Penedès.

Escalada repressiva

Integrada per mitja dotzena de col·lectius, la Coordinadora neix arran de la persecució judicial que va tenir lloc a Vilanova durant la Fira de novembre de 2003, quan la policia municipal va carregar contra vint joves que protestaven per la presència del Partit Popular en aquesta celebració.

El Tomb Antirepressiu i les Marxes de Torxes ja ocupen un lloc propi dins el calendari reivindicatiu de la comarca

Des d'aleshores, la Coordinadora canalitza el rebuig a la repressió que recau sobre les persones pel seu compromís polític o, simplement, pel seu origen o condició social. Un dels últims damnificats és en Karim, el jove de Vilanova detingut en el transcurs d'una manifestació anticapitalista a Barcelona i condemnat a 50 dies de presó/multa, a favor del

qual s'ha organitzat una solidaritat sense precedents a la majoria de municipis.

La situació d'en Karim recorda la d'en David, un jove de Vilafranca del Penedès que va ser condemnat a dos anys de reclusió arran dels aldarulls ocorreguts durant la marxa antifeixista del 12 d'octubre de 1998.

A més de tot això, també són cíclics les jornades d'homenatge a les persones preses per raons polítiques o de consciència, entre elles el Tomb Antirepressiu o les Marxes de Torxes, que han ocupat un lloc propi dins el calendari reivindicatiu de la comarca.

L'operació Xacal' i el cas Karim han ajudat la Coordinadora a aprofundir en la pedagogia i oferir nous espais de participació

Però no sols l'abús del poder s'ha aconseguit contra la dissidència organitzada. També en altres casos, el Garraf ha estat escenari de desallotjaments, de desnonaments o d'operacions especulatives que fragmenten el territori. Uns actes als quals s'afegeixen les batudes contra població d'origen àrab, com l'ocorreguda l'any 2003 sota el nom d'operació Xacal i que va suposar l'arrest de veïns musulmans de Vilanova i la Geltrú, acusats sense fonament de pertànyer a una cèl·lula terrorista. Un episodi que va reforçar el paper de la Coordinadora Antirepressiva en la seva tasca de denúncia i d'acció política.

Convivència en joc

L'operació Xacal i el cas Karim han deixat un rastre d'impunitat difícil de reconduir amb la simple mobilització. Les diverses entitats i persones que formen la Coordinadora també treballen per aprofundir en la pedagogia i oferir espais de debat. Una manera diferent de repensar l'activitat, centrada en la defensa dels drets bàsics a partir de la promoció de la convivència i de la recuperació de la memòria històrica. Sobre aquests eixos i partint de la crítica raonada davant els càstigs que genera el poder polític i econòmic, els col·lectius han aconseguit implicar nous sectors en la lluita antirepressiva.

Els darrers anys, amb la complicitat d'altres grups o centres autogestionats, s'han activat campanyes per tornar la dignitat a alguns carrers o per recordar l'existència de la tortura a l'Estat espanyol, a

banda dels passis de vídeo i les taules rodones a través de les quals es difonen les penúries que pateix la població penitenciària. Una tasca antirepressiva que té un dels laboratoris més efervescents de la geografia catalana al Garraf.

A dalt, roda de premsa sobre el cas Karim, condemnat a 50 dies de pena multa. A sota, pancarta en suport al CSO Les Ganes, de Vilanova i la Geltrú.

Vilanova viva

Xarxa d'Universitats Lliures, alliberant coneixement

A les universitats lliures, s'aprèn compartint. S'aprèn de manera dinàmica de les persones que en saben. S'aprèn a partir de l'interès propi, perquè és així com les persones es tornen

lliures, crítiques, actives i creatives. El model de les universitats lliures s'oposa al sistema educatiu actual, que està regit per interessos privats i institucionals.

Taller de clown al CSA Can Vies a l'octubre del 2008

Universitat Lliure de Sant

Oriol Rigola
bonviure@setmanaridirecta.info

El coneixement està patint diferents processos de mercantilització i homogeneïtzació i s'està utilitzant com a forma d'adocrinament en el pensament únic capitalista. Actualment, aquests processos estan afectant tots els nivells de l'educació: des dels primers estadiis de l'educació infantil fins a la formació a les escoles d'adults o per gent gran. Així doncs, les escoles, els instituts i les universitats tradicionals mantenen uns lligams profunds amb les institucions i les empreses, cosa que impedeix el desenvolupament lliure d'idees i orienta el coneixement únicament i exclusivament a les necessitats del mercat. Vivim en un món enfocat a la productivitat i l'ensenyament és utilitzat com una eina per modelar treballadors que, alhora, també siguin consumidors d'allò que produeixen. D'aquesta manera; es crea un cercle viciós del qual cada cop resulta més difícil sortir. Les reformes estudiantils dels darrers anys no fan més que confirmar aquestes tendències. Com podem veure amb la LOE i el pla Bolonya (EEES), s'afavoreixen els centres concertats, les empreses s'introdueixen als consells escolars dels centres de FP i als consells socials de les universitats, es privatitzen serveis, etc.

És per això que diverses persones de diferents àmbits i orígens s'han plantejat crear espais on el coneixement surti d'aquesta espiral i pugui recuperar la circulació del lliure pensament. Les universitats lliures volen impulsar noves maneres de transmetre el saber a partir del treball

comunitari i horitzontal, amb un tracte d'igual a igual entre la gent que fa tallers i la que és aprenent, i generant coneixements lliures i accessibles per tothom. D'aquesta manera, neix la Xarxa d'Universitats Lliures (XUL), un entramat que pretén coordinar les diferents experiències que aconsegueixen aquests objectius. Amb aquesta finalitat, s'estan tirant endavant diferents projectes com un calendari únic mensual on apareixeran les activitats

Les universitats lliures volen generar noves maneres de transmetre el saber a partir del treball comunitari i horitzontal, amb un tracte d'igual a igual entre la gent que fa tallers i la que és aprenent

que es faran a les diverses universitats lliures, una borsa de talleristes on la gent que té uns coneixements determinats s'ofereix a compartir-los, un web que pretén incloure un cercador de matèries i algunes jornades coordinades entre les diferents universitats lliures per poder proposar diferents temes que es vulguin tractar.

Les universitats lliures parteixen d'una tradició històrica –i també actual–

arrelada als ateneus llibertaris i racionalistes de principis del segle XX, on es desenvolupaven les primeres escoles lliures. Per exemple, l'Escola Moderna de Ferrer i Guàrdia, que, a banda de la seva faceta més coneguda d'educació infantil, també projectava una escola d'adults i que, més tard, va desembocar en les Universitats Populares i les Missions Pedagògiques de la Segona República. Després, van néixer altres escoles d'adults com l'Escuela Popular de la Prosperidad i les xarxes d'intercanvi de coneixements dels anys 70 i 80. I, ja en l'actualitat, podem trobar referents com la Universidad Libre de Chile, la Universitat Pirata, els *hackmeetings*, els diversos tallers que es fan a diferents centres socials okupats i un llarg etcètera de projectes que, d'una manera o altra, també aposten per aquesta circulació lliure de coneixements.

Façana de la Universitat Lliure la Rimaia a la Gran Via de Barcelona

MÉS INFORMACIÓ

Universitat Lliure de Sant
<http://sants.unilliuere.org> - correu@unilliuere.org

Universitat Lliure La Rimaia
Gran Via de les Corts Catalanes 550 (Barcelona)
<M> Universitat <M> Urgell
<http://www.larimaia.org> - rimaia@larimaia.org

Universitat Pirata de Viladecans
Av. Generalitat, 27 (Viladecans BCN)
Renfe Viladecans
<http://unilliuere.org> - <http://viladecans.unilliuere.org>
unipiratavdk@gmail.com

Petit diccionari de les universitats lliures

Node: és una eina creada a partir d'un tema/problema/repte que una o més persones detecten i sobre el qual decideixen reflexionar/problematitzar.

Taller: és un espai de treball en grup en el qual es fa un procés d'ensenyament-aprenentatge que té com a objectiu iniciar l'aprenent en un determinat coneixement. El sistema utilitzat serà de caràcter tutorial –a partir de la idea d'*aprendre fent*– i el tallerista prendrà la figura d'acompanyant. En aquest sentit, també cal dir que les activitats que s'hi duguin a terme seran molt diverses i poden canviar de taller a taller. D'aquesta manera, es pretén desenvolupar les habilitats, actituds i aptituds de cadascú que capaciten per plantejar i resoldre preguntes en diferents àmbits.

Grup d'autoaprenentatge: és el resultat de la trobada d'un conjunt de gent interessada en un node/tema concret. Tenen com a objectiu desenvolupar/intercanviar els coneixements que tenen amb els altres components del grup. En un format d'aprenentatge autodirigit, el grup de vegades genera activitats obertes i porta persones de fora perquè hi participin puntualment per expandir o enriquir els seus coneixements.

Escola Freinet: té la idea d'oferir un espai a persones que desitgin començar o continuar els estudis que no han pogut cursar perquè no els han pogut convalidar, per falta de temps o per altres obligacions. També es pretén oferir un espai on hi tingui cabuda la il·lusió, la creació i els coneixements compartits. Per començar, proposa un curs de llengua castellana, un de llengua catalana, alfabetització en aquestes dues llengües, informàtica... i un intent de coneixement més profund de la realitat que vivim.

Acadèmia d'electricitat Nikola Tesla: vol fer la formació de grau mitjà d'equips i instal·lacions electro tècniques des del mes de setembre fins al febrer perquè la gent es pugui presentar als exàmens lliures que convoca la Generalitat (els drets d'examen costen uns 50 euros, que es paguen a la Generalitat). Les acadèmies privades que fan aquesta formació per adults cobren prop de 2.000 euros.

Tancar la paradeta

FOTOGRAFIA: Xavi Martí

Els vostres clients, els que encara conserven una bena als ulls, cada cop tenen els cabells més blancs i la pell més afectada pel pas del temps. Els sants recintes que acapareu, patrimoni de gran valor estès per tot el món, ara ja tenen menys públic a les vostres litúrgies.

S'han perdut aquells dies dels sabres que castraven les persones –a casa i al carrer– i que us donaven el poder de jutjar i desfer. Una època en què donar el vistiplau a la guerra i la mort en nom del fantasma no us provocava maldecaps, la societat deia amén i vosaltres vingia a riure, amb el rebost encara més ple. Una època en què generals i monarques defensaven les vostres muralles i ocultaven, amb un tel de sang i força, els vostres delictes i les vostres perversions. Deixeu que els nens vinguin a mi.

Ara ja no teniu tots els llibres a les vostres prestatgeries, dins de biblioteques segellades i prohibides, negades a la resta de mortals. La gent escriu, llegeix i –quasi sempre– quan expliqueu

*La vostra botiga,
la del terror en vida,
mai no té alegria ni
esperança... només té
un únic contracte, el
de comprar un tros
de cel sense veure la
parcel·la*

les vostres faules, ja sap que mentiu. Pensar i discernir, el que sempre heu prohibit.

La vostra botiga, la del terror en vida, mai no té alegria ni esperança... només té un únic contracte, el de comprar un tros de cel sense veure la parcel·la.

En néixer, un bon bateig. Passats uns anys de misses asfixiants, les eines d'un fi rentat de cervell, prescrivíeu comunions per imposar sense problemes un futur de sexe esterilitzador. I ja no teníeu confessions per saber què fa aquell i què fa aquella. I ja no teníeu extremuncions per guardar-vos dins la santa caixa els bons grapats, els de les darres voluntats.

Ara, algú s'acosta a un dels espais sants per veure què hi ha i què hi feu. I veu que ja no està ple, només alguna desena de fidels. Cal que ho accepteu, cal que arribi la vostra derrota, la definitiva, per justícia i vergonya, de les vostres mentides... dels vostres assassinats.

Xavi Martí

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

L'Estatut del Periodista, una oportunitat perduda pel dret de la informació

Pedro Gómez Ibarra

El congrés dels diputats espanyol va aprovar, el 23 de novembre de 2004, l'entrada a tràmit del projecte de llei de l'Estatut del Periodista Professional (EPP). Per primera vegada en 30 anys, el Parlament espanyol va debatre sobre el dret de la informació de la ciutadania, un fet sense precedents. Aquest projecte de llei va ser elaborat i consensuat pel Fòrum d'Organitzacions de Periodistes (FOP), una plataforma unitària de la professió que engloba les organitzacions més representatives del sector.

obrir-se el debat en comissió, les conseqüències van ser immediates. Els primers a reaccionar van ser els empresaris del sector que, l'any 2005, en un fet històric, van fer

coincidir la línia de les seves editorials a ABC (10 d'octubre), El Mundo (13 d'octubre) i El País (23 d'octubre) i van titllar el projecte de corporativista, totalitari i fins i tot

feixista i bolxevic al mateix temps. Advertien els editors de premsa que aquesta llei pretenia "sovietitzar l'exercici de la professió periodística".

També la Federació d'Associacions de la Premsa d'Espanya (FAPE), que agrupa les associacions de la resta de l'Estat, va adherir-se als arguments de la patronal i l'arribada de Fernando González Urbaneja a la cúpula de la FAPE va provocar que abandonés el FOP, el 2005, sense explicacions prèvies a cap de les organitzacions. Poc després, la FAPE es va despenjar de l'EPP i va anunciar que elaboraria un projecte propi alternatiu. Aquesta va ser l'excusa perfecta pel PSOE per amagar, sota aquesta "oportuna" falta de consens entre els periodistes, el pas en ordre operatiu respecte les promeses electorals de Zapatero, al qual també van contribuir les pressions dels grups mediàtics. Les promeses preelectorals de ZP, doncs, concretades en una carta dirigida al llavors secretari general de la FeSP Enric Bastardes, on es comprometia a l'aprovació de l'EPP, van ser oblidades. A l'inici d'aquesta legislatura, IU-ICV va tornar a presentar el projecte amb algunes esmenes, però tot sembla indicar que aquesta vegada tampoc prosperarà. No obstant això, l'estiu de 2009, a la ponència política aprovada al congrés del PSOE, el partit del govern incloïa un text referit al dret de la informació de la ciutadania, on argumentava a favor de l'EPP tot i que, al final, acabava dient: "Per això -i amb l'ànim de construir un consens sobre la matèria- apostem per iniciar un diàleg previ amb els sindicats, les empreses, les associacions professionals i, per descomptat, els partits polítics". És a dir, deixen la regulació d'un dret fonamental en mans del mateixos regulats.

L'any 2005, l'ABC, 'El Mundo' i 'El País' van titllar el projecte de corporativista, totalitari, feixista i bolxevic

Va ser a les acaballes de l'última legislatura del PP que sus señorias van fer-se sabedors de l'existència d'aquest document, quan el diputat del PSOE Luís González Vigil va presentar una proposició no de llei a la mesa del congrés espanyol. La majoria absoluta del PP va evitar la seva consideració a tràmit. La segona vegada va ser presentada per Isaura Navarro i Joan Herrera d'IU-ICV. El canvi de majoria arran de la victòria del PSOE el 2004 va facilitar que finalment fos admesa a tràmit.

Però, allò que podia semblar un camí còmode no va ser així i, en

RESPOSTES SOBRE L'ESTATUT DEL PERIODISTA

QUINS SÓN ELS TRES FONAMENTALS DEL PROJECTE?

Regular quins són els drets i els deures dels periodistes, quins són els drets de la ciutadania a l'hora de rebre una informació veraç i de qualitat, acreditar legalment qui és periodista mitjançant el carnet professional i que un òrgan regulador independent amb capacitat sancionadora vetlli pel compliment de la llei.

A QUI BENEFICIA L'EPP?

L'EPP vol ser una llei que defensi principalment el dret de la informació de la ciutadania, que és l'única propietària de la informació. Ni mitjans ni periodistes. En la circumstància actual de precarietat laboral, la regulació de la professió és un element fonamental per garantir el dret de la informació de la ciutadania.

L'EPP SERÀ LA SOLUCIÓ PER GARANTIR EL DRET DE LA INFORMACIÓ?

Seria massa ingenu pensar que aquesta serà la solució davant la mala informació, la falta de pluralitat o la manipulació dels mitjans de comunicació. Però no és menys cert que és un pas fonamental en la lluita pel dret de la informació. En aquesta, com en d'altres reivindicacions, part de la solució passa per l'aplicació real de documents o legislacions vigents a estaments de diferents àmbits: europeu (Codi Europeu de Deontologia del Periodisme) o català (article 52 de l'Estatut d'Autonomia).

> Irregularitats a Ràdio Sabadell

L'empresa pública Comunicacions Audiovisuales Sabadell SL no respecta els drets laborals ni les lleis audiovisuals, tot i que es tracta d'una empresa municipal supervisada per un consell d'administració i finançada amb un milió d'euros de diners públics. Quant a la vulneració de drets laborals, les treballadores -que perceben sous inferiors als 1.000 euros mensuals- són acomiadades quan arriba el període de vacances i se les torna a contractar un cop complets els dies de festa (no remunerats) que l'empresa els ha assignat. A més, a banda d'excepcions puntuals, no es compensen les hores extres. Un altre cas és el dels autònoms, que tenen una vinculació regular amb l'empresa i fitxen com la resta, però han d'adoptar aquesta condició per poder treballar.

També hi ha aspectes que no respecten el que marca la llei audiovisual de Catalunya, com l'elecció del director i del gerent. I aquestes tries no s'han fet d'acord amb l'article 33.1, que exigeix que el ple municipal sigui qui nomeni els màxims responsables de la gestió del servei públic audiovisual local per majoria qualificada de dos terços. Aquest nomenament s'ha de fer a partir d'un informe preceptiu d'un consell assessor que hauria d'avaluar i justificar la capacitat, el mèrit i la idoneïtat dels candidats. Així doncs, cap dels dos no ha obtingut el suport necessari per ocupar els càrrecs que tenen avui.

Un altre incompliment és el que exigeix l'article 102.1 de la llei catalana, que prohibeix el patrocini d'informatius i emissions d'actualitat política. Una infracció de tipus greu que Ràdio Sabadell manté des de fa anys amb l'esponsorització dels informatius a través d'un contracte amb entitats financeres locals.

PAU LLONCH

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h). Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.4FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canaladajove.terassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dénia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

terra d'escude
Una carta de nit amb 15 pàgines que es duran de viatge per descobrir els Països Catalans
12 d'abril del 2010 a les 19:30 h Inaugura l'exposició LLIBERTAT A COPS DE FÀ

la Ciutat Invisible
LLIBRERIA CRÍTICA
SANT JORDI 2010
C/ RIEGO 35 (BCN)
TOTES LES NOVETATS DE LLIBRES LES TROBARÀS A
www.laciutatinvisible.coop

lite raldia
L'Euskal Herria d'avui, en la literatura
10
Lipus i Paia
Recital de poesia comentada
Kirmen Uribe
Xerrada Patxi Baztarrika
Harkaitz Cano Mare Biosca
Edorta Jimenez Concert
Beñat Sarasola Iratxe Retolaza
Itziar Ziga Conferència literària
Taula redona
i molt més
www.literaldia.com

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat
www.laccent.cat

, espai directa

+ Suma-t'hi + pàgines + continguts + actualitat + reflexió + anàlisi

+ informació:
imesd@setmanaridirecta.info; imesd@illacrui.cat

Consulta el catàleg a la nostra web: www.setmanaridirecta.info

1,500
1,350
1,200
1,146
1,050
900
750
600
450
300
150
0

I ARA...
POSA'NS A
1,500!

DIRECTAMENT PRESENTAN'S

**Si voleu organitzar
una presentació de
la Directa, escriviu a:**
directa@setmanaridirecta.info

EXPRESSIÓ DIRECTA

2ON CICLE
EXPRESSIÓ DIRECTA

**30 D'ABRIL
A LES 21h.
A LA FARINERA
DEL CLOT
(GRAN VIA 837)**

**La Companyia de teatre La Quadra Màgica
presenta NERON al Casinet d'Hostafrancs
dins del CICLE DIVENDRES FARANDULA.**

El proper divendres 26 de març a les 21h pots gaudir d'aquesta tragèdia còmica amb un petit descompte presentant aquest cupó (2 entrades a 4 euros cada una).
TEATRE CASINET D'HOSTAFRANCS. C. Rector Triadó, 53. Sants, Barcelona.

MÉS INFORMACIÓ: www.divendresfarandula.org

CICLE DIVENDRES FARANDULA

Divendres 26 de març (21h)

NERON

Teatre Casinet d'Hostafrancs

C/ Rector Triadó, 53 - Sants

www.divendresfarandula.org

Autor: Marc Sardà - Director: Josep M. Riera (La Quadra Màgica)

DESCOMPTÉ

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària ☐ 75 euros | Semestral ☐ 40 euros | Solidària ☐ 150 euros | Altres ☐ .....euros

Forma de pagament: Domiciliació ☐ (escriuiu a sota el número de compte corrent) / Ingrés ☐

*Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any

Si ☐ No ☐ Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona.

També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça <subscripcions@setmanaridirecta.info> o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ITÀLIA · L'ANIVERSARI DEL SISME SE CELEBRA AMB 1.600 PERSONES ALLOTJADES ALS MÒDULS PROVISIONALS I 5.000 ALS HOTELS

L'Aquila, de la runa al centredreta

Nadja Fortuna
Milà

Un any després del terratrèmol devastador que va matar 308 persones, la ciutat de L'Aquila continua deserta. El centre històric, ara convertir en *zona roja*, és un forat negre. No és una metàfora, si de nit es mira en aquella direcció, l'únic detall que crida l'atenció és la foscor. La ciutat s'aixeca als suburbis, a les caixes de camions que alberguen botigues de queviures o farmàcies, al centre comercial *L'Aquilone* i a les cases construïdes per la Protecció Civil italiana, que es troba sota procés judicial per "concurso creatiu" en l'adjudicació de l'obra. Prop de 15.000 persones s'acullen al projecte C.a.s.e. del govern, 1.600 de les quals encara viuen als Map (mòduls d'habitatge provisional, segons les sigles en italià) i quasi 5.000 continuen als hotels de la costa. Moltes d'aquestes persones podrien haver tornat a casa seva si els informes dels perits haguessin anat endavant i s'hagués retirat la

Frenar el retorn a casa significa l'abandó de la comunitat i fomenta l'especulació de les terres agrícoles del voltant de la ciutat

runa dels immobles. Però un any sense treballar a les estructures ha aconseguit, si era possible, que es deterioressin encara més. Frenar el retorn a casa significa l'abandonament de la comunitat i fomenta l'especulació de les terres agrícoles del voltant de la ciutat.

El 'reality show' talià

Nadja Fortuna
Milà

Itàlia no és França. El resultat electoral del 28 i el de 29 de març va donar una victòria aclaparadora a la dreta i el govern de Berlusconi. Es votava per elegir els governadors de tretze regions italianes: la dreta en va guanyar sis, l'esquerra set. La dreta en tenia dos i l'esquerra onze. L'afluència als col·legis electorals va registrar un dels seus mínims històrics: un 64,2% de participació, davant el 72% de les eleccions regionals de 2005. Cap on va Itàlia... ningú no ho sap. L'atenció de la ciutadania ha estat desviada cap a problemes artístics nascuts de la propaganda populista. El cap del govern controla àmpliament el parlament i els mitjans de comunicació. Els tres canals

Aquesta fotografia, presa durant el mes de juliol del 2009, mostra l'estat d'un dels carrers del municipi d'Aquila

El "govern dels fets" (un dels eslògans del *premier* Berlusconi) s'ha oblidat de recollir la runa del centre històric de la capital dels Abruzzos, quasi 4,5 milions de tones. Però hi ha pensat la ciutadania que, des del 13 de febrer, cada diumenge es presenta a la plaça principal de la ciutat amb carretons per recollir la runa amb les seves pròpies mans. Han hagut de forçar els cordons policials que impedeixen l'accés al centre. Vet aquí perquè cap italià mai no ha pogut veure la situació

actual de la ciutat: les imatges dels telenotícies són d'arxiu. El temps s'ha aturat, els cartells de les iniciatives culturals conviden la ciutadania a la projecció d'una pel·lícula el 6 d'abril de 2009. Un any després, hi veiem ciutadans omplint carretons de runa; fa un any, hi vàiem persones excavant amb les mans nues per trobar els cosos sepultats. Tampoc no han faltat les disputes entre el cap de la Protecció Civil Guido Bertolaso -que els ha batejat com el "poble dels carretons"- i el

portaveu del Comitè 3 i 32 -l'hora del sisme-, que ha respost recordant que la Protecció Civil també ha obstaculitzat la participació de la població en la reconstrucció. El comitè denuncia que prohibir les assemblees i el voluntariat a la *tendapoli* -campament d'afectats- i als centres d'acolliment ha impedit que prop de 16.000 persones actualment desocupades es poguessin involucrar en la reconstrucció econòmica de la seva ciutat destruïda. El diumenge 28 de març també se cele-

braven les eleccions regionals a Itàlia i el poble dels carretons es va presentar puntual a la plaça. Durant les jornades de votacions, no es poden fer manifestacions polítiques i, sota aquesta premissa, l'alcalde de la ciutat va prohibir la trobada dels carretons, considerada una activitat política. Van enviar l'avís de la prohibició al Comitè 3 i 32 i els seus participants han estat denunciats per "manifestació no autoritzada" i "violació del silenci electoral".

Amb una abstenció superior a la nacional, que ja és molt alta per ser Itàlia, la dreta va guanyar a la regió de L'Aquila. Stefania Pezzopane, la candidata sortint del centreesquerra, ha perdut davant d'Antonio Del Corvo.

El vot de la ciutat de L'Aquila ha premiat la candidata que ha obtingut el 58% del vot, però el candidat del Poble de la Llibertat ha aconseguit més representació a la seva Marsica, un territori estens i poblat que s'allarga fins a la regió del Lazio, que no s'ha vist involucrada en el drama del sisme. L'elecció del govern del candidat Del Corvo, polític local marsiscà, s'ha revelat previsible.

Potser ara la televisió italiana decidirà reprendre la seva primera idea i emetrà el reportatge *Sangue e cemento* (*Sang i ciment*), que es pregunta sobre les responsabilitats polítiques rere la tragèdia del 6 d'abril de 2009. Abans de les eleccions, es va prohibir la seva emissió per "incompatibilitat amb la campanya".

de televisió estatals són seus i també els altres tres del principal grup privat italià (Mediaset), sense comptar la propietat de diverses publicacions i la seva participació en d'altres. El *premier* pot permetre's impunement fabricar-se lleis *ad hoc* per ell i governar massivament gràcies al vot de fidelitat. Berlusconi pot atacar els jutges, criticar la constitució i reduir la política a un acudit. El virus del rumor rosa ha infectat els mitjans de la seva imatge -ficció inventada- del *Cavaliere* des de la seva arribada al "terreny de joc" -com diu ell- el 1994. Gràcies a Berlusconi, Itàlia sempre es troba en campanya electoral, però una campanya buida i efímera. Ningú no ha gosat preguntar als candidats

de centredreta on pensen instal·lar la central nuclear rebutjada per la ciutadania a través d'un referèndum. Ningú no ha parlat dels problemes d'ocupació en els programes, ningú no pregunta al *govern dels fets* què entén per tornar al camp quan s'acaba el subsidi. Ningú no ha demanat explicacions sobre la privatització de l'aigua. Ningú no ha parlat de precarietat. I la llista d'omissions es va fent llarga. Si es parla del bé comú, s'esborra i els italians hem de ser un poble alegre. Aquest és el *berlusconisme* que ha llançat el "partit de l'amor" contra l'esquerra pessimista.

Amb aquestes eleccions, es consolida el pes de la Lega Nord (partit xenòfob i racista fundat pel senador Umberto Bossi) i, malgrat les ridícules excuses del partit de l'oposició, el Partito Democratico (PD) -que sosté

que ha perdut més vots arran dels càlculs complicadíssims que comporten els resultats-, la victòria és aclaparadora.

L'esquerra considerada radical ha guanyat a Puglia amb Nichi Vendola (que es defineix de centreesquerra, tot i que el PD no el va voler posar com a candidat en el seu moment) i, mentrestant, el PD s'obstina a mantenir-se al centre, on continua perdent vots. La Itàlia dels Valors, partit fundat per l'exmagistrat Antonio Di Pietro, també ha registrat pèrdues. Davant la desfeta, el PD encara dóna la culpa a Beppe Grillo, un actor còmic genovès amb tendències populistes que ha llançat a la política el *moviment de cinc estrelles* i ha recollit el vot de molt jove i descontent. Viure a Itàlia és com participar en un *reality show* on tot és veritat.

, roda el món

MÈXIC • POBLACIONS DE CHIAPAS PATEIXEN ASSETJAMENTS I DESALLOTJAMENTS PER DESENVOLUPAR UN MEGAPROJECTE TURÍSTIC

Augmenten les agressions a les comunitats zapatistes

Ramón Horta
Ciutat de Mèxic

Les darreres setmanes ha augmentat el grau de fustigament que la policia, l'exèrcit i els grups paramilitars exerceixen habitualment contra les comunitats i els pobles zapatistes, que viuen en rebel·lió amb el govern mexicà i organitzats autònomament a Chiapas des de l'alçament de l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional (EZLN) el gener de 1994. Les Juntas del Bon Govern (JBG) -organismes d'autogovern regional zapatistes amb membres civils rotatius- han fet públiques diverses denúncies. La JBG El camino del futuro, situada a La Garrucha, informa -a través d'un comunicat del 16 de març- que 200 paramilitars de l'Organització Per la Defensa dels Drets Indígenes i Camperols (OPDDIC) estan assetjant i amenaçant de mort les bases civils zapatistes del municipi autònom Ricardo Flores Magón. El dia 11 de febrer, la JBG Corazón del arco iris de la esperanza, a Morelia, també va denunciar que membres de l'OPDDIC havien disparat camperols zapatistes de la població de Bolón Ajaw amb l'objectiu d'expulsar-los de les terres on treballaven, amb el resultat d'un paramilitar mort pels trets dels seus propis companys.

Desallotjats amb helicòpters

El 28 de gener la JBG El camino del futuro va denunciar el desallotjament forçós d'una vintena de famílies a la població de la Laguna San Pedro -reserva de la biosfera Montes Azules de la Selva Lacandona- on vivien des de feia 20 anys. Els zapatistes responsabilitzen els tres nivells del "mal govern" -federal, estatal i municipal- de l'operatiu en què militars, policies i membres de la Procuraduría Federal del Medi Ambiente (PROFEPA) van obligar els indígenes a pujar a helicòpters per traslladar-los a un alberg de la ciutat de Palenque, mentre les seves cases i pertinences eren cremades.

Les autoritats federals i estatals han reconegut que han "desallotjat quatre poblacions"

Els mateixos dies, les autoritats ambientals federals i estatals van declarar en una roda de premsa que els governs estan impulsant "un esquema de circuits turístics a la ruta maia, format per llocs certificats com a turisme de natura, en una estratègia de desenvolupament i conservació de la selva Lacandona". Reconeixien que, per assolir aquest objectiu, havien "desallotjat quatre poblacions, mentre que unes altres 32 havien sortit volun-

Jornada de suport a les comunitats zapatistes celebrada a la plaça del Zócalo de la Ciutat de Mèxic

tàriament", tot i que restaven "set grups irregulars, amb els quals el govern de Chiapas manté el diàleg i la concertació, amb l'objectiu d'acabar amb la seva permanència a la biosfera de manera voluntària". Consideraven que aquestes poblacions no poden quedar-se a la zona, on viuen des de fa vèries dècades, perquè "han provocat un gran deteriorament dels ecosistemes de la selva".

Manipulació informativa

El fets ocorreguts els darrers mesos han estat tractats de manera esbiaixada pels mitjans de comunicació. El Centre de Drets Humans Fray Bartolomé de Las Casas (FRAYBA) -San Cristóbal de Las Casas, Chiapas-, en un comunicat del 9 de febrer, expressava la seva "preocupació per la parcialitat dels mitjans de comunicació en el tractament de la informació" i afegia que s'estava "estigmatitzant i assenyalant sense prèvia investigació i cobertura de les diferents fonts no oficials". En relació als fets de Bolón Ajaw, on va morir un paramilitar pel foc amic, el diari *Milenio* titulava "Enterran camperol massacrado per zapatistes" i *La Razón* va encapçal·lar a portada "Grup de l'EZLN executa un indígena i en fa desaparèixer cinc". *La Jornada*, sovint altaveu de les reivindicacions zapatistes, tampoc no s'ha lliurat de la polèmica. El 9 de març, la Societat Civil Las Abejas va denunciar que havia aparegut en aquest diari "una nota d'aquelles que no són verita-

Davant les darreres agressions a Chiapas, s'han fet accions de suport arreu del món

bles notícies, sinó insercions pagades pel govern", en relació a la situació de les víctimes de la matança d'Acteal el 1997. El mes de novembre, la mateixa publicació va informar que represen-

tants de les JBG s'havien posat en contacte amb diputats estatals per sol·licitar reconeixement institucional del Congrés de Chiapas, fet que va ser desmentit pels zapatistes.

Solidaritat internacional

Davant les darreres agressions a Chiapas, s'han convocat accions arreu del món en suport de la lluita zapatista. Del 12 al 21 de març, diverses ciutats de l'Estat espanyol, Mèxic, Itàlia, França, Àustria, Suïssa, Alemanya, Grècia, el Líban i els EUA han viscut protestes convocades per diferents moviments socials. A la ciutat de Mèxic, el matí del dia 20 de març,

es va fer una jornada solidària a la plaça del Zócalo, on es va organitzar un museu itinerant, tallers i actuacions musicals. També es va pintar col·lectivament una pancarta gegant on es podia llegir *chia-paz, aturament dels atacs a comunitats zapatistes*. A Barcelona, la Confederació General del Treball (CGT) es va concentrar davant del consolat mexicà i Barrikada Zapatista i Nomada Sintópico ho van fer a la plaça Sant Jaume; a Lleida, la CGT va convocar a la plaça de la Paeria i a Binissalem i Palma (Illes Balears) es va projectar la pel·lícula *Corazón del Tiempo* i es va fer una xerrada-debat.

> Un parc turístic de 58.490 hectàrees a Chiapas

El Centre Integralment Planificat Palenque-Agua Azul (CIPP) és un projecte que estan impulsant els governs federal i estatal per transformar 58.490 hectàrees de la regió Selva, al nord-est de Chiapas, en un megaparc turístic *ecoaqueològic*. Dues consultores transnacionals, Norton Consulting i EDSA, van elaborar l'estudi estratègic i porten a terme el pla de desenvolupament. Comprèn els municipis de Catazajá, Chilón, Ocosingo, Salto de Agua, Tumbalá i Palenque i preveu la construcció de grans infraestructures, entre d'altres, una auto-

pista des de San Cristóbal de las Casas fins a Palenque i un nou aeroport. El CIPP ha fet augmentar molt la tensió a la zona. A San Sebastián Bachajón, els indígenes són els que administren el cobrament per visitar les cascades Agua Azul i han patit intents de desallotjament per part de la policia i el grup paramilitar OPDDIC. A Montes Azules, han expulsat famílies violentament. A Mitzitón, una comunitat tzotzil adherida a La Otra Campaña -moviment impulsat pels zapatistes l'any 2005 que aglutina diferents moviments socials- resisteix des de fa

un any la construcció de l'autopista San Cristóbal-Palenque. L'obra preveu travessar les seves terres i destruir deu cases, deu hectàrees de cultius i 40 hectàrees de bosc. El grup paramilitar Ejército de Dios va matar un camperol el mes de juliol passat. El dimarts 23 de març, un activista indígena va ser detingut per falses acusacions, però l'assemblea comunitària de Mitzitón es va organitzar per bloquejar la carretera Panamericana i retenir dos policies i tres funcionaris. El detingut va ser alliberat dos dies després.

RÚSSIA · LES ACCIONS DE MOSCOU I KISLIAR: EL DESVETLLAMENT TRÀGIC D'UNA REALITAT REPRESSIVA QUE AFECTA AL CAUCAS NORD

Els atemptats han donat lloc a la represa d'una posició de força de l'Estat rus

Francesc Serra
DOCTOR EN RELACIONS INTERNACIONALS
Barcelona

El dissabte 29 de març, Moscou es va estremir pel soroll ensordidor dels dos atemptats perpetrats a hora punta a unes estacions clau del metro de la capital, que van deixar 39 morts sota la pols. Dos dies després, un nou doble atemptat comès per suïcides, aquest cop a la república caucàsica de Dagestan, va deixar dotze cadàvers més. La reacció de les autoritats russes davant la cadena d'atacs no es va fer esperar i va ser, un cop més, irada: el primer ministre Vladimir Putin –protagonista de la guerra de Txetxènia de 1999– va tornar a posar sobre la taula el seu discurs agressiu i inflexible. Però també el president Medvièdev, que sovint s'encarrega de representar la *cara amable* del Kremlin, va prometre màxim rigor contra els culpables i es va replantejar la reinstauració de la pena de mort a Rússia en casos de terrorisme.

Els autors de les accions han volgut denunciar la forta repressió que pateix la població civil del Caucas Nord, sobretot a Txetxènia

Els tràgics atemptats han donat lloc a la represa d'una posició de força dels agents durs de l'administració russa –anomenats *siloviki*–, vinculats a l'exèrcit i al nacionalisme més intransigent. Encara que, de fet, és dubtós que aquest sector polític, vinculat a la llarga presidència de Putin (2000-2008), mai s'hagués allunyat del poder des de l'arribada de Medvièdev a la presidència, que intenta donar una imatge més democràtica i dialogant de Rússia a l'exterior. De fet, ara mateix, ambdues polítiques –dura i tova– coexisteixen i s'alternen al país, com ja va deixar entreveure el conflicte de Geòrgia (agost de 2008), on una reacció exagerada davant una provocació georgiana mal calculada va anar seguida d'una política de diàleg amb les potències occidentals, o en les crisi energètiques periòdiques que enfronten cada gener Rússia amb els seus veïns.

En el cas dels atemptats, els seus autors han volgut ressaltar –d'una manera sagnant i deplorable– una trista realitat que les autoritats russes s'esforcen a amagar, tant a la seva pròpia opinió pública com –i sobretot– a l'exterior. Aquesta realitat es pot resumir en tres punts bàsics. Primer, que es manté una forta repressió sobre la població civil del Caucas

Una nena txetxena mostra un cartell que denuncia la repressió russa i que conté la frase 'Torneu-me el meu pare'

Kadírov ha omplert el país d'estàtues, cartells i fotografies de Putin

Nord –sobretot a Txetxènia– a càrrec de les autoritats locals, amb el consentiment i sovint el suport de les autoritats i les forces armades rus-

ses. Segon, que com a conseqüència d'aquesta repressió, es manté activa una insurgència amb capacitat d'actuació i prou motivació dels seus

membres per cometre accions suïcides. I tercer, que l'abast de la repressió i la insurgència no es limita a zones remotes de les muntanyes txetxenes, sinó que cada cop queda més clar que l'àmbit d'actuació de les forces en conflicte abraça tot el Caucas Nord i pot arribar als grans centres metropolitanos russos. Els atemptats han posat en qüestió el discurs oficial segons el qual el conflicte no només està controlat militarment sinó que no hi ha raons objectives per témer la seva extensió ni per justificar el suport social al terrorisme. És ben cert que les actituds violentes no són compartides per gran part de la població del Caucas Nord, prou preocupada per una reconstrucció difícil de la vida quotidiana, especialment a Txetxènia. Però encara es fan sentir amb força els efectes de les dues guerres passades, d'una forta repressió sobre qualsevol sospitós de donar suport als guerrillers i d'un règim repressor i venjatiu com és el del president txetxè elegit pel Kremlin, Kadírov. Si els assassinats i les retencions il·legals de civils a Txetxènia i altres repúbliques nord-caucàsiques sovint queden en la impunitat dels repressors, de tant en tant es arriben notícies de la repressió sobre aquells que, precisament, volen denunciar la repressió. Més de tres anys després de la mort –encara no aclarida– d'Anna Politkovskaia, continuen assassinant periodistes i defensors dels Drets Humans, amb un trist increment durant l'any passat. El gener de 2009, l'advocat Stanislav Markelov va ser assassinat a Moscou juntament amb la periodista Anàstasia Baburova, que l'entrevistava; el juliol, van matar l'activista Natàlia Estemírova al Caucas; el mes d'agost, van segrestar i assassinar Zarima Sadulayeva i Amik Dzharablov, de-

fensors dels Drets Humans, a Grozni; poc després, un periodista a Makhaixkala i, a l'octubre, Maksharip Aushev, activista ingúix, va ser mort a trets al seu cotxe. Un rosari d'assassinats que delata no només la brutalitat i la impunitat dels repressors, sinó la por que tenen que es conegui l'autèntica realitat del que passa al Caucas. Una por que sembla compartir el Kremlin, que ha permès que el president txetxè Kadírov actuï segons la seva voluntat a Txetxènia i a altres bandes i, a més, s'ha esmerçat a evitar l'aclariment d'aquests assassinats o a tancar les denúncies internacionals sobre abusos dels Drets Humans. El més recent, l'intent de Moscou d'evitar que el Consell dels Drets Humans de les Nacions Unides publiqui un informe que denuncia les presons secretes existents a Rússia. La imatge de Rússia com un país *civilitzat, pacificat i democràtic* neix d'una espessa capa de silenci sobre la realitat del país, un silenci que sovint compta amb la complicitat dels països occidentals i dels seus mitjans de comunicació.

L'acció directa s'ha convertit, tràgicament, en una de les poques maneres de denunciar la situació que es viu al Caucas Nord. Ja s'havia parlat d'aquesta possibilitat quan el cap guerriller (*mujahidín*) Doku Umàrov va assumir el liderat de l'autoproclamat Estat Islàmic de l'Emirat del Caucas des de 2007 i, especialment, quan va anunciar un canvi d'estratègia en

L'acció directa s'ha convertit en una de les poques maneres de denunciar la situació que es viu al Caucas Nord

la seva lluita, a finals de 2009. El confús atemptat al tren d'alta velocitat Nevski Express, el desembre passat, que es va cobrar 27 víctimes, semblava donar peu a creure en aquestes amenaces, ara confirmades. Per gran part de la societat russa es reviu els fantasmes de la presa de l'escola de Beslan, el 2004; del teatre del carrer Dubrovka, el 2002, o dels sospitosos atemptats contra edificis civils russos el 1999. És en aquest context que hem d'entendre la promesa de rigor i venjança feta pels dignataris russos. Per la societat txetxena, aquestes promeses i l'exigència feta a les autoritats locals del Caucas Nord que controlin la situació només pot remetre a un agreujament d'una situació que, en si, ja és força difícil. Només ens queda esperar que la sang deixi de córrer d'una i altra banda i que desapareguin els que promouen la violència i els motius amb què la justifiquen.

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

La Lleida rebel·la està d'aniversari

El Centre Social Autogestionat La Maranya fa cinc anys, envoltat de col·lectius afins i d'activitat constant

Ares Arbós
terresponent@setmanaridirecta.info

Lleida és un poble: tothom es coneix. I tothom coneix, arreu de Catalunya, algú que tingui quelcom a veure amb el CSA La Maranya. Tothom, és clar, que formi part de l'esquerra anticapitalista organitzada. I és que el referent d'aquest moviment a la capital de Ponent és, des de fa cinc anys, aquest Centre Social Autogestionat. Aquests dies, La Maranya celebra cinc anys amb un seguit d'activitats lúdiques i culturals que tindran lloc el 16 i el 17 d'abril a la capital de Ponent.

Fa ja un llustre, membres de l'Ateneu La Maixanta -referència del moviment antiglobalització a Ponent- i el col·lectiu dinamitzador de la web de contrainformació SuportPonent van posar-se d'acord per engegar el projecte de La Maranya. A Ponent, la suma d'individualitats i de col·lectius ha estat sempre la tònica dominant. A partir de llavors, La Maranya esdevingué l'espai de referència on poder fer tot tipus d'activitats que possessin en dubte l'estat actual de les coses, a més del lloc on proposar alternatives.

La ubicació va ser una de les eleccions menys complicades i més consensuades: el centre històric de la ciutat necessitava d'un espai com el que es projectava. Un centre històric colpejat reiteradament per l'especulació urbanística i oblidat per la ciutat que havia crescut al seu voltant. Allà, s'hi concentrava la pobresa fruit dels preus baixos dels habitatges i les rates i la brutícia a tot solar on les immobiliàries feien negoci. Aquests preus baixos van facilitar les intencions de les *Maranyeres*. Després de sis mesos d'obres i rehabilitació, l'abril de 2005, el CSA La Maranya va obrir.

Lluites contra el Parador Nacional

La Maranya ha estat implicada en les lluites contra la transformació del Roser en Parador Nacional, encapçalades pels col·lectius independentistes de la ciutat. També ha estat al capdavant de les Festes Majors Alternatives, celebrades any rere any a la plaça del Dipòsit, històric centre neuràlgic de la ciutat, actualment oblidada. Ha convocat concentracions en repulsa per l'assassinat de Carlos Palomino, l'antifeixista de Madrid apunyalat per un militar, a més del

Instal·lació del cartell que anuncia la ubicació del centre social La Maranya de Lleida

brindis de celebració per la llibertat de l'Amadeu Casellas, tot just fa unes setmanes.

Des de fa uns anys, la Maranya també és la seu de diversos col·lectius. Ja fa anys que compta amb la distribuïdora alternativa Les Anònimes, que proporciona tot tipus de material al veïnat de Lleida: samarretes, jocs de taula, copes mensuals, dessuadores, llibres, CD... A més, la *Directa* de les Terres de Ponent hi té el seu punt de trobada. Des de fa uns mesos, s'hi ha constituït l'assemblea pel Decreixement i també s'hi reuneix el Grup d'Aprenentatge Col·lectiu, un espai de formació autogestionat on les pròpies participants decideixen què i la manera com volen aprendre. Finalment, el Kol·lectiu Agro Ecològic de la Universitat de Lleida també hi té el seu espai.

Ara fa tres anys, una denúncia per part de la Paeria va amenaçar les activitats del Centre Social. La humil decisió de continuar al peu del canó va cohesionar les *Maranyeres* i va permetre que el Centre Social Autogestionat arribés a l'abril de 2010 i celebrés el seu cinquè aniversari amb un conjunt d'activitats que estaran repartides entre el divendres 16 i el dissabte 17 d'abril.

ARXIU BLANCA RIVAS

AGENDA

- ANIVERSARI CSA LA MARANYA**
Divendres 16 d'abril
19h. Presentació de la reedició de *Les aventures d'en Nono* en català. Amb membres de Negres Tempestes i de l'Ateneu Enciclopèdic Popular (per confirmar). Pintxos d'aniversari.
22h. Actuació a càrrec d'El Gall Roig.
Dissabte 17 d'abril
10h. Esmorzar Popular.
11h. Cercavila, amb els Bastoners del Pla de l'Aigua, d'Igualada i els Cop de Garrot de Berga.
13h. Vermut pel barri.
14h. Dinar popular.
16h. Espectacle de sobretaula.
18h. Taula rodona: Actualitat i futur del moviment llibertari a Catalunya, amb col·lectius de Berga, Barcelona, els Vallesos, Tarragona i Girona.
21h. Sopar d'aniversari.
23h. Concert rumbero amb Els Perversions del Vallès més tropical.

> Els punts calents de la Lleida contestatària

Casal Independentista d'Agitació Cultural l'Ocell Negre

És l'espai de referència de l'Esquerra Independentista a la capital de Ponent. Acull la seu de la CUP i la de l'Assemblea de Joves de Lleida. El Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) també hi fa les seves activitats fora de la Universitat.
C. SANT CARLES 8, BAIXOS.
[HTTP://OCCELLNEGRE.BLOGSPOT.COM/](http://ocellnegre.blogspot.com/).

La Chispa

Va ser ocupada ara fa tres anys per una colla provinent de la muntanya. Ha esdevingut habitatge de diverses persones, algunes de permanents, que han entrat llaços amb col·lectius de la ciutat. També és Centre Social, amb cafeta oberta i sopador popular els divendres.
CAMÍ DE LA CREU.

Cooperativa de Consumidores Lo Fato

Fa poc més d'un any, el projecte de la Cooperativa de Consumidores Lo Fato es va emancipar de La Maranya. S'ajuntaren amb el col·lectiu Menja Sa, una agrupació de persones que

treballen per incloure el menjar ecològic als menjadors escolars. Actualment, compten amb un espai propi amb 25 famílies -i quinze més en llista d'espera- que consumeixen productes ecològics de manera organitzada.
C. DOCTOR COMBELLES 48, BAIXOS.

Casal Republicà Cargol Roig

El casal s'ha inaugurat fa pocs mesos. És la seu de Lleida Treballadora, l'Associació Cultural Averroes per assumptes Immigrants i del PCPC. Promou xerrades de temàtica republicana. Cedeix el seu espai als col·lectius que ho necessitin.
C. MESTRE EMILI PUJOL 7, BAIXOS.

Referents sindicals

Els referents sindicals a la capital de Ponent són els sindicats CNT i CGT. La tasca feta per la CGT és la que ha aglutinat sempre més persones al seu voltant. La CGT té cedida l'organització dels actes del Primer de Maig per part de la resta de col·lectius.
CGT. AV. CATALUNYA 2, PLANTA 8.
TEL. 973 275357.

CNT RAMBLA FERRAN 30, 4RT 1A.
TEL. 627 13 36 96.

La Falcata i Les Forques

Finalment, tot i que són bars, també són espais de referència la històrica Falcata, situada entre el Casal Ocell Negre, i la Maranya, bar històric obert per l'esquerra independentista fa més de deu anys i esdevingut iniciativa privada anys més tard. És on s'acaben les festes i el lloc on, segurament, s'han planificat les manifestacions més diverses de la Lleida contestatària. I ara fa dos anys obria la taverna Les Forques, al barri del Clot. Una cerveseria amb totes i cadascuna de les begudes d'arreu dels Països Catalans: des de les Flors del Remei de Caldes de Montbui fins al burret Valencià. És, també, tot i que en menor mesura per qüestions d'espai, on se solen cloure les nits de sarau a Lleida.

LA FALCATA. C. PANERA, 2.
LES FORQUES 1642.
C. ALFRED PERENYA, 71
<WWW.LESFORQUES.CAT>

ARTS ESCÈNIQUES

Les Rambles amb olor de peix fresc i essència canalla

L'obra 'La Peixatera' torna 30 anys després al Versus Teatre

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

Xus Estruch reprèn *La Peixatera* 30 anys després, amb la mateixa essència desenfadada, canalla i àcida d'aquella dona de les Rambles que es movia com peix dins l'aigua entre musclos i llobarros. El Versus Teatre acull, aquest mes d'abril, la revisió d'un monòleg nostrat, creat en el seu moment per l'actriu i Al Víctor i que, ara, ha estat retocat i actualitzat lleugerament per Toni Alivert.

A grans trets, Mariona Casas, la peixatera de la parada número 24,

continua essent la mateixa. El que ha canviat és el context, les Rambles cada cop més envaïdes per exèrcits de turistes consumidors i la seva Boqueria, ara -segons ella- convertida en un parc temàtic. Ara bé, *La Peixatera* no cau en la nostàlgia, sinó que torna a obrir la parada per oferir gènere fresc, del dia i de la moda que ara en diuen dieta mediterrània.

D'aquesta manera, la directora de *Cómeme el coco negro* retorna als escenaris amb energia, tal com ho va fer el seu dia amb l'estrena d'aquest mateix espectacle a la Cúpula Venus, el mític local mig amagat dins el Teatre Principal, situat al número 27

La Peixatera

Autors: Xus Estruch i Al Víctor.
Del 6 al 21 d'abril.
Versus Teatre - Barcelona.

de les Rambles, on entre 1978 i 1986 hi havia disputes per veure qui la feia més grossa en ple escenari d'eufòria i esperances democràtiques. L'escenari, sens dubte, no és el mateix, però -com afirma Estruch- encara hi ha elements que malauradament hi són molt vigents. Un exemple, l'adhesió de la llibertat d'expressió que es va posar de moda durant tota l'època d'empresonament d'Els Joglars i la història de *La Torna*. Un detall que tant ella com Toni Alivert han decidit no esborrar durant la revisió del muntatge, simplement perquè continua estant l'ordre del dia.

LLIBRES

L'impossible retorn a Keynes en el capitalisme cognitiu

El número 27 de la col·lecció d'assaig *Mapas*, que publica l'editorial Traficantes de Sueños, parteix de l'actual crisi econòmica per abordar el capitalisme postfordista emergent i assenyalar possibles vies de lluita pel que ens és comú. Els sis assajos que componen el llibre són producte del debat fet a diversos seminaris del col·lectiu Uninomade -l'equivalent a les Universidades Nómadas de l'Estat espanyol- que van tenir lloc a Itàlia el 2008, amb un epíleg de deu tesis que sintetitza Antoni Negri.

Alex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

Amb l'objectiu d'obrir debats que assenyalin nous escenaris polítics, es van desgarnant les diverses anàlisis econòmiques i polítiques i s'argumenta que la crisi global actual ja no es pot interpretar com una fase cíclica del capitalisme industrial -sense menystenir la importància que encara té- sinó com l'eclosió d'un nou paradigma -el *capitalisme cognitiu* o *biocapitalisme*- en què les profundes transformacions en la forma de valorització del capital (l'extracció dels coneixements produïts per la societat, per exemple) impliquen noves formes de governar-nos, de viure i de lluitar-lo.

La globalitat del capitalisme financer

La primera part del llibre s'encairga de mostrar i explicar històricament com la voracitat del capitalisme financer s'ha infiltrat a tota l'estructura econòmica global durant els últims anys, cosa que ha incapacitat qualsevol mesura correctora estatal a l'estil d'un nou acord de Breton Woods. La *finançament* acompanya tot el procés actual d'acumulació, des de la indústria automobilística a la targeta de crèdit: ara, la distinció entre economia fictícia i economia real ja és il·lusòria. De la mateixa manera, els autors desmunten la percepció que la crisi es tracta d'un excés de capitalisme parasitari financer i no pas del resultat de la capacitat del capitalisme de transformar una persona consumidora en productora de valor econòmic per si mateixa.

Aquesta transformació en què el valor treball és cada cop més externalitzat i el neoliberalisme

La gran crisis de la economía global

Autors: A. Fumagalli, S. Lucarelli, C. Marazzi, A. Negri i C. Vercellone.
Ed: Traficantes de sueños.
Madrid 2009.
Pàgines: 182.

extreu valor del que passa fora de la jornada laboral (treball immaterial) dona pas als canvis que s'anulitzen a la segona part del llibre: des d'una nova relació temporal, exclusivament a curt termini, a una nova dialèctica geogràfica global.

L'assaig també analitza les noves formes de governabilitat social que, si abans es garantia mitjançant el xantatge (per la precarització laboral) i el consens (per la construcció d'una *individualitat propietària*), ara té la *individualitat deutora* com a nou dispositiu de control social.

ARTS ESCÈNIQUES

L'avantguarda del Manifest Groc torna a escena

Teatre Kadishsh reviu el 'Manifest futurista' amb noves tecnologies

La companyia creadora de *Cabaret Voltaire* sorprèn de nou amb una actualització salvatge del *Manifest futurista*, conegut com a Manifest Groc. Una peça que s'endinsa en l'essència de la joventut i les avantguardes i aprofita per fer un repàs històric al voltant d'aquell text de finals dels anys 20 del segle passat i que en el seu dia van firmar Salvador Dalí, Sebastià Gasch i Lluís Montanyà.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

L'argument experimenta sobre la reconstrucció de les dues generacions d'avantguarda artística anteriors a la Guerra Civil i les tradueix en llenguatge contempo-

rani i en un teatre on els límits queden fora de la platea i els mitjans es poden qualificar d'extrateatral. La banda sonora, creada i interpretada en directe per Make amb ressons de hip-hop, n'és un exemple clar.

La posada en escena inclou la participació d'artistes i científics joves

Manifest Groc

Cia Teatre Kadishsh.
Director: Xavier Gimenez Casas.
Fins el 25 d'abril.
Espai Brossa - Barcelona.

catalans, que atorguen la catarsi necessària per fer reviuir un *Manifest futurista*. L'artista Maite Travé és l'encarregada del toc audiovisual amb un fragment de la videocreació de segona pell *Irreversible*. L'altre ingredient sorprenent és l'experiment científic amb el qual Sergi Cuadrado va endur-se el guardó de jove científic espanyol de 2008: la Coca-Cola, en contacte amb els caramels de mentol, experimenta una mutació que genera una explosió. Un toc que podria passar per simple anècdota o conduir-nos a una reflexió molt més profunda.

FÒRUM MUNDIAL PELS DRETS COL·LECTIUS DELS POBLES

FÒRUM SOCIAL MUNDIAL 2010
23-26 d'abril 2010, Girona, Països Catalans

www.forumpelsdretsdelspobles.cat

[=]
ciemen

ACD Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament

Generalitat de Catalunya

, expressions

Passions malaltisses

Es reedita en DVD i Blu-ray part de la filmografia de Pedro Almodóvar

Fotograma d'una de les pel·lícules del director manxec

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Amb els anys, el cinema de Pedro Almodóvar ha anat evolucionant de la provocació underground amb què es divertia el Madrid de la transició fins a projectar un tarannà més mediàtic. En aquest camí, no ha abandonat alguns trets estridentment personals que sempre l'han caracteritzat, com la creació de línies de diàleg enginyosament vulgars, un gust evident per les situacions xocants i la marginalitat i una estètica a mig camí entre el pop i l'Espanya folklòrica. Però sí que s'ha anat refinant la materialització, tant visual com textual, d'un univers personal dominat per les passions com a força motora, amb uns amors que arriben a prendre formes patològiques properes a l'addicció.

La dependència de la captiva

Átame és una mostra paradigmàtica dels amors obsessius almodovarians. Després de l'èxit de *Mujeres al borde d'un ataque de nervios*, el manxec va conservar l'ànim transgressor, no només en diàlegs i situacions concretes, sinó en el mateix nucli argumental del film, en la manera d'abordar la història d'un jove sortit d'un hospital psiquiàtric que vol enamorar una prostituta reconvertida en actriu. Davant la manca de receptivitat d'aquesta, Ricki respondrà segrestant-la per aconseguir que el conegui i l'acabi estimant. El punt de partida pot escandalitzar el públic més sensible, més encara en comprovar que el realitzador opta per unes formes a mig camí entre la comèdia negra i la rendició romàntica a un desviadíssim *amour fou*. No manquen les referències cinèfiles (que apunten les fantasies nord-americanes de sèrie B, encara que les escenes del fals film en què participa la

protagonista semblen -adequadament- més properes a l'*exploitation* italià o espanyol), el colorisme habitual del realitzador i alguns diàlegs paradigmàtics de l'estil Almodóvar. Difícilment es pot extreure una lectura ideològica del resultat, donat el tarannà extrem dels personatges i les situacions mostrades, especialment la d'aquell "*Lliga'm*" citat al títol, pronunciat per una dona captiva que tem l'alliberament. De nou, Almodóvar va aconseguir dotar d'una rara aparença de vida una trama molt personal, inversemblant si se la qüestiona de manera racional, però que arossegia i persuadeix l'espectador a acceptar aquest segrest com una història romàntica, com una comèdia tendria i negra alhora, construïda amb senzillesa i un predomini estimulant dels espais tancats, matisat per ocasions sortides a l'exterior.

Amors resolts amb violència

En bona mesura, *Carne trémula* retrata de nou dones captives, sigui pels sentiments o per l'ús de la força. Aquesta realitat, representada de manera còmico-surreal a *Átame*, s'aborda de manera més realista en aquesta adaptació lliure d'una obra de Ruth Rendell que es pot situar en algun punt entre el drama i el cinema policíac. El seu autor no renuncia a fer un ús intensiu de la força de l'atzar i les casualitats i conservar, així, el component demiúrgic de les construccions del manxec. Però el d'aquest film és un món menys replegat en la personalitat transgressora d'un cineasta ja madur que, a més de partir de material textual aliè, va comptar amb la col·laboració al guió de Ray Loriga i Jorge Guerricaecheverría. Almodóvar va teixir una trama de passions encreuades, totes elles amb un component malaltís, ja sigui per incloure una

pulsió de domini materialitzada en maltractaments físics, per explotar en benefici propi el sentiment de compassió i de culpa de la parella, o per evidenciar una obsessió sexual gens sana. A diferència d'*Átame*, l'increment del nombre de personatges amb pes en la trama possibilita mostrar caràcters femenins diferenciats: al final, l'ús de la violència no és patrimoni exclusiu d'uns homes que, de nou, fan el possible per mantenir el control d'aquelles dones a les quals diuen estimar. Almodóvar es va mostrar estilísticament més sobri en aquest notable film que va obrir el camí a l'Almodóvar culminant de *Todo sobre mi madre* i *Hable con ella*.

Les edicions

La qualitat d'ambdós films semblava exigir unes edicions superiors a les que hi havia disponibles prèviament: la de *Carne trémula*, comercialitzada als inicis del format DVD a l'Estat espanyol, resultava actualment obsoleta; la d'*Átame* semblava provenir d'un màster molt millorable. Tot això queda enrere, amb unes edicions noves d'un nivell excel·lent, tot i que es tracta de títols de fons de catàleg.

Sacrificant la inclusió de materials afegits, Cameo sembla haver posat tots els esforços en les transferències dels films per obtenir una imatge plenament satisfactòria que, especialment en alta definició, s'acosta a l'aspecte cinematogràfic original.

FILMOGRAFIA

Pedro Almodóvar:
Átame (Cameo, 1990).
Pedro Almodóvar:
Carne trémula (Cameo, 1997).

L'Iraq i el trauma permanent

Ahlaam

(Cameo, 2005)
Director i guionista: Mohamed Al Daradji.
Durada: 107 minuts.

Ahlaam va aconseguir un cert Aressò mediàtic per autoqualificar-se com la primera pel·lícula enregistrada al convuls Iraq de postguerra. Sense defugir l'evident destrucció provocada per la invasió nord-americana, Al Daradji sembla ajustar comptes amb el baasisme en explorar la història de diversos personatges traumatitzats per la repressió del règim de Hussein,

que han acabat en un hospital psiquiàtric. El mateix tarannà del film, despulat de grans mitjans de producció, rodat amb una càmera modesta i intèrprets entregats, afavoreix la creació de moments veritablement torbadors de lletgisme desfermat. Una certa tendència a la digressió i la dispersió, però, enterboleix el resultat. IGNASI FRANCH

Complot fallit

Valkiria

(DeAPlaneta, 2008)
Director: Bryan Singer.
Guionistes: Christopher McQuarrie, Nathan Alexander.
Durada: 122 minuts.

Després d'assumir diverses adaptacions de còmics, Bryan Singer va confiar en el guionista del seu primer èxit, *Sospitosos habituales*, per un projecte de realització complicada. *Valkiria* es basa en un complot real per acabar amb la vida d'Adolf Hitler quan l'Alemanya nazi ja s'acostava a la desfeta. El film suporta bé les seves contradiccions: l'ús d'un pressupost considerable per

aconseguir una sumptuosa recreació històrica no passa, en aquesta ocasió, pel peatge d'una excessiva espectacularització. Hi ha llibertats dramàtiques, algunes escenes emocionants i una certa idealització del protagonista, però els responsables aconsegueixen una obra força sòbria pels estàndards del cinema amb vocació de *blockbuster*. I. F.

La revolució del malson

El reinado del terror

(Versus, 1949)
Director: Anthony Mann.
Guionistes: Eneas MacKenzie, Philip Yordan.
Durada: 88 minuts.

En els seus millors anys dins de la sèrie B, abans d'accedir als grans estudis, Anthony Mann (*Horizontes lejanos*) va convertir una modesta producció d'època en un estilitzadíssim *film noir*. El període abordat és la revolució francesa, abans de la caiguda de Robespierre, que juga el paper de malvat de la funció. El realitzador crea un París de malson i dominat

per les sospites encreuades mitjançant escenografies angòniques, foscor extrema i plans contrapicats que remetent al gènere negre més connectat amb l'expressionisme. Segurament no es tracta del millor *noir* d'un Mann que es pren moltes llicències històriques, però l'exercici d'estil és sorprenent, estèticament poderós i molt gaudible. I. F.

LIBRES

Cuina i revolucions

El Terra d'Escudella presenta l'exposició 'Llibertat a cops de falç'

Entre plat i plat, l'espai i restaurant santsenc Terra d'Escudella serveix una bona dosi de revoltes i moviments populars dels Països Catalans. El dilluns 12 d'abril, al vespre, s'inaugurarà l'exposició permanent titulada *Llibertat a cops de falç* de la mà de l'historiador Agustí Barrera i del cuiner resident i col·laborador de la DIRECTA Roger Sánchez Amat. Per no acabar amb la panxa buida, l'acte inclou un tast de plats amb història.

Marta Camps
expressions@setmanaridirecta.info

A través de dotze plafons amb un protagonisme clar de la imatge, es descriuen les convulsions i els avalots populars que van sacsejar els Països Catalans entre 1455 i 1970. Més de cinc segles que s'inicien per ordre cronològic a les revoltes agràries de l'Edat Mitjana, en què la pagesia va assolir un grau d'organització fins llavors desconegut a Europa, que va traduir al carrer en els remences, els forans i les germanies. Al crit de "Visca la terra, mori el mal govern", apareixen les ja conegudes Guerra dels Segadors, Revolta dels Angelets i Revolta de les Barretines, una prèvia prou forta a la resistència de la Guerra de Successió, al segle XVIII.

Un dels capítols destacats s'endinsa en les fórmules i les figures antisistemes del segle XIX: les bruixes i els bandolers. Dos moviments que, sense voluntat d'incidència política clara, es van convertir en corrents antagònics al poder, amb un qüestionament tant de la moral com de l'economia vigents.

El segle XIX neix amb un component diferencial clar. Les revoltes es traslladen de l'espai rural a l'espai urbà, que passa a ser el centre de l'organització obrera, anticlerical i propera a les tesis lúdiques. Alhora, amb el component nacional a flor de pell, tal com demostrarà l'alçament i la declaració de l'Estat català, juntament amb les lluites que es lliuren arreu de l'Estat espanyol contra l'establiment d'una monarquia parlamentària després de l'enderrocament del govern de la reina Isabel II.

El poder no té gaire temps de relaxar-se amb el pas al segle següent i arriben els moviments antimilitaristes d'oposició a la guerra que l'Estat espanyol lliura contra el Marroc. Una vaga que s'estén com la pólvora arreu de Catalunya i que es canalitza cap a la crema d'esglésies i convents: els aldarulls coneguts com la Setmana Tràgica. A partir d'aquí, l'època daurada de la Segona República, ràpidament intimidada i posteriorment dilapidada per l'aixecament franquista. L'exposició encara reserva un espai final a la resistència davant la dictadura de Franco, amb el moviment maqui com a protagonista i fets com la vaga dels tramvies o el

naixement del moviment estudiantil, que atorguen el toc de color a l'escenari polític i social cobert de gris.

Anècdotes i percepcions

L'exposició s'apropa a qualsevol persona observadora a simple vista, amb elements que la fan dinàmica i entretinguda. Uns d'aquests elements són, sens dubte, les citacions històriques, a tall d'anècdotes, que apareixen al voltant del poble català. Un exercici sociològic interessant que inclou reflexions d'escriptors, viatgers, militars i governadors, però també de personatges emblemàtics del contrapoder com Salvador Seguí.

Llibertat a cops de falç

Revoltes i moviments populars als Països Catalans (1455-1970).
Acte de presentació:
dilluns 12 d'abril a les 19.30 h al Terra d'Escudella.
C. Premià, 20 - Sants.

A LA CANTONADA

HISTÒRIA

Per què a Vitòria?

Roger Costa Puyal

Ara fa poc més de 34 anys, el 3 de març de 1976, la policia va metrallar les persones que sortien de l'església de Sant Francesc d'Assís, al barri de Zaramaga de Vitòria. L'edifici havia estat gasejat prèviament per desallotjar una assemblea de milers de vagues. El resultat va ser de cinc persones mortes i 150 ferides de bala. La gravació de les converses dels policies que hi van participar ens ha deixat un testimoni esfereïdor: "Ya hemos disparado más de 2.000 tiros. (...) Hemos contribuido a la paliza más grande de la historia. Aquí ha habido una masacre". Els màxims responsables polítics de la massacre mai no van ser jutjats, al contrari, han estat homenajats en diverses ocasions per la seva trajectòria. Els seus noms són coneguts per tot hom. Dos falangistes reciclats, dos pares de la democràcia, dos tristos records de la nostra història més recent que encara no han passat per caixa: Manuel Fraga Iribarne i Rodolfo Martín Villa. Per què?

Des de l'any 1973, amb la crisi econòmica i la desfeta cada cop més evident de la dictadura, es va produir un fort augment de la lluita social. Una lluita esperonada per les vagues, que es van multiplicar a tot l'Estat espanyol, especialment a les zones més industrialitzades com Catalunya i el País Basc. Però, tot i que el consens antifranquista era gairebé total, no hi havia cap consens més enllà. L'oposició revolucionària pretenia liquidar la dictadura i, amb ella, qualsevol altra forma d'opressió o explotació. L'oposició parlamentària, en canvi, pretenia controlar el govern per depurar els frens a l'expansió capitalista de les seves empreses i les de les seves amistats. Com l'any 1936.

Els partits parlamentaris, amb els seus sindicats, s'infiltraven als comitès de vaga per dirigir les lluites cap als seus interessos, que solien ser: evitar qualsevol conflicte i demostrar la seva capacitat per controlar les masses obreres com a principal arma de negociació en el repartiment del pastís que s'estava a punt de produir. Però moltes de les vagues que es van dur a terme a partir de 1973 van aconseguir evitar el control per part dels sindicats, per això se les va anomenar vagues salvatges o autònomes. Aquestes, eren gestionades per les pròpies vagues de forma assembleària i defugien expressament el control dels partits polítics.

L'any 1975 va morir Franco i la lluita es va intensificar. Les vagues se succeïen i es començaven a coordinar amb moviments veïnals, estudiantils i d'altres, que havien arribat a les mateixes conclusions antiparlamentàries. El perill de la deriva revolucionària es va fer molt gran i, llavors, el franquisme i l'oposició parlamentària van pactar la transició per evitar una ruptura. La transició havia de ser el traspàs de poder dels uns als altres i, sobretot, la garantia del manteniment de l'*statu quo* sense que es notés gaire. Evidentment, el pacte passava per liquidar el moviment autònom.

L'any 1976 va ser el punt àlgid de la lluita. El moviment autònom havia crescut molt i s'estava organitzant de manera molt sòlida. Les assemblees de vaga de les diferents fàbriques es van començar a coordinar en l'àmbit local i després a escala regional. Va passar el mateix amb les assemblees de barri, les d'estudiants, etc. Totes aquestes lluites es coordinaven entre si i tenien el suport d'alguns grups autònoms armats, com el MIL de Puig i Antich. Finalment, el renaixement de la CNT, el temut sindicat anarquista, va fer tremolar la patronal pel seu potencial aglutinador.

Barcelona i el Baix Llobregat eren uns dels principals focus revolucionaris, amb vagues com les de Roca o Lafora. Però el lloc on les vagues salvatges van créixer més i es van organitzar millor va ser a Vitòria. La coordinadora autònoma agrupava les fàbriques en vaga de tota Àlaba i aglutinava les diferents lluites veïnals, estudiantils, etc. de la zona. En començar l'any 1976, les diferents vagues sumaven més de 6.000 treballadors, es va aturar quasi tota la província. Durant dos mesos, Vitòria va estar, pràcticament, en mans de la seva població. Les assemblees eren gairebé diàries; milers de persones hi participaven; els partits no les podien controlar; els cossos armats de l'Estat es veien superats. Des del més de gener, ja s'havien convocat dues jornades de vaga general, aquell dimecres era la tercera.

Però el 3 de març de 1976, el govern -amb el beneplacit de l'oposició parlamentària- va decidir acabar amb la vaga general de Vitòria a cop de metrallera. Amb la massacre de Vitòria es liquidava la punta de llança de l'autonomia obrera i -més important- s'advertia la resta de població de quina seria la resposta del govern davant de qualsevol altra interferència popular a la transició democràtica.

, agenda directa

BARCELONA

Dijous 8 d'abril

II Seminari d'economia solidària

19h. Presentació de l'experiència Coop 57.
19:30h. Xerrada-debat: *Respostes i perspectives de l'economia solidària davant la crisi*, a càrrec de Jordi Via.

Com està reaccionant l'economia solidària a la crisi? En quina mesura el desenvolupament d'aquest nou model econòmic pot ajudar a superar la crisi i les estructures que la provoquen?

Aula Ronda de Barcelona
Rda. Sant Pere, 56, 1r.

Inscripció gratuïta a
david@xarxaecosol.org

Organitza: Xarxa d'Economia Solidària

Jornades 'Alternatives al capitalisme: l'autogestió a debat'

Divendres 9 d'abril

Sistema capitalista: explotació, conflicte i destrucció.

16h. Presentació de les jornades.

CNT Barcelona

16:15h. *On ens trobem de la crisi?*, amb

Miren Etxezarreta, membre del Seminari d'economia crítica Taifa.

17:30h. *El capitalisme avui: crisi o enfonsament? Algunes consideracions*, amb Toni Castells, economista.

18:45h. *Propostes anarcosindicalistes davant la crisi econòmica*, amb Gaspar Fuster, membre de l'Institut de Ciències Econòmiques i de l'Autogestió (ICEA).

20h. Debat general i conclusions.

Pati Manning - Auditori. C. Montalegre, 7.

Dissabte 10 d'abril

Estudis sobre autogestió i models de socialisme i comunisme llibertari (I)

10h. Socialisme i comunisme llibertari en el pensament econòmic fins a 1939. Lluís Rodríguez (ICEA).

11:15h. Autogestió, un debat actual: planificació participativa o reconceptualització del mercat. Endika Alabort (ICEA).

12:30h. Institut de Ciències Econòmiques i de l'Autogestió: estudi i suport tècnic per l'autogestió generalitzada. Membres d'ICEA.

13:45h. Debat general i conclusions.

Estudis sobre autogestió i models de socialisme i comunisme llibertari (II).

16h. *Economia de la llibertat: creació d'una vida plena per tots*, amb Jon Bekken, membre del col·lectiu editorial d'Anarcho-Syndicalist Review.

L'autogestió a debat: Jornades sobre alternatives al capitalisme

BARCELONA,

DEL 9 AL 24 D'ABRIL

En el marc del centenari de la CNT-AIT (1910-2010), Barcelona acollirà, del 10 al 24 d'abril, les jornades organitzades per la comissió del centenari amb el títol *Alternatives al capitalisme: l'autogestió a debat*. Els continguts de les jornades s'estructuraran en tres blocs de ponències: un teòric, un altre històric i un altre més ampli de caràcter actual.

Al bloc teòric, s'han programat ponències que aborden el funcionament del sistema capitalista, parant una atenció especial a un moment de crisi econòmica i social com l'actual. També es tractaran propostes anarcosindicalistes davant la crisi econòmica. Aquesta perspectiva teòrica es completa amb una sèrie de ponències que oferiran una visió àmplia relacionada amb models de socialisme i comunisme llibertari.

El bloc històric pretén exposar dos models forts d'alternativa al sistema capitalista. D'una banda, el de les col·lectivitzacions anarquistes durant la Guerra Civil espanyola (1936-1939). D'altra banda, s'oferirà una explicació del model de cogestió iugoslau (1950-1990), amb l'objectiu de valorar aquesta experiència, tant des de l'òptica d'un possible model de desenvolupament per països empobrits com a partir dels límits al socialisme imposats pel pla, el mercat i el partit únic, juntament amb una visió llibertària de tot el procés.

Al bloc d'actualitat, es pretenen mostrar les diferents experiències organitzatives que lluiten contra el capitalisme avui dia des de coordenades autogestionàries. En aquest sentit, s'inclou la participació de la CNT-AIT i d'altres organitzacions anarquistes, alguns models de cooperatives o ateneus i centres d'estudis.

Finalment, també hi tenen cabuda les iniciatives vinculades a àmbits locals i municipals, com les d'ocupacions de centres socials i habitatges, el municipalisme o les assemblees de barri. Per acabar, es tractaran casos actuals d'altres llocs del món com els moviments socials a l'Amèrica Llatina, Chiapas, el Brasil, l'Argentina, Veneçuela i Grècia.

La informació actualitzada de les jornades es pot consultar a: www.autogestion2010.info

L'agenda directa oferirà cada setmana la programació dels actes.

17:15h. *La Democràcia Inclusiva com a projecte polític per a una nova síntesis llibertària: fonaments i proposta d'estructura social i transició*, amb Takis Fotopou-

los, economista i creador del moviment de Democràcia Inclusiva.

18:30. Planificació anarquista per les economies del segle XXI: una proposta, amb

Robin Hahnel, economista i creador amb Michael Albert del model econòmic denominat Economia Participativa (PARECON).

19:45. Debat general i conclusions.

Lloc: CCCB - Aula 1. C. Montalegre, 5

Organitza: Comissió del centenari de la

CNT. Més info: www.autogestion2010.info

Diumenge 11

Teatre SCARAB - Cia. Trotam Teatre

18h. Ateneu Popular de Nou Barris

C. Portlligat s/n

En plena Segona Guerra Mundial, el professor Stevenson rep l'encàrrec de trobar una misteriosa joia d'un valor incalculable i uns poders extraordinaris. Lladres convicts, la corona anglesa, un oficial del Reich, l'exèrcit nazi, un corrupte egipci... es troben en un viatge des d'Anglaterra a Egipte, passant per la França ocupada, en una carrera contra relloge per aconseguir la preuada joia. És un espectacle d'una factura tècnica impecable, gràcies a la col·laboració dels components de Trotam Teatre i el reconegut director d'escena Christian Atanasiu, especialista en el teatre de gest i l'humor.

Diumenge 11 d'abril

Conferència: 'El subjecte emancipador avui dia i la transició cap a una Democràcia Inclusiva', a càrrec de Takis Fotopoulou.

18h. Espai Obert

C. Violant d'Hongria, 71, 1r.

Organitza: GADI BCN

Dissabte 13 d'abril

Sessió de formació de la CUSC (Coordinadora Unitari Sindical de Catalunya)

10h. Centre Cívic Fort Pienc. C. Ribes, 14.

Per la presentació dels temes comptarem amb dues persones expertes prou conegudes per nosaltres i també tindrem temps pel debat.

10h. Reforma laboral

Ponent: Vidal Aragonès, advocat laboralista del Col·lectiu Ronda.

12h. Reforma de les pensions

Ponent: Miren Etxezarreta, economista crítica i membre del Col·lectiu Taifa

La sessió està adreçada als delegats i delegades dels sindicats de la CUSC com un espai de trobada, formació i debat per poder tractar dues qüestions que actualment estan negociant el govern, la patronal i els sindicats oficials i que són de vital importància per totes les treballado-

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Escola de Clown de Barcelona: necessitem dues persones per treballar amb nosaltres d'abril a juny. A canvi, oferim el curs de clown gratuït.

CONTACTE:
tlf.: 622 110 537
info@escoladecolown.eu

La Rosa Negra: **busquem una fotocopiadora** per la nostra Libroteca

CONTACTE: Carla

larosanegra.poblesec@gmail.com

Busco poder **utilitzar forn de coure pa i**, a canvi, puc

fer el teu pa casolà o ajudar-te a fer-lo.

CONTACTE: Àngel

angel.correo.e@gmail.com

La Directa: **necessitem una cuina de gas butà** per la redacció del setmanari.

Podem passar a buscar-la.

CONTACTE: Blai

directa@setmanaridirecta.info

Busco **persones amb ganes d'actuar**, de contar coses i d'improvisar per un documental de ficció sense un fil argumental determinat.

CONTACTE: Oliver

o.besnier@opardized.com

Busquem persones per **crear una cooperativa de consum** familiar a Sabadell

CONTACTE: Glòria

ariadnapol@gmail.com

Arreglo portàtil o altres **ajudes en informàtica a canvi de tenda de companyia**, sac de dormir o alguna cosa que em pugui interessar.

CONTACTE: Vladimir

vladycid@gmail.com

> EL TEMPS

DIJOURS 8

El matí

encara serà

ennuvolat,

especial-

ment a la

costa central de Barcelona.

Al Pirineu, prepirineu i

Girona, cauran ruixats.

DIVENDRES 9

Quedaran

alguns

núvols

residuals a

la costa

central, però el sol s'imposa-

rà i les temperatures

pujaran amb força.

DISSABTE 10

El sol

imposarà un

ambient

primaveral,

les tempera-

tures de 20 graus sovintejan-

ran a ajudar a florir

plantes i arbres.

DIUMENGE 11

Els vents

suaus,

l'ambient

agradable i

sol seran la

tònica predominant. A la

tarda, caurà algun petit

ruixat a àrees de muntanya.

DILLUNS 12

Els núvols

aniran en

augment i

les tempera-

tures comen-

çaran a baixar. Els vents del

nord-est portaran masses

d'aire continental i fresc.

DIMARTS 13

El cel queda-

rà pràctica-

ment cobert i

els ruixats i

les tempes-

tes apareixeran al nord de

Catalunya. L'ambient

tornarà a ser força fred.

res i treballadors, perquè afecten les nostres condicions de treball i el futur de les pensions.

Dissabte 13 d'abril
Taller de Poesia de Dones
 19:30h. al CSO la Gordíssima
 Aquesta setmana:
 Laia Llobera i Clementina Arderiu

Dimarts 13 d'abril
Tema d'actualitat: La Renda Bàsica dels iguals. Una resposta davant la crisi, amb Toni Mallorques (economista i geògraf).
 19:30h. Ecoconcern
 C. Mare de Déu del Pilar 15, principal.
 Davant la crisi que estan aguantant sobretot les economies de l'anomenat primer món, clarament caracteritzades com a capitalistes, cal fer-se la pregunta de si les propostes que provenen de la renda bàsica dels iguals (RBI) són realment propostes alternatives favorables als sectors més colpejats i marginats de la nostra societat. Qualsevol proposta de reforma, si no és rupturista amb la lògica del capital, no mereix ser considerada realment com una alternativa al capitalisme. En el millor dels casos, acabarà essent una mesura maquilladora, sense tocar les arrels del sistema. La proposta de la RBI és realment alternativa al sistema capitalista i no ho són aquelles propostes que, amb el qualificatiu de *renda bàsica*, no proposen més que reformes internes al sistema i es converteixen en un mer substitutiu de les polítiques decadents de benestar social. Aquesta proposta de la RBI també té la virtut de plantejar la necessitat d'introduir-nos en un fort debat teòric i ideològic sobre allò que és i no és una alternativa al sistema capitalista i, per altra banda, veure algun dels subjectes de canvi i, alhora, l'anàlisi dels seus possibles instruments organitzatius.

Dimecres 14 d'abril
Presentació dels informes 'Alerta 2010' i 'Anuari 2010 de processos de pau'
 La presentació d'aquests informes de l'Escola de Cultura de Pau de la Universitat Autònoma de Barcelona comptarà amb les intervencions de Vicenç Fisas, Arcadi Oliveres i David Minoves. Més info: www.escolapau.uab.cat
 19h. Col·legi de Periodistes de Catalunya. Rambla Catalunya, 10.
 Fins el 14 d'abril

X Mostra del Llibre Anarquista

VALÈNCIA,
 DEL 13 AL 18 D'ABRIL

La Mostra del Llibre Anarquista de València arriba a la seva desena edició en plena sintonia amb les nombroses fires que se celebren anualment arreu del món amb la finalitat de difondre les idees llibertàries i crear llaços entre les diverses iniciatives editorials.

Com ja és tradicional, la plaça del Carme serà l'espai que, els dies 17 i 18 d'abril, entre les deu del matí i les deu de la nit, acollirà les parades de llibres, fanzines i publicacions antiututòries que donen cos a la mostra en un ambient festiu.

Per altra banda, a partir del dimarts 13 d'abril i fins el dia 18, la mostra oferirà les presentacions d'onze llibres repartides entre l'Ateneu Al Marge (C. Palma, 3) i la Llibreria Associativa Sahiri (C. Danses, 5). Els actes aniran acompanyats de menjars i sopars col·lectius i el dissabte 17 se celebrarà un concert al Centre Social Okupat Proyecto Mayhem del carrer Pavia 91, al barri del Cabanyal.

Tota la programació es pot consultar al blog: mostrallibreanarquista.blogspot.com

Exposició: 'Mons bascos'
 Mostra sobre la cultura basca amb informació, xerrades i presentacions.
 Vestíbul de l'edifici històric de la Universitat de Barcelona
 Plaça Universitat, s/n.
 Més info: blog.euskaleak.org

Dimecres 14 d'abril
Presentació del llibre 'L'OTAN, una amenaça global'
 19h. Sala d'actes de la Federació Catalana d'ONG per la Pau.
 C. Tàpies, 1.
 Intervindran: Gabriela Serra, membre del Centre Delàs. José Luís Gordillo, professor de Dret Internacional de la UB i coautor del llibre. Joaquim Lleixà, professor de Ciència Política de la UB.
 El llibre pretén explicar què ha significat l'OTAN fins ara i el paper que s'ha atorgat ella mateixa de cara al futur.

EL PRAT DE LLOBREGAT

Diumenge, 11 d'abril
Mercat d'intercanvi
 De 11 a 14h. Cases d'en Puig.
 Pl. Agricultura, 4.

LLEIDA

Divendres 9 d'abril
Xerrada 'Grans cadenes de distribució: impactes i alternatives'
 20:30h. La Botiga de la Cris
 C. Hostal, 14.
 La Bordeta.
 Ponent: Esther Vivas

SANTA CRISTINA D'ARO

Diumenge, 11 d'abril
Mercat d'intercanvi
 De 10 a 14h.
 Pl. Mossèn Baldri Reixach

TARRAGONA

Activitats a l'Ateneu Llibertari Alomà
 Divendres 9 d'abril
 19h. Cinema: *No s'accepten propines* presentació a càrrec d'Estefania Savall.
 Dissabte 10 d'abril: 18h. Presentació del projecte: *Memòria de peix*.
 Dissabte 10 d'abril: 20h. Cinema: *Guerra a la democràcia* de John Pilger, 2007.
 Dimecres 14 d'abril: 20h. Cinema: *Estados Unidos contra John Lennon* de D. Leaf i J. Scheinfeld (2006).
 Local de l'Ateneu: C. Misser Sitges, 9.

TARROJA DE SEGARRA

10 i 11 d'abril
La Repera. Tercera Jornada.
 Espai de trobada de productor@s i grups de consum ecològics per facilitar l'intercanvi d'informacions, experiències i reflexions... i anar fent camí per crear projectes comuns.
Dissabte 10, matí
 Taller de comercialització en circuits curts. Per conèixer models i experiències. Taller de facilitació i participació. Agilitzem i millorem les assemblees. Taller de Segell Participatiu. I si tinguéssim un Segell propi a l'abast de tothom?
Dissabte tarda
 Grups d'intercanvi d'experiències Formes legals. Quins hi ha? Banc. No banc. Quins bancs? On posem els diners? Formes de relació de pàgesos i consumidors. Estem començant un grup de consum! Com ho hem fet! Altres temes: si hi ha més propostes, farem un altre grup
Diumenge 11, matí
 Taules rodones sobre els processos d'organització de consumidor@s i pages@s i sobre moviments socials en sobirania alimentària. Activitats paral·leles La Repera dels nens i nenes. Espai dinamitzat per monitor@s. Exposició permanent de productes a càrrec dels productor@s. On dormim? A Tarroja de Segarra i Cervera. Més informació: <http://repera.wordpress.com> i larepera@pangea.org. Inscripcions: decreixement.net/larepera/inscripciones

Taller de premsa i ràdios alternatives

BARCELONA, DIES 10 I 11 D'ABRIL

El propòsit d'aquest taller intensiu és impulsar la producció d'un periodisme alternatiu, crític i no comercial que investigui els abusos de poder i la desigualtat social que contribueixen a reproduir els mitjans de comunicació massius. El taller serà impartit per Red Cloud i tindrà lloc a l'Ateneu Llibertari de Sants, carrer Maria Victòria, 10. Els textos i les gravacions elaborades seran publicades a les ràdios alternatives.

Inscripcions i més informació: libelularoja@gmail.com

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA,
 Dissabte 10 d'abril
Concentració: No a la guerra!

18h. Plaça Sant Jaume
 Convoca: Plataforma Autrem la Guerra
 Acció dins la Campanya per la retirada de les tropes espanyoles de l'Afganistan
 Més informació: www.atuereplaguerra.org

Diumenge 13 d'abril
Davant la Junta d'Accionistes de BP es convoquen accions solidàries a Londres i Barcelona
 12h. Plaça Sarrià

GIRONA

Dilluns 12 d'abril
Concentració: Núria lliure!
 20h. Plaça del Vi
 El 13 d'abril el Tribunal Suprem iniciarà la delibera-

ció en vista pública del recurs a la resolució de l'Audiència Nacional espanyola del cas Núria Pórtulas. Més informació: www.elsud.org/nuria

. L'ENTREVISTA

Pascual Serrano PERIODISTA FUNDADOR DE REBELION.ORG

“Els mitjans de comunicació són la guàrdia pretoriana ideològica del sistema neoliberal”

Pascual Serrano és periodista i un dels darrers ‘guardians’ del bon periodisme, sempre vigilant de prop i denunciant els abusos i les males praxis dels mitjans de comunicació. Fruit d'aquesta vigilància, han sorgit llibres com ‘Perlas. Patrañas, disparates y trapacerías en los medios de comunicación’, ‘Medios violentos. Palabras e imágenes para el odio y la guerra’ o ‘Desinformación. Como los medios ocultan el mundo’. També és fundador del mitjà digital rebellion.org.

Oriol Andrés i Carlos Castro
entrevista@setmanaridirecta.info

Els mitjans de comunicació estan vivint una època de crisi. Al teu llibre, tu compares la informació tal com es dona actualment als diaris i telenotícies amb el menjar escombraria. Quines són les claus d'aquesta crisi per tu?

Són varies. A mitjans d'abril, sortirà un nou llibre meu, *El periodismo es noticia*, que inclou un capítol sobre això. Podríem dir que els mitjans estan patint una crisi de credibilitat. El públic ja no es refia dels mitjans de comunicació, ha comprovat massa vegades com menteixen o amaguen elements fonamentals de la realitat. També hi ha una crisi de l'objectivitat. Ja sabem que l'objectivitat i la neutralitat no existeixen. Una crisi d'autoritat: Internet i les noves tecnologies han mostrat la capacitat de les organitzacions socials i el periodisme alternatiu per afrontar el predomini dels grans mitjans. Finalment, hi ha una crisi en la qualitat de les informacions arran de la dinàmica mercantilista dels mitjans.

“Quanta gent sap que, a Turquia, el 2003, van morir 107 presos en una vaga de fam?”

Sota el pretext de la crisi econòmica, s'imposa la lògica de vendre a qualsevol preu. És compatible la rendibilitat i el bon periodisme?

Per suposat que no. Però no calia estar en crisi perquè el mal periodisme fos el majoritari. El mercat exigeix abaratir costos, captar audiències per aconseguir publicitat, precaritzar treballadors... El problema és que el model de comunicació està basat en el mercat. Dius que la credibilitat dels mitjans convencionals ha caigut en picat però que continuen essent la principal font d'informació de la gran majoria de la població. Falta anàlisi crítica?

L'anàlisi crítica existeix, el que passa és que no té cabuda als mitjans majoritaris. Per tant, el problema és com

aconseguir una major presència de mitjans alternatius no dominats per la dinàmica mercantilista.

Com es poden fer arribar mitjans com rebellion.org al gran públic?

És fonamental exigir el compromís de l'Estat, és ingenu i equivocat no exigir ni implicar l'Estat en l'obligació d'ajudar a bastir un altre model informatiu. Succeeix amb la sanitat o l'educació, només serà universal i accessible si l'Estat assumeix l'obligació de garantir-la. La informació només serà plural, democràtica i participativa si l'Estat posseeix mitjans públics honestos i si ajuda i promou mitjans autogestionats per col·lectius socials. Mentrestant, no ens queda altra cosa que intentar sobreviure i millorar la qualitat.

La semàntica en l'elaboració de les informacions, que determina com el lector/espectador construeix el seu univers, està al servei de la creació d'un pensament hegemònic, no?

No només l'univers de les paraules, també nombroses formes de seducció i intencionalitat que s'escapen a la interpretació de la població. D'aquí la necessitat de treballar en la descodificació dels seus missatges per deixar en evidència la seva manera d'obrar. Crec que aquest és l'aspecte en què més han avançat els mitjans alternatius.

Per part del periodista, es tolera i es permet l'autocensura i la manipulació de titulars. Falta responsabilitat i independència professional?

El periodista d'un gran mitjà és com l'administratiu del ministeri d'una dictadura. En part, és membre de l'aparell de la dictadura, però també és veritat que no té capacitat d'enfrontar-s'hi i que la seva no col·laboració no impediria que la dictadura continués operant. La solució no és fàcil. Crec que part de l'alternativa és que el periodista comprengui que la seva feina no està essent honesta i que participi en altres projectes alternatius on pugui aportar coneixement i capacitats.

A què respon el fet que països com Veneçuela o Cuba siguin tractats amb tanta severitat pels mass-media, sobretot si ho comparem amb altres països del seu entorn com Colòmbia o Guatemala i quins interessos defensen?

Succeeix amb qualsevol experiència política que mostri un altre camí a se-

guir i que aconsegueixi una implantació i un suport popular important. Els mitjans són part d'un sistema econòmic i polític, la seva existència -tal com l'entenen ara- només pot mantenir-se en aquest model neoliberal; per tant, es convertiran en la guàrdia pretoriana ideològica d'aquest pensament i aixafaran qualsevol conat de revolta.

Algun exemple flagrant d'aquest doble raser?

Són nombrosos. Per posar alguns exemples recents, jo preguntaria al carrer quanta gent sap que va morir un cubà a la presó mentre feia una vaga de fam i quanta que, el 2003, a Turquia, van morir 107 presos per una protesta de vaga de fam. Quanta ha escoltat que a Veneçuela s'ataca els periodistes i quanta sap que a l'Àrab Saudita han condemnat a mort un presentador de televisió per tenir un programa de màgia.

Amb quins mecanismes compta la ciutadania per controlar els mitjans, per exercir el seu dret de rebre informació i opinions i una informació veraç? Creus que el tancament de mitjans és una opció?

Els drets només es garanteixen si es

compleixen tres condicions: un poder legislatiu que els reflecteixi en una llei, un govern que l'apliqui i un poder judicial que condemni el seu incompliment. Com que actualment només tenim l'enunciat inconcret de la legislació i falten els altres dos, no es compleix. No es tracta de tancar mitjans; aquests no cometes delictes, sinó que són les persones. Si un periodista o un directiu d'un mitjà han mentit o obren amb un objectiu il·lícit -promoure la violència, derrocar un govern legítim, estigmatitzar un grup social minoritari, etc.- se'ls hauria d'aplicar una llei que protegís els valors i els principis que ataca.

Quin paper jugaran les publicacions digitals -més econòmiques i en certa manera lliures- en el futur del bon periodisme?

L'avantatge polític de la xarxa respecte al paper només és un: que no necessita tants diners. I això provoca una major igualtat social per ser emissor. Però la desigualtat social es pot resoldre per altres vies si es desitja: ajudes a col·lectius, mitjans públics més accessibles... No hauria de ser necessari que el mitjà alternatiu es veiés reduït al format d'Internet.

. LA COLUMNA

I si és mort?

Jaume Barrull Castellví
opinio@setmanaridirecta.info

Hi ha un lema d'*octaveta*, pancarta i samarreta que resa “Independència o mort” i sobre el qual n'hem de fer un parell de distincions: no és el mateix donar la vida o estar disposat a morir en la lluita per una causa, que plantejar-ho com una advertència de cara al dia que hi hagi un vencedor i no siguem nosaltres. Allò de morir dempeus en lloc de viure agenollat.

Al País Basc, (que en aquest sentit sempre he sospitat que en lloc d'anar per davant malauradament ens segueixen les passes), ja fa molts anys que van a la grenya i també en fa uns quants que dubto si és el millor sender, en el context actual, per aconseguir la llibertat. No seré jo qui negui, així en genèric, l'ús de la violència com a eina de transformació política i social. Ara bé, estar disposat a legitimar-la no vol dir que sempre hakis d'estar d'acord en utilitzar-la. Són coses força diferents malgrat fa molt temps que s'han mesclat i n'hi ha molts que no volen distingir-les. Que sigui possible no vol dir que sigui obligatori. Els mitjans que s'escullen han de ser els més vàlids en relació al context en el qual s'han d'emprar perquè les accions tenen conseqüències i un ha de ser capaç de predir, en la mesura que li sigui factible, quin serà l'escenari que les pròpies decisions dibuixarà i com afectaran en el traç de l'enemic.

Estar disposat a legitimar la violència no vol dir que sempre hakis d'estar d'acord en utilitzar-la

Qui accorrala i ofega l'esquerra abertzale és l'Estat i la seva maquinària; però no poden pretendre que aquest mogui els tentacles al seu gust perquè l'Estat té el seu propi criteri. A voltes sembla que el culpen de no fer allò que creuen que hauria de ser la resposta correcta a les seves accions armades. No sé pas qui els fa els anàlisis polítics, però a vegades diria que prioritzen el camí a la meta. Per aquesta via és evident que no se'n surten i que més aviat van a pitjor; i, si no, compareu la seva situació actual amb la de fa només dotze anys. Sí, és clar que la culpa és de l'Estat espanyol, però si jugues el partit també ets responsable del resultat final. Així que em pregunto, què passarà si en lloc d'independència és mort? (per cert, no us penseu que aposto pel seu sistema de representació parlamentària; no estic parlant d'això i no sóc tant il·lús malgrat a voltes ho sembli).